

சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ம. தங்கராசு, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்)

நெறியாளர்

முனைவர் **சீ. மங்கையர்க்கரசி**, எம்.ஏ., எம்.ஃபில், பிஎச்.டி.,

முதல்வர்

நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் அரசு மகளிர் கலைக் கல்லூரி,
நாமக்கல்

தமிழ்த்துறை

அரசினர் ஆடவர் கலைக் கல்லூரி

(தன்னாட்சி)

நந்தனம்,

சென்னை - 600 035.

அக்டோபர் - 2013

முனைவர் சீ.மங்கையர்க்கரசி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,
முதல்வர்,
நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் அரசினர் மகளிர் கலைக் கல்லூரி,
நாமக்கல்.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம் என்னும் பொருளில்
அமைந்துள்ள இவ்வாய்வேடு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முனைவர்
பட்டம் பெறுவதற்காக என் மேற்பார்வையில் நிகழ்த்தப் பெற்றது. பகுதிநேர
ஆய்வாளர் திரு.ம.தங்கராசு அவர்களால் அளிக்கப்பெறும் இவ்வாய்வேடு இது
வரை வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும், ஆய்வரங்கிற்கும் அனுப்பப்பெறவில்லை
என்றும், இது அவருடைய சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும் என்றும்
சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : சென்னை -35

நாள் : 17.10.2013.

(சீ.மங்கையர்க்கரசி)

நெறியாளர்

முனைவர். சீ. மங்கையர்க்கரசி
எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எச்.டி.,
முதல்வர்,
நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம்
அரசினர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி,
நாமக்கல் - 637 001.

முனைவர் வெ. விஜயா, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத்தலைவர்,
அரசினர் ஆடவர் கலைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
நந்தனம், சென்னை-600 035.

தமிழ்த்துறைத் தலைவர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம் என்னும் பொருளில்
அமைந்துள்ள இவ்வாய்வேடு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முனைவர்
பட்டம் பெறுவதற்காக என் மேற்பார்வையில் நிகழ்த்தப் பெற்றது. பகுதிநேர
ஆய்வாளர் திரு.ம.தங்கராசு அவர்களால் அளிக்கப்பெறும் இவ்வாய்வேடு
இது வரை வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும், ஆய்வரங்கிற்கும் அனுப்பப்பெறவில்லை
என்றும், இது அவருடைய சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும் என்றும்
சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : சென்னை -35

நாள் : 17.10.13

வெ.விஜயா
(வெ.விஜயா)

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

முனைவர் வெ. விஜயா
எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
அரசினர் ஆடவர் கலைக்கல்லூரி,
நந்தனம், சென்னை - 35.

ம.தங்கராசு, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்),
தமிழ்த்துறை,
அரசினர் ஆடவர் கலைக் கல்லூரி(தன்னாட்சி),
நந்தனம், சென்னை-600 035.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்” என்னும் பொருளில்
முனைவர் பட்டத்திற்காக என்னால் நிகழ்த்தப் பெற்ற இவ் ஆய்வேடு
என்னுடைய சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு
முன் வேறு எந்த ஆய்வரங்கிற்கோ பட்டத்திற்கோ வழங்கப் பெறவில்லை என்றும்
உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம்: சென்னை-35.

நாள்: 17.10.13

U. [Signature] 17/10/13
(ம. தங்கராசு)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்” என்னும் பொருளில் நந்தனம், அரசினர் ஆடவர் கலைக் கல்லூரி தமிழ்த்துறை வழியே சென்னைப் பல்கலைக் கழக முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்கு இசைவு நல்கிய பல்கலைக் கழகத்திற்கு முதற்கண் என் நன்றி.

ஆய்வுக்கு அனுமதி வழங்கிய நந்தனம், அரசினர் கல்லூரி முதல்வர்க்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவருக்கும் நன்றி. என் ஆய்வுக்கு நெறியாளராக அமைந்து செல்லும் வகையெல்லாம் எனக்குத் துணை புரிந்து, என்னை ஆய்வு நெறியில் வழிப்படுத்தி ஆய்வுக்கட்டுரைகளைச் செம்மையாகத் திருத்தமும் செப்பமும் செய்து உதவிய முதல்வர் முனைவர் சீ.மங்கையார்க்கரசி அம்மா அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என் ஆய்விற்கு அனுமதி வழங்கிய பச்சையப்பன் கல்லூரி முதல்வர், தமிழ்த்துறைத் தலைவருக்கும் நன்றி.

என் ஆய்விற்கு அவ்வப்போது ஆலோசனைகள் வழங்கி இவ்வாய்வுக்கு உதவிய பேராசிரியர் முனைவர் கீ.ஆதிநாராயணன் ஐயா அவர்களுக்கும் நன்றி.

ஆய்வுக்குரிய அரிய நூல்களையும், தகவல்களையும் கொடுத்து உதவிய கன்னிமாரா நூலகர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகர் பச்சையப்ப கல்லூரி நூலகம், திருவள்ளூர் பொது நூலகத்தார் ஆகியோர்க்கும் என் நன்றி.

நான் ஆய்வு மேற்கொண்ட காலம் முதல் எனக்குத் துணைபுரிந்த
என் தாய், தந்தைக்கும், என் மனைவி சு.நிதியாவுக்கும் செல்ல
மகன்கள் மிதன்ராஜ், அஸ்வினுக்கும் என் நன்றி.

என் ஆய்விற்கு ஆலோசனை வழங்கி உதவிய முனைவர் தீ.ஷீலா
அவர்களுக்கும், நண்பர்கள் முனைவர் மு. சீமான், முனைவர் லோ.சந்துரு
அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

என் ஆய்வேட்டினை மிகச்சிறந்த முறையில் வடிவமைத்து
அழகுப்படுத்தி உதவிய டுடே கிராபிக்ஸ் நிறுவனர் திரு.ரெ.பாபு
அவர்களுக்கும் மற்றும் சக ஊழியர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகளைத்
தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ம. தங்கராசு

சுருக்க குறியீட்டு விளக்கம்

கீழ்க்காணும் குறுக்க விளக்கங்களோடு நூல்கள் ஒவ்வோர் இயலுக்குப் பின்னும் கூறப்பட்டுள்ள நூல்கள் முதன்முதலில் பயன்படுத்தப் பெறும்போது முழுமையாகவும், பிறகு அவ்வற்றிற்கான குறுக்கச் சொற்களோடும் அமைகின்றன.

அகம்.	- அகநானூறு
இ.ப.	- இரண்டாம் பதிப்பு
ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
ஐந்.எழு.	- ஐந்திணை எழுபது
கலி.	- கலித்தொகை
குறு.	- குறுந்தொகை
சிலப்.	- சிலப்பதிகாரம்
சிறு.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
நற்.	- நற்றிணை
ப.	- பக்கம்
பக்.	- பக்கங்கள்
பா.	- பாட்டு
பத்து.	- பத்துப்பாட்டு
பதிற்.	- பதிற்றுப்பத்து
பரி.	- பரிபாடல்
பட்டின.	- பட்டினப்பாலை

புறம்.	- புறநானூறு
பெரும்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	- பொருநராற்றுப்படை
மலை.	- மலைபடுகடாம்
மதுரை.	- மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை.	- முல்லைப் பாட்டு
மு.ப.	- முதற்பதிப்பு
திருமுரு.	- திருமுருகாற்றுப்படை

பெருளடக்கம்

இயல்	உள்ளடக்கம்	பக்கம்
	முன்னுரை	1
ஒன்று	மலை நிலம்	9
இரண்டு	மலைநில மக்களின் வாழ்வியல்	73
மூன்று	மலைநில மக்களின் பண்பாடு	142
நான்கு	மலைநில மக்களின் தொழிலியல்	208
ஐந்து	மலைநில மக்களின் விளையாட்டுகள்	247
	முடிவுரை	289
	துணை நூற்பட்டியல்	
	பின்னிணைப்புகள்	

முன்னுரை

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது என்றும் மாறாத விழுமிய பயனுடைய நூல்களின் தொகுதியைக் குறிக்கும். ஒரு நாட்டுக்கு இலக்கியத்தைப் போல் அழியாப் பெருமை தருவது வேறு எதுவுமில்லை. உண்மையில் மாக மறுவற்ற இலக்கிய உயர்வு ஒரு நாட்டை அழியா நாடாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவ்வகையான இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியம் என்றும் அழியாப் புகழுடைய இலக்கியமாக உள்ளமைக்குச் சங்க இலக்கியச் சிறப்புகள் குறித்த ஆயிரக்கனக்கான நூல்களுள், இவ்விலக்கியம் பற்றி வெளிவந்த பல்வேறு வகையான ஆய்வுகளுமே சான்றாகும்.

சங்க இலக்கியம் என்பது தொகையும், பாட்டும் ஆகும். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் என்றும் கூறுவர். அகம் சார்ந்த வாழ்க்கையையும், புறம் சார்ந்த வாழ்க்கையையும், இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையாகத் தமிழர் வாழ்ந்தமையைக் காட்டுவதாக இவ்விலக்கியங்கள் விளக்குகின்றன. ஐவகை நிலங்களான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலங்களில் முதல், கரு, உரிப்பொருள் பற்றிய கருத்துக்களையும் அதன் வழி தமிழரின் வாழ்வையும், வாழ்க்கை முறையையும் பண்பாட்டு நெறிகளையும் இவ்விலக்கியம் அறியச் செய்கின்றது.

ஐவகைத் திணைகளுள் குறிஞ்சி பாடுவதில் மிகுந்த வல்லமை உடையவர் கபிலர். மலைக் காட்சிகளையும், அங்கு நிகழும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளையும் கண்முன்னே காட்டுவதில் வல்லவர். இவரது பாடல்களைப் படிக்கும்போது, குறிஞ்சி நிலத்தில் நாம் வாழ்வது போன்ற ஓர் உணர்வு ஏற்படும் அளவிற்கு அவர்தம் பாடல்களில் இயற்கை வாழ்வு, மலர் வகைகள்,

விலங்குகள், பறவைகள் ஆகிய கருப்பொருள்களையும் மலைநில மக்களின் வாழ்வு நிலைகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். இதனை இப்புலவர் பாடிய மலைகளைப் பற்றிய பாடல்களால் அறியலாம். இத்தகைய இயற்கை சார்ந்த மலை வளப் பாடல்களை ஆழப்படித்துணர்ந்து உள்ள நயங்களே 'சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்' என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ளத் தூண்டியது.

'சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்' பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபடும்போது முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் உள்ளிட்ட பழம்பெரும் நூல்களிலும் மலைவளம் பற்றிய சிந்தனைகள் இடம் பெற்றுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை முறையினை நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொண்டனர். இயற்கையின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள். எனவே அவர்களின் சிந்தனைகளும் இயற்கையைச் சார்ந்தே அமைந்தன. இந்த இயற்கைச் சூழலில் வாழ்ந்து வந்த தமிழரின் வாழ்வு சங்க காலத்தைத் தொடர்ந்து எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் புதுப்புது மாற்றம் பெறுகிறது. மலை மக்களின் வாழ்வும் சிந்தனையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

முதன் முதலாக மக்கள் தோன்றிய இடம் மலைப்பகுதியாகிய மலைநிலம் என்பர். ஆகவே, இங்கு மக்கள் விலங்குகளோடு விலங்குகளாக வாழ்ந்து நாளடைவில் விலங்கு வாழ்வினின்றும் வேறுபட்ட நாகரிக வாழ்வைத் தொடங்கிய இடமும், இந்த மலை நிலம் என்பர். இந்நிலையில் 'மலைவளம்' மக்களின் வாழ்வில் அழியாப்பங்கு வகிப்பதை உணர முடிந்தது.

'சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்' என்ற தலைப்பில் ஆய்வினை மேற்கொள்ள காரணம், குறிஞ்சி நில மக்களையே மலைநில மக்கள் என்பார்கள். இவர்கள் மட்டுமின்றி, பிற சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் மலைகளையும், அம்மக்களின் வாழ்வினையும் ஒருங்கிணைந்து

எடுத்துக்காட்டும் வண்ணமாக, மலையின் சிறப்பினையும், அம்மலையில் வாழும் மக்களின் வாழ்வியல் சிறப்பினை எடுத்துக்கூறவே இவ்வாய்வு.

பிற நில மக்கள் வறுமையுறும்போதும், இயற்கைச்சீற்றத்தின் போதும் தங்கள் வாழ்விற்காக பிற நிலங்களுக்குச் சென்று வாழ்வதும் உண்டு. ஆனால் மலைநில மக்கள், குறிஞ்சியும், முல்லையும் திரிந்து பாலையாகும்போது அந்நிலத்திலேயே வாழ்ந்துள்ளனர் என்ற சிறப்பினையும், இவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வையே வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

அரசியல், சமூகம், சமயம், பிறநாட்டார் தொடர்பு எனப் பலவகையான காரணங்களால் தமிழர் வாழ்வியலில் நாகரிக பண்பாட்டு மாற்றம் நிகழ்ந்து வருவதும். 'சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்' சார்ந்த சிந்தனைக்கு தூண்டு கோலாக அமைந்தது.

ஆய்வுப் பொருள் தேர்வு

சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளச் சிறப்பையும், வாழ்வியலையும் அறியவே 'சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்' என்ற ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. மக்களை சார்ந்தது தான் நிலம், நிலத்தைச் சார்ந்ததுதான் மக்களின் வாழ்வு என்பதால் பழந்தமிழர் தங்கள் நிலங்களை வாழ்வியலைச் சார்ந்து பாகுபாடு செய்தனர். மலை, காடு, வயல், கடல் சார்ந்த நிலைப்பாகுபாட்டில் மலையும் மலை சார்ந்த நிலமான, மலை நிலத்தின் வளம், அவற்றில் பயிரிடப்பட்ட பொருட்கள், தமிழரின் வாழ்வியலில் மலைகள் பெற்ற சிறப்பு எத்தகையது என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் ஆய்வு செய்வதே ஆய்வுப்பொருளின் தேர்வாக அமைகின்றது.

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்க்கை நடத்திய தமிழன் தன் வாழ்வியலோடு இணைந்த இயற்கையைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம்,

நெய்தல் என நானிலமாக பகுத்தனர். தொல்காப்பியரும் நானிலம் என்றே குறிப்பிடுகிறார். இந்நிலம் வாழ்வியல் தன்மையில் திரியும்போது பாலையாகிறது. குறிஞ்சிநிலம் என்பது மலையும் மலைசார்ந்த நிலம் ஆகும். ஆதலின் குறிஞ்சியை மலை நிலம் என்பது ஏற்புடையதும், பொருத்தமுடையதுமாகும்.

ஆய்வின் நோக்கம்

1. சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவர்கள், மலை நிலத்தை எவ்வாறு பாகுபாடு செய்தனர் என்பதைக் காணுதல்.
2. மலைகள், மலை குறித்த சொற்கள், பெயர்கள், இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள செயல்திறனைக் கண்டறிதல்.
3. இயற்கையாகக் கிடைக்கக் கூடிய பொருட்களைப் பற்றிய அறிவுத்திறனை மலைமக்கள் பெற்றிருந்தமையைப் புலப்படுத்துதல்.
4. மலைகளில் கிடைக்கப் பெற்ற உணவு, உடை, மலர்கள், காய்கள், மரங்கள் போன்றவற்றை அவர்கள் வாழ்வில் எவ்வாறு பயன்படுத்தினார்கள் என்று ஆய்வு மேற்கொள்ளுதல்.
5. மலைகளில் கிடைக்கப் பெற்ற வாழ்வாதாரமான பொருட்களை எவ்வாறு வாணிபம் செய்தமையை அறியப் பெறுதல்.
6. இலவங்கம், மிளகு, இஞ்சி, ஏலம் சந்தனம் போன்ற பொருட்களும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. மிளகு, இஞ்சியும், தேன் மருத்துவப் பொருட்கள் செய்யப் பெரிதும் துணை செய்தமைக்குச் சான்றாதாரங்கள் கண்டறிதல்.
7. மலை மக்களின் வாழ்வியல், இக்கால வாழ்வியலோடு ஒப்பீட்டுக் காணுதல்.

8. மலை நில மக்களின் தொழில்முறைகளைக் கண்டறிந்து உணர்த்துதல்.
9. மலை மக்களின் பண்பாட்டின் மூலம் பெறப்படும் வாழ்வியல் முறையினை எடுத்தியம்புதல்.
10. மலை நில மக்களின் விளையாட்டுகளைத் தொகுத்து வகைமைபடுத்துதல்.

ஆய்வின் எல்லை

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள மலை நிலங்கள் பற்றிய பாடல்கள் ஆய்வின் எல்லையாக அமைகின்றது.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

ஆய்வு ஆதாரங்கள் இரண்டு நிலைகளில் காணப்படுகின்றன. அவை,

1. முதன்மை ஆதாரம்
2. துணைமை ஆதாரம்

முதன்மை ஆதாரம்

சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டையும் முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

துணைமை ஆதாரம்

இவ்வாய்விற்கு அரண் செய்யும் வண்ணம் ஆய்வுத் தலைப்புத் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் போன்றவை துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்புத் தேர்வு, ஆய்வின் எல்லைவரையறை, ஆய்வின் முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வின் அணுகுமுறை, ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு பற்றிய கருத்துரைகளைச் சுட்டி நிற்கின்றது.

1. மலைநிலம்
2. மலை மக்களின் வாழ்வியல்
3. மலை மக்களின் பண்பாடு
4. மலை மக்களின் தொழிலியல்
5. மலை மக்களின் விளையாட்டுக்கள்

இயல் ஒன்று

‘மலை நிலம்’ என்னும் இயலில், பழந்தமிழர்களின் நிலப்பாகுபாடு , மலையின் தோற்றம், மலையும் முருகனோடு தொடர்புடைய இறைமாட்சி, மலை நிலத்தின் சிறப்புக்கள், மலையின் சித்தரிப்புக்கள், மலையின் வகையும், வளமும் குறித்த சொற்கள், மலையின் வகையும் – வளமும் மலைப்பூக்கள், மரங்கள், ஐந்தினையின் முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் போன்றவைகள் இவ்வியலில் விளக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் இரண்டு

இவ்வியலில் 'மலை மக்களின் வாழ்வியல்' பற்றி ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதில் மலை நில மக்களின் காதல் வாழ்க்கை, கற்பு வாழ்க்கை, மலை நில மக்களின் குடும்ப வாழ்க்கை, தலைவன், தலைவி குறித்த உவமைகள், தோழிக் கூற்றுப் பாடல்களில் தலைவி குறித்த உவமைகள், திருமணம், உயிரினங்கள் வளர்ப்பு போன்றவை மலை மக்களின் வாழ்வில் செம்மையுற்று விளங்கியமை இவ்வியல் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் மூன்று

'மலை மக்களின் பண்பாடு' என்ற மூன்றாவது இயலில் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாடு, உணவு, உடை, அணிகலன்கள், ஒப்பனை, கலைகள், மெய்ப்பாடுகள் போன்றவை மலை மக்களின் பண்பாட்டைக் காட்டுகின்றமையை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் நான்கு

'மலை மக்களின் தொழிலியல்' என்பது நான்காவது இயலாகும். மலை நில மக்களின் தொழில்கள், வேட்டையாடுதல், விவசாயம், வாணிபம், பண்டமாற்றுமுறை, மலை நில மக்கள் தங்கள் நிலங்களில் பயிரிட்ட முறை, உணவுப் பொருட்கள், மருத்துவப் பொருட்கள், மணப்பொருட்கள், சந்தனம், அகில், மலர்கள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதியான பொருட்கள், சங்க காலத்தில் மலைப் பொருட்களின் வாணிபச் சிறப்பு, பிற்காலத்தில் பிற நாட்டினரிடம் கொண்ட வாணிபச் சிறப்புகள் போன்றவை இவ்வியலில் தொகுத்துரைக்கின்றது.

இயல் ஐந்து

‘மலை மக்களின் விளையாட்டுக்கள்’ என்பது ஐந்தாவது இயலாகக் கொண்டு, மலை மக்களின் பொழுதுபோக்கும், வீரமும் வெளிப்படும் வகையில் அமையப் பெற்ற விளையாட்டுகளான, விளையாட்டின் தோற்றம், வள்ளை, நீர், சுனை அருவியை குடைந்து விளையாடுவது, அதிரொலிக் கேட்டல், கழங்கு, நீர் விளையாட்டு, ஊஞ்சல், வேட்டை, சிற்றில், அம்மானை, பாவை, வட்டாடுதல் போன்ற பலவகையான விளையாட்டுக்களை விளையாடி மகிழ்ந்தனர் என்பதை இவ்வியலில் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

முடிவுரை

இவ்வாய்வேட்டின் ஒவ்வொரு இயலிலும் தொகுப்புரை என்னும் பகுதியில் தரப்பட்டுள்ள செய்திகள் முடிவுரை பகுதியில் ஆய்வேட்டின் நோக்கினை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் முடிவுரை செய்திகளாக இறுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம் என்ற தலைப்பில் அமைந்த ஆய்வேட்டில் மலைகள், மலர்களின் படங்கள் பின்னிணைப்புகளாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

கியல் - ஒன்று

மலை நீலம்

இயல் - ஒன்று

மலை நிலம்

பண்டைய தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை முறையினை நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப தங்களின் வாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டனர். அவ்வகையில் பண்டையத் தமிழர்களின் வாழ்வியலை அறிவதற்கு தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியங்களும் பெரிதும் துணை புரிகின்றன.

தமிழகத்து வராற்றுக்குட்பட்ட காலம், இக்கால தமிழ் மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சியானது மிகவும் மலர்ச்சியுற்ற காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தமிழ்மொழி வழங்கி வந்ததால் நாட்டுக்குத் தமிழகம் என்றும், மக்களுக்குத் தமிழர் என்றும் பெயர்கள் ஏற்பட்டன.

ஆகவே நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் அவர்கள் வாழ்ந்த நிலத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பை காணலாம். தமிழரின் வாழ்வு, தமிழர் பேசிய மொழி, தமிழர் வாழ்ந்த நிலம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் இயல்பான நெருங்கிய தொடர்பு ஒன்று உண்டு என்ற உண்மை தமிழரின் நாகரீகத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாக அமைந்துள்ளது.

நிலம்

நிலத்தை முதற்பொருள் என்று தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார்.

**“முதலெனப்படுவது நிலம் பொழுது திரண்டின்
இயல்பென மொழிய இயல்புனைந்தோரே”** ¹

என்று நிலம், பொழுது இரண்டும் முதற்பொருள் என்று குறிக்கப்படுகிறது.

முதற்பொருளின் ஒரு கூறு நிலம். அந்நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பகுப்பர். அவை திருமாலைத் தலைமைத் தெய்வமாகக் கொண்ட

முல்லைநிலப் பகுதியும், முருகவேளை முதன்மைக் கடவுளாகக் கருதும் குறிஞ்சி நிலப்பகுதியும், இந்திரனைத் தலைமைத் தெய்வமாகக் கொண்ட மருத நிலப்பகுதியும், வருணனைத் தலைமைத் தெய்வமாகக் கொண்ட நெய்தல் பகுதியும் என்று பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

**“மாயோன் மேய காடுரை உலகமும்
சேயோன் மேயமைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்”²**

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே எனத் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம்.

ஆனால் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரிப்பார். ஆனால் தொன்னூலோர் பலையை இயற்கை நிலப்பகுப்பாகக் கொள்ளாமை அவர் வையத்தை ஐந்நிலமென்னாது நானிலம் எனக் கொண்டமையான் அறியலாம். நானிலங்கள் தத்தம் வளங்குன்றி வேறுபடும் நிலையையே அவர் பாலை எனக்கட்டி வழங்கினார் என்பதை

**“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமைபிற்றிருந்து
நல்லியம் பழிந்து ஒருங்குதுதிய குறுத்தம்
பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”³**

என்னும் சிலப்பதிகார நூற்பாவால் அறியலாம். குறிஞ்சி-மலையும் மலைச் சார்ந்த இடமும் முல்லை, காடும் காடு சார்ந்த இடமும், மருதம்-வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும், நெய்தல்-கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும், நிலத்தின் இயல்பை ஒட்டி இவை எவ்வாறு பகுக்கப்பட்டன நிலத்தின் அடிப்படையில் தோன்றும் பொருட்கள் கருப்பொருட்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இக்கருப்பொருட்களைத் தொல்காப்பியம் எட்டாகக் கூறுகின்றது.

அவை, தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புல், பறை, செய்தி, யாழின் பகுதி என்பனவாம். “அவ்வகைப் பிறவும்” என்று குறிப்பிட்டமையால் மேலும் ஆறு கருப்பொருட்களையும் சேர்ப்பர். ஆகவே கருப்பொருட்கள் பதிநான்கு ஆகும்.

**“தெய்வம் உணரவே மாமரம் புட்பறை
செய்தியாயின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பெறவும் கரு என மொழிப”⁴**

அந்தந்த நிலத்தோடு தொடர்புடைய தெய்வமும், அந்நிலத்தில் விளையும் உணவும், வாழும் விலங்கும், மரமும், புல் வகையும், உறையும் புள்ளினங்களும், கருவிகளும், அந்நிலமக்கள் மேற்கொள்ளும் தொழில்களும் என்னும் இவற்றை பிற நரம்புக் கருவியாக யாழின் வகைகளோடு இன்ன பிற மற்றவற்றையும் கருப்பொருட்கள் எனக் கூறுவர்.

குறிஞ்சி நிலம்

மலையும் மலை சார்ந்த இடத்தையும் குறிஞ்சி எனப் பண்டையத் தமிழர் அழைத்தனர். நிலத்தோற்றத்தையும், நிலத்தில் மலை தோன்றியவற்றையும், அறிய பண்டையத் தமிழரின் திணைப்பாகுபாடு துணைப்புரிந்தன என்பதனை உணரலாம். தொல்காப்பியர் குறிஞ்சிக்குரிய நிலத்தை மைவரை உலகு எனச் சுட்டுகின்றார்.”⁵

மலையின் தோற்றம்

“தொடக்க காலத்தில் மிகுந்த வெம்மை பெற்ற புவிக் கோள், கெட்டிப்பட்ட நிலையில் உள்ளாக்குள் உருகு பறைகளாய் அமைந்தது. உருகிய நிலையால் ஆழமாக உள்ளமைந்த திரவக் குழம்பு, நிலையில் மூடப்பட்டு அதன் மேற்பரப்புத் தடித்துக் கடினமாகிறது மேற்பரப்பு முறையாக மாறுதலடைந்து சுருங்கியது. அப்போதுதான் மலைகள் தோன்றத் தொடங்கின. புவிக் கோளின் அடியில் திண்மையும் நெருக்கமும் ஏற்பட்டு

ஆண்டுள்ள கடினப்பகுதிகள் கெட்டியாக வெளித்தள்ளப்பட்டன. இந்நிகழ்ச்சி தொடர்ந்து நிகழவும், நிலத்தின் மேற்பரப்புகளில் புடைத்தெழும் மலைகள் தோன்றலாயின”⁶, எனத் குறிக்கப்பட்டுள்ளன

மேசையில் பரப்பிய வில்லினை நடுவில் பிடித்து இழுக்க உள்ளிருக்கும் காற்றின் அழுத்தக் காரணமாக விரிப்பின் மேற்பரப்பிப் மடிப்புத் தோன்றுவதை காணலாம்”⁷ என்று குறிப்பிடுகிறது.

புவி தனது திறனைக் கணக்கிட முடியாத காலந்தொடங்கித் தன்னைச் சிதறச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இது மேற்பரப்பில் புதிய புதிய மலைத் தொடர்கள் ஏற்பட வழிகோலிற்று மலை தோன்றுவதற்குப் பன்னெடுங்காலம் ஆகுமென்பார்”⁸ என்று குறிஞ்சி வளம் என்ற நூல் குறிப்பிடுகிறது. குறிஞ்சி நிலம் ஏனைய நிலங்களுக்குத் தாயகம். இயற்கை அமைப்பில், குறிஞ்சிக்கு அடுத்ததாகவும், குறிஞ்சியாலும், முல்லையாலும் அமைவது பாலை. குறிஞ்சியால் தோற்றுவிக்கப்படுவது முல்லை. மலைக்கண் வீழும் அருவி. ஆறாகப் பாய்ந்து வளப்படுத்துவது மருதம். அருவி நீர் கால் கிளர்ந்து கடலோடு கலப்பது நெய்தல் என உயர்ந்த பகுதிகள் மலையெனவும் தாழ்ந்த பகுதிகள் கடலெனவும், இடைப்பட்டுச் செழிப்பான காடு, வயல் எனவும் பழந்தமிழரின் நிலப்பகுப்பு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மேகத்திரள், மலைமிசை மிகுதியான மழையினைப் பெய்விக்கும் சங்கபாடல்கள் சில முன்னாள் மலை பெய்ததன் காரணமாக அருவி தோன்றுகின்றது என்பதை,

**“இலங்கும் அருவித்து, இலங்கம் அருவித்தே, வானின்
இலங்கும் அருவித்தேதான் உற்ற
சூள் பேணாள் பொய்த்தான் மலை”⁹**

நீர் வளமும் மண்வளமும் பெற்று மருதம் செழிக்கத் துணை புரிகின்றது.

குறிஞ்சி வரலாறு

திணைப் பெயர்கள் ஒவ்வொன்றும் பெயர்க்காரணத்தைக் கொண்டே குறிப்பிடுகிறது. குறுகுதல் குறிஞ்சி எனவும், மருவுதல் மருதம் எனவும், முல்லுதல் முல்லை எனவும், பற்றுதல் பாலை எனவும், நெய்வது நெய்தல் எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.”¹⁰

குறிஞ்சி என்பது குறி என்பதன் அடியாக வந்தது. குறி அடையாளம் காலம், அளவு, தடவை என்று பொருள்படும் எனவும் பல்லாண்டுகால அளவைக் குறிக்கும் பூ அப்பூப்பூக்கும் செடி, அச்செடி இயற்கையாக வளரும் மலை. மலைச் சார்ந்த இடம் எனவும்”¹¹ குறிப்பிடுகிறது.

“குறிஞ்சி என்பது முதலில் புணர்தல் ஒழுக்கத்தைக் குறித்துப் பின்னர் மலைநிலைத்தைக் குறித்தது என்றும்” குறிஞ்சி என்னும் ஒழுக்கத்தின் பெயரே குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் குறிஞ்சி மலர்க்கும் பெயராயிற்று என்றும்”¹² வலியுறுத்துவர்

மலைநிலத்தில், காந்தள், வேங்கை, கடம்பு குளவி முதலிய பிற பூக்கள் காணப்படினும் குறிஞ்சி மலரின் தனிச் சிறப்புக் கருதியே அந்நிலம் குறிஞ்சி எனப்பட்டது.

ஐந்திணையின் முதல், கரு, உரிப்பொருட்கள்

முதல் பொருள்

“வரையே சுரமே புறவே பழனம்

திரையே அவை அவை சேர்தரும் இடனே

என ஈர் ஐவகைத்து அணையியல் நிலமே”¹³

1. (அ) வரை (மலை) (ஆ) வரை சார்ந்த இடம் குறிஞ்சி
2. (அ) சுரம் (மணல்) (ஆ) சுரம் சார்ந்த இடம் (பாலை)
3. (அ) புறவு (காடு) (ஆ) புறவு சார்ந்த இடம் (முல்லை)
4. (அ) பழனம் (வயல்) (ஆ) பழனம் சார்ந்த இடம் (மருதம்)
5. (அ) திரை (கடல்) (ஆ) திரை சார்ந்த இடம் (நெய்தல்)

என்பன முதல்பொருளேயாகும்.

உரிப்பொருள்

குறிஞ்சி – புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்

பாலை – பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்

முல்லை – இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்

மருதம் – ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்

நெய்தல் – இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்

என்று வழங்குவர்.

கருப்பொருள்

வ. எண்	கருப்பொருள்	குறிஞ்சி நிலம்	பாலை நிலம்	மூல்லை நிலம்	மருத நிலம்	நெய்தல் நிலம்
1	தெய்வம்	முருகன் (சேய்)	துர்க்கை (கன்னி)	திருமால்	இந்திரன்	வருணன்
2	உயர்ந்தோர்	பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன், குறத்தி, கொடிச்சி	விடலை, காளை, மீளி, எயிற்றி	குறும்பொறை நாடன், மனைவி, கிழத்தி	ஊரன், மகிழ்த்தன், கிழத்தி, மனைவி	சேர்ப்பன், புலம்பன் பரத்தி, நுளைச்சி
3	அல்லோர்	குறவர், கானவர், குறத்தியர்	எயினர், எறிற்றியர், மறவர், மறத்தியர்	இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர்	உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைய்ச்சியர்,	நுளையர், நுளச்சியர், பரதர், பரத்தியர், அளவர், அளத்தியர்
4	புள்	கிளி, மயில்	புறா, பருந்து, எருவை, கருகு	காட்டுக்கோழி	வண்டானம், மகனில், நாரை, அன்னம், பெருநாரை, கம்புள், குருகுதாரா	கடற்காகம்
5	விலங்கு	புலி, கரடி, யானை, சிங்கம்	செந்நாய்	மான், முயல்	எருமை, நீர்நாய்	கறா மீன்
6	ஊர்	சிறுகுடி	குறும்பு	பாடி	பேரூர், மூதூர்	பாக்கம், பட்டினம்
7	நீர்	அருவி நீர், கணைநீர்	நீரில்லாக் கிணறு	குறுஞ்சுனை நீர், கான்யாற்று நீர்	ஆற்றுநீர், கிணற்று நீர், குளத்து நீர்	உவர்தீர்க்கேணி, சுவர்நீர்
8	பூ	வேங்கைப் பூ, குறிஞ்சிப் பூ, காந்தள்	குரா அம்பூ, மரா அம்பூ	மூல்லைப் பூ, குல்லைப் பூ, தோன்றிப் பூ, பிடவம்	தாமரைப் பூ, கழுநீர்ப் பூ, குவளை	நெய்தற்பூ, தாழம்பூ, முண்டகப் பூ
9	மரம்	சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நாகம், மூங்கில்	பாலை, உழிஞை, ஓமை, இருப்பை	கொன்றை, காயா, குருத்தம்	மருதம், வஞ்சி, காஞ்சி	புன்னை, ஞாழல்
10.	உணவு	மலை நெல் மூங்கிலரிசி, தினை	வழியிற் பறித்த பொருள், பிற ஊர்களில் கொள்ளையிட்டன	வரகு, சாமை, முதிரை	செந்நெல் அரிசி, வெண்ணெல் அரிசி	மீனும் உப்பும் விற்ப்பெற்ற பொருள்
11.	பறை	தொண்டகப்பறை	துடி	ஏறுகோட்பறை	நெல்லரிகிணை, மணமுழவு	மீன் கோட்பறை, நாவாய்ப் பம்பை
12.	யாழ்	குறிஞ்சியாழ்	பாலை யாழ்	மூல்லை யாழ்	மருத யாழ்	விளரி யாழ்
13.	பண்	குறிஞ்சிப் பண்	பஞ்சுரப்பண்	சாதாரிப்பண்	மருதப் பண்	செவ்வழிப் பண்
14.	தொழில்	வெறியாடல், மலை நெல் விதைத்தல், தினை காத்தல், தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்த்தல், அருவி நீராடல், கனை நீராடல்	போர்செய்தல், குறையாடுதல்	சாமை விதைத்தல், வரகு விதைத்தல், அவற்றின் களை கட்டல், அரிதல், கடா விடுதல், கொன்றைக் குழலூதல், மூவின மேய்த்தல், கொல்லேறு தழுவல், குரவைக் கூத்தாடல், கான்யாறு ஆடல்	விழாச் செய்தல், வயற்களை கட்டல், நெல்லரிதல், கடா விடுதல், குளம் குடைதல், புது நீராடல்	மீன் பிடித்தல், உப்பு உண்டாக்கல், உப்பு விற்ப்பு, மீன் உணக்கல், அவற்றை உண்ண வரும் பறவைகளை ஒட்டுதல், கடலாடல்

மலை குறிக்கும் சொற்கள்

பண்டைய தமிழர் தங்கள் வாழ்க்கை முறையினை நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொண்டனர். குறிஞ்சி நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடம், மலை நிலத்தில் வாழ்ந்த மலைமக்கள் தங்கள் வாழ்ந்த மலைப்பகுதியினை பல்வேறு பெயர்களைக் கொண்டு குறிப்பிட்டு வழங்கினர்.

சங்க கால புலவர்கள் மலைப்பற்றிய காட்சிகளில் தங்கள் எண்ணங்களில் தோன்றிய சிறப்பான சொற்களைக் கொண்டு மனித உணர்ச்சிகளுக்கு முதலிடம் தந்து பாடியதை அவர்தம் கவிதையில் காணலாம். மலையினைக் கண்டு மனித உணர்ச்சியின் வெளியீடாக மலையை நோக்கி பாடியும், மலையினைப் பார்த்து இரங்கியும், ஆறுதல் அளித்துமான, நிலையிலும், இயற்கையின் செழுமையாலும் செய்யுட்களை இயற்றியுள்ளனர்.

முனைவர்.ச.வே.சுப்பிமணியன், தமிழ் நிகண்டுகள் தொகுதியில் மலையினை,

*விலங்கல், அடுக்கல், வெற்பு, பருப்பதம்,
சிலம்பு, நாகம், குறும்பொறை, சிகரம்,
வேதண்டம், வேரவம், கிரி, திகிரி, சையம்,
தரணி, பூதரம், ஓங்கல், பிறங்கல்,
குவடு, குன்று, பறம்பு, வரை, விண்டு
போதி, கோ, சிலை, இறும்பு, தமம், மாதிரம்,
பொச்சை, நலிர், கல்லகம், பொருப்பு, நகம், அசலம்,
சாரல், சிலோச்சயம், சயிலம், மலையென்ப”¹⁴*

என்று 37 வகை படுத்தியுள்ளார்.

மலையுச்சியின் பெயர்

1. கோடு, 2.கொடுமுடி, 3.குவடு, 4. சிகரம் என்று பெயர் பெறுகின்றன.

மலைப்பக்கத்தின் பெயர்

1. வாரம், 2. கடம், 3. சாரல் என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

மலையின் பெயர்களை ஆங்காங்கு நயம்தோன்ற எடுத்தியம்பும் உரிமையும் புலவர்களுக்கு இருந்தது.

“நெடுநெறிக் குதிரை சுடர்வேல் அஞ்சி”¹⁵

பாழிமலை யாராலும் அழித்தற்குரியது. கடவுள் காத்தலால் பிறரால் கவரப்படாது. தேன், இறால்கள் மரங்களில் தொங்கும் வளத்தினைக் கொண்டது அதன் மேல் ஏறி நாட்டை கண்டு இன்பம் அடைவதற்கும் ஏதுவாக மிக உயர்ந்த மலை அச்சம் பொருந்திய பக்க மலையினை உடையது.

“மதி அல் செருப்பின் பூமியர் கோவே!”¹⁶

கோவலர் தம்பல பசுக்களைப் புற்கள் நிரம்பிய அகன்ற மேட்டு நிலத்திலே மேய விட்டு விட்டுக் கற்கள் உயர்ந்த காட்டிடத்தே ஒரு பொருந்திய இரத்தினங்களைப் பெறுவதற்கரிய செருப்பெனப் பெரிய மலையினையுடையது, பூமி நாடு.

“நேர் உயர் நெடு வளர அயிரை பொருந”¹⁷

அயிரை என்பது ஒரு வகை மீனுக்கும் பெயராதலின் அதனை விலக்கி அயிரை மலையென்றும் பொருள் கொள்ளும் பொருட்டு கொக்குக்கும் அஞ்சுதலாகிய மீனின் இயல்பு இல்லாத மலை என்று கூறியுள்ளார் புலவர். மலைக்கு “அயிரை” என்று பெயர்க் கொண்டு சிறப்பிப்பதாகக் காட்டுகிறது.

“உயர் சிமைய உழாஅ நாஞ்சில் பொருந”⁸

உயர்ந்த உச்சியையும். உழவரால் உழப்படாத நாஞ்சில் என்னும் பெயரையும் உடைய மலைக்கு வேந்தனே. என்று நாஞ்சில் வள்ளுவனின் சிறப்பை வியந்து கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இவைமட்டுமல்லாமல் இமயம், பறம்பு கொல்லி, திருப்பரங்குன்றம், வேங்கடம், நவிரம், முன்றார்மலை, பொதியில், நேரி, முதிரம் முதலிய மலைகளின் பெயர்களையும் இயல்பிணையும் கட்டிச் சென்றனர்.

மழை

நீரின்று அமையாது உலகம் என்று எண்ணிய புலவர்கள் வான் வழங்கும் அமிழ்தமாகக் கண்டனர்.

மேகம் மலைபிசை படிவதால் காற்றின் துணையாலும், மலையின் அமைப்பாலும் குறிஞ்சி நிலமான மலையகத்தில் மழை மிகுதியும் பெய்வது இயல்பு.

மழைக் காட்சியை வருணிக்கும் புலவர்கள் இரவில் மழை பொழிதலை அழகுறக் கண்டுள்ளனர். இடி, மின்னல் இவற்றை ஒரு சேர மழைக்காட்சியுடன் குறித்துள்ளதைச் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றை சூழற்ச்சி நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்பப் புலவர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

“வையகம் பனிப்ப, வலன் ஏற்பு வளைஇ

பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென”⁹

பருவம் பொய்க்கால் உரிய காலத்தில் மழையைத் தரும் மேகங்கள். தாங்கள் கிடந்த மலைப்பகுதியை வலமாகச் சூழ்ந்து மேலெழுந்தன. உலகமெல்லாம் குளிரும்படி அவை கார்காலத்தில் புதுமையைத் தந்தன.

சாரல்

“ஊன்று தீம்கனி, உண்ணுனர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் சுளையோடு, ஊழ் படு” ²⁰

கொழுமையான இலைகளோடு பெரிய குலைகள் தள்ளியுள்ள வாழை மரங்கள், அந்தக் குலைகளில் முறையாகப் பழுத்த பழங்கள், வாழைப் பழங்களை உண்ணுகின்றவர்களைத் (மணத்தால்) தடுத்து நிறுத்தும் வகையில் மலைச் சரிவிலே பலாப் பழங்கள் இன்னொரு புறத்தில் உள்ளன.

“ஆடு அமை ஒழுகிய தன் நறுக் சாரல்” ²¹
“வேரல் வேலி வேர்க் கோட் பாலவின்
சாரல் நாட! செவ்விய ஆகுமதி” ²²

எனக் குறிக்கின்றது.

சிலம்பு

இறும்பு பட்டு இருளிய இட்டருஞ் சிலம்பில்
குறுஞ் சுனைக் குவளை வண்ட படச் சூடி ²³
“புலி செத்து, வெரீஇய புகர்முக வேழம்,
மழையிட்டு சிலம்பில் கழைபட, பெயரும” ²⁴

எத்தனை பெரியதாக இருந்தாலும் யானைங்குப் புலி என்றாலே அச்சம்தான் குடிசையைப் புலியெனப் பொய்யாகக் கருதிய யானை அஞ்சி ஓட்டம் எடுக்கிறது. அது ஓடுகிற ஓட்டத்தில், மேகம் பரவிய மலைச் சாரலே உள்ள மூங்கில்கள் முறிபடுகின்றன. இப்படிப்பட்ட காட்சிகளை உன் மலை நாட்டிலே காண முடியும்.

கல்

“நீர் நிறம் கரப்ப, ஊழும்பு உதிர்ந்து,
பூமலர் கருலியகடு வரற்கான் யாற்று,
கராஅம் துஞ்சும் கல் உயர் மறி சுழி” ²⁵

உயர்ந்த மலையை உடைய நாட்டுத்தலைவனே! ஆற்று நீரின் நிறம் என்னவென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி மலர்கள் உதிர்ந்து நீர்ப்பரப்பை மறைக்கின்றன.

“எழுதிரு மழையின் குழுமம்
பெருங்கல் நாடன் வரும் சொல்? அண்ணாய!”²⁶
“கல் முகைத் ததும்பும் பல் மலர்ச்சாரல்”²⁷
“கல்லுடை நாட்டுச் செல்லல் தொய்யோ!”²⁸
“தினை பிடி உண்ணும் பெருங்கல் நாடா”²⁹

எனச் சூட்டுகின்றது

குன்று

“கோடை நீடிய பைது அறுகாலை,
குன்று கண்டன்னன கோட்ட, யாவையும்”³⁰

மழையானது குன்றுபோல் உயர்ந்த கரைகொண்ட பெரிய குளமெல்லாம் நிறையும்படி பெய்தது.

“மாரிக் குன்றத்துக் காப்பாள் அன்னன்”³¹
“சேன் நெடுங் குன்றம் தாணிய நீயே”³²

யானையின் முதுகிலே காணப்படுகின்ற கயிறு போன்ற மலைப் பாதையிலே மேகம் பொழியும் மழையால் நீர் பொழிய

குளவித் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வர
முளவுமாத் தொலைச்சும் குன்ற நாடா”³³

மலை

“மான் அதர் மயங்கிய மலைமுதல் சிறுநெறி
வெய்து இடையறா அது எய்தி, முன்னர்ப்”
புல்லன் மா மலைப் புலம்பு கொள் சீறூர்து”³⁴
“பெருமலை மீயிசை முற்றின ஆயின”³⁵

“நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த நாலே” ³⁶

“அம்மலைக் கிழவோன் நம் நயந்துஎன்றும்” ³⁷

பெருமலை நாடன், நெடுமலை நாடன் என்று தலைவனை மலையின் பெயரைக் கொண்டு சிறப்பித்துள்ளதைச் சங்க பாடல்கள் விளக்குகின்றன

அடுக்கல்

“அலங்கு மழை பொழிந்த அகன்கண் அருவி
ஆடு கழை அடுக்கெத்து கிழிதரு நாடன்” ³⁸

என்ற பாடலடியால் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஓங்கல்

“யாம் வந்து காண்பது ஓர் பருவம் ஆயின்
ஓங்கித் தோன்றும் உயர் வரைக்கு” ³⁹

என்ற பாடலடியால் அறியப்படுகின்றது.

வெற்பு

“மாயப் புணர்ச்சியும் எல்லாம் உடன் நீங்கள்
சேய் உயர் வெற்பனும் வந்தனன்” ⁴⁰

என்றும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மலையின் பெயர்களை குறிக்கின்றன. மேலும்,

மலையினை சங்கப் புலவர்கள் கூறியமை

மாயேனைப் போன்று மலை இருந்ததை கபிலர்,

“மால்வரை” ⁴¹

எனக் குறிப்பிடுவர்.

பிரமசாரி கொள்ளம் பக்கனார்

“பெருவரை” ⁴²

எனக் குறிப்பிடுவர்.

பெருங்கௌசிகனார்

“நன்மலை” ⁴³

எனக் புனைகிறார்.

பேராவலாயார்

“ஓங்கு வரை” ⁴⁴

எனக் குறிப்பிடுவர்.

பெருவழுதியும், வெள்ளைக்குடி நாகனாரும்

“ஓங்கு மலை” ⁴⁵

பிரான் சாத்தனார்

“கோடுயர் குன்றே” ⁴⁶

கந்தரதானாரும், செங்கண்ணனாரும்

“அடுக்கத்து” ⁴⁷

என்று சங்கப்புலவர்கள் மலையின் தன்மையினை உணரவும்
மலைவளத்தைக் குறிக்கவும் பாடியுள்ளனர்.

மலையின் வகையும், வளமும்

1. இமயம்
2. இமய படையெடுப்பு
3. இமய வளம்
4. வெங்கட மலை
5. வேங்கடத்தின் பல்வளம்
6. பொதிய மலை
7. அயிரை மலை
8. கொல்லி மலை

9. நவிர மலை
10. முதிர மலை
11. குதிரை மலை
12. பரம்பு மலை
13. கவர மலை
14. நாஞ்சில் மலை
15. குட மலை
16. சைய மலை
17. ஏழில் மலை
18. தோட்டி மலை
19. குமரி மலை

முதலான மலைகள் சங்க பாடல்களில் காணப் பெறுகின்றன, மேலும் பல குன்றுகளும் மலைகளும் பெயரினால் சுட்டப்பெறாமல் நெடுங்குன்றம், பெருமலை என்றெல்லாம் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

நாட்டின் பல வளத்திற்கும் அடிப்படையாய் அமையது மலைகள், மலைவளம் நிறைந்த நாடு மழைவளம் சிறப்புத் தன்னிறைவுடன் திகழும். மனிதனுடைய வாழ்வுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களும் அங்கே கிடைக்கும். தேனும் கிழங்கும் கனியும் காயும் மணியும் பொன்னும் அதிலும் ஆரமும் என்று பல்வேறு பொருள்களைத் தயங்காமல் வழங்குகிறது மலை, நிமிர்ந்துயர்ந்து வளர்ந்து நிற்கும் மலைக்காட்சி ஒரு நாட்டின் வளத்தி் பெருமித்தோடு அனைவர்க்கும் காட்டும் அழகிய தோற்றமாகும். தன்மை மிக்க சுனை நீரும், அலைத்துவரும் அருவி நீரும், கருங்குயிலின் பாட்டும், தோகை மயிலின் ஆட்டமும், புள்ளி மானின் துள்ளலும், பறவைகளின் ஓசையும், விலங்கினத்தின் கூட்டமும் என்றிவ்வாறாக எழிலும்

பயனும் மிக்கதாக உள்ளாக்குவது மலை, சங்க காலத் தமிழக மலைகள் கண்டாரை ஈக்கும் கவின் மிகு காட்சி தருவனவாய் அமைந்தன, மக்களுக்கு வேண்டிய பல்வகை பொருட்களைத் தந்து தாயெனவும் திகழ்ந்தன.

“குறிஞ்சி நிலத்தில்தான் மனித வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. கொடிய விலங்கினங்களின்றும் அவனைக் காப்பதற்கு ஏற்ற குகைகள் அங்கிருந்தன, பருகுவதற்கும் இனிய சுனைநீர் கிடைத்தது. சமைத்தறியாத மனிதன் உண்ணுவதற்குக் கிழங்கு, கனி, தேன் முதலான பல்வேறு பொருள்களை இயற்கையான மலை வழங்கியது. முல்லையால் மொட்டவிழ்ந்து மருதத்தில் மலர்ந்து விரிந்து நெய்தலால் முழுதும் மணம் பரப்பிய தமிழரின் நாகரிக மலர் முகிழ்ந்த இடம் குறிஞ்சியாகிய மலையே என்பது வெள்ளிடைமலை, இதனால்தான் குறிஞ்சியை முதல் நிலமாகவும், குறிஞ்சித் திணையை முதல் திணையாகவும் கொண்டொழுகினர் சங்க கால மாந்தர்.”⁴⁸

இமயம் முதல் குமரி வரை பல்வேறு மலைகளைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது.

இமயம்

உலகில் மிக உயர்ந்த மலையாக விளங்குவது இமயம். இன்று இந்திய நாட்டின் வடஎல்லையாய் இருந்து பாதுகாப்பு அரணாக விளங்கி வருகிறது. சங்க காலத்தில் இவ்விமய மலை தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி எல்லையாகத் திகழ்ந்தது.

**“வடதிசை யெல்லை யிமய மாகத்
தென்னால் குமரியொடாயிடை”** ⁴⁹

என்று பதிற்றுபத்து ஐந்தாம் பத்தில் பரணர் குறிப்பிடுகிறார் .

**“தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை”** ⁵⁰

என்று மாங்குடி மருதனாரும், குறுங்கோழியூர் கிழாடும் குறிப்பிடுவர். இப்புலவர் பெருமக்களின் கூற்றுகளால் இமயம் தமிழரசர்களுக்கு வட எல்லையாய் இருந்தது அறியப்படுகிறது.

“தமிழக வேந்தர்கள் அவ்வப்போது படையெடுத்துச் சென்று இமயம் வரையில் தாங்கள் ஆட்சியின் பெருமையினை நிலைநாட்டி வந்தார்கள். மூவேந்தருள் யார் இமயம் மீது படையெடுத்துச்சென்றாலும், தமிழர்தம் வெற்றியாள் அடையாளமாகத் தங்கள் கொடிகளை இமய உச்சியில் நட்டு வந்தார்கள்”⁵¹

**“முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து
முன்னோர் மருள வனங்குவிற்பொறித்து”** ⁵²

என்று அகநானூறும்

“இமயம் சூட்டிய வேம விற்பொறி” ⁵³

என்று புறநானூறும்

**“வடபுல இமயத்து வாங்குவிற்பொறித்த
எழுவுறழ் துணிதோள் இயல்தேர்க் குட்டுவன”** ⁵⁴

என்று சிறுபாணாற்றுப் படையும் தமிழ் வேந்தரின் இமய வெற்றியினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

**“மாநீர் வேலிக் கடம் பெறிந்திமயத்து
வானவர் மருவி மலைவிற்பூட்டிய”**⁵⁵

என்று சிலப்பதிகாரம் தமிழரின் இமய வெற்றியை பலவாறு பேசுகிறது.

இமய வளம்

இம்மலை வானளாவ உயர்ந்தோங்கி நிற்கும் இப்பனிமலை வளம் நிறைந்தது. வற்றாத ஆறுகளை உற்பத்தி செய்யும் பெருமலை இது.

இமயத்தின் பல்வகைப் பொருள்களும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின்கண் வந்து
சேர்ந்தன என்பதை,

“வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்”⁵⁶

என்று பட்டினப்பாலை அடியால் அறியலாம், ஈண்டு வடமலை என்பது
இயற்கை வளமிக்க இமயத்தை குறிப்பதாகும்.

“வடவர் தாந்த வான் கேழ் வட்டம்”⁵⁷

“கழைவளர் இமயம்”⁵⁸

“இமயச் செவ்வரை”⁵⁹

“பேரிசை இமயம்”⁶⁰

“இமயமும் துளக்கும் பண்பினை”⁶¹

என்று சங்க இலக்கிய பாடல்களும்

“இமயால் வரை”⁶²

என்று சிலப்பதிகாரமும் சிறப்பிக்கின்றன.

மலையெனின் மழைவளம் பெருகும் தன்மையினைக்
கொண்டிருத்தல் இயல்பு, அதிலும் வானளாவ உயர்ந்த இமய மலையின் கண்
மேகாக் கூட்டம் தவழ்ந்து பெருமழை பொழியும் செயல் மிக இயல்பாக
அமையும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும், அதனை,

“இமயத் தீண்ட இன்குரல் பயிற்றிக்

கொண்டன் மாமழை பொழிந்த”⁶³

என்று புறப்பாடல் கூறுகின்றது இவ்வாறு இமயமலை பொன்னும்
மணியும் போன் வளமிகு பொருள்கள் தருகின்ற பெருமலை என்பதையும்
அது சங்க கால வேந்தர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பதையும்
மேற்காட்டிய பாடல்கள் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

வேங்கட மலை

வேங்கட மலை தமிழகத்தின் இன, மொழி அடிப்படையில் அமைந்த வட எல்லையாகும். “வடவேங்கடம்” என்று தொல்காப்பியச் சிறப்பு பாயிரம் வரையறுத்துச் சொல்கிறது. ⁶⁴

இம்மலையை புல்லி என்பவன் ஆண்டு வந்தான் இவன் தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவன், கள்ளர் மரபினன்”. தன் தமிழகத்தின் வடக்கு எல்லையில் ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என்று கூறப்படுவதே இவனது வீரத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. மாற்றார் தமிழ் மண்ணில் கால் வைக்க முடியாதவாறு வீரத்துடன் வேங்கடத்தைக் காத்து வந்திருக்கிறான் புல்லின் என்னம் இம்மன்னன்.

“கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி”⁶⁵

என்றும்,

*“நிறைபல குழ்இய நெடுமலைப் புல்லி
தோன்றாங்கு உயர்வரை நன்னாட்டும்பர்
வேங்கடம் இறந்தன ராயினும்”⁶⁶*

என்றும் வருகின்ற சங்க இலக்கிய அடிகள் வேங்கடமலை பற்றியும் விளக்குகின்றன.

வேங்கடத்தின் பல் வளம்

அருவி

*“கல்லிழி யருவி வேங்கடல் கிழவோன்”⁶⁷
“ஒள் வெள் ளருவி வேங்கட நாடன்”⁶⁸*

போன்ற புறப்பாடல்களின் வரிகள் வேங்கட மலையினின்று இழிந்தோடும் அருவியின் சிறப்பைச் சாற்றுகின்றன.

யானை

வேங்கட மலையில் யானைகள் மிகுந்திருந்த என்ற செய்தியினை,

“மடவை மன்ற நீயே வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண்காட்டு யானை”⁶⁹
“செந்நுதல் யானை வேங்கம் தமீஇ”⁷⁰

என்று வருகின்ற அகநானூறு அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

சோலை

பனிபடர்ந்திருக்கும் குளிர்ச்சியான இனிய சோலைகள் பல வேங்கட மலையில் இருந்தன என்பதற்குப்,

“பனிபடு சோலை வேங்கடத்தும்பர்”⁷¹

என்ற வரிகள் சுட்டுகின்றன.

தேன்

“தேன்றாங்கு உயர் வரை”⁷²

“தேங்கமழ் நெடு வரை”⁷³

என்று கூறப்படுவதனால் வேங்கட மலையில் தேன் மிகுதியாக கிடைக்கப் பெற்றமை உணர்த்தப்படுகிறது.

“வேங்கட நெடுவரை”⁷⁴

“நெடுவரை வேங்கடம்”⁷⁵

என்ற தொடர்கள் இம்மலை வானளாவ உயர்ந்து விளங்கிய நெடுமலை என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன

இவற்றால் வேங்கட மலையானது பல வளமும் நிரம்பியதோர் பெருமலையாய்த் தமிழகத்தின் அரணாக வட எல்லையின் நின்று வளமும் வாழ்வும் தந்து சிறந்தது எனத் தெளிகிறோம்

பொதிய மலை

பொதிய மலை பாண்டிய மன்னர்குரியது. இம்மலை சேர நாட்டிற்கும் பாண்டிய நாட்டிற்கும் எல்லையாக அமைந்து விளங்குவது அதன் ஒரு புறம் பாண்டியருக்கும் மற்றொரு புறம் சேரருக்கும் உரியதாயினும் அதனுரிமை பாண்டியர்க்கு வழங்கப்பட்டதனால் சேரார்க்கு கூறப் பெறுதல் இல்லை.

பொதிய மலை ஆய் என்பவனால் காவல் செய்யப்பட்டு வந்தது.

“கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில்” ⁷⁶

என்று உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசிரியார் என்ற புலவரும், மோசிகீரனார் என்ற புலவரும் ஒரே தன்மையில் குறிப்பிட்டிருப்பதனால் பொதியம் ஆய் என்பவனின் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

“பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த்தியன்” ⁷⁷

என்னும் அடி ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனால் பாடப் பெற்றது இதனால் பொதிய மலை ஒரு கால் திதியனுக்கும் உரிமையானதாக விளங்கியது எனலாம்.

“திடுந்திலை நெடுவேல் தென்னவன் பொதியில்” ⁷⁸

என்பதால் இப்பொதியில் தென்னவனாகிய பாண்டியனுக்கும் உரிமையாகக் கிடந்தது என்று பெறப்படுகிறது. உண்மை என்னவெனில். பாண்டிய வேந்தனின் ஆணையின் கீழ் பெரிய மலைப் பகுதியான ஆய் என்பவன் சில காலமும், திதியன் என்பன் சில காலமும் காவல் புரிந்து வந்தனர் என்பது புலப்படுகின்றது.

இம்மலையின் பெருமைகளை, இளங்கோவடிகள் பொதியத்தின் சிறப்பினைப் பல இடங்களில் போற்றுகின்றார்.

**“பொதியார் குன்றத்துக் கற்கால் கொண்டு
முதுநீர்க் காவிரி முன்றுறெப் படுதல்”** ⁷⁹

என்று குறிப்பிடுகிறார். கண்ணகிக்குச் சிலைவடிக்கப் பொதியத்திலும் கல்லெடுக்கலாம் என்ற குறிப்பு, இமயத்தினளவு பெருமை பொதியிலுக்கு உண்டு என்பதனை சுட்டுகின்றது.

இக்கருத்துக்களின் மூலம் பொதிய மலை தென்னகத்தின் மிகச் சிறந்து விளங்கிய பெருமலை என்பதும், அது பல்வகையாலும் பண்டைப் புலவர்களால் போற்றப்பட்டது என்பதும் பாண்டிய மன்னர் அம்மலைக்குரியவராய் விளங்கியவர் என்பதும், ஆய், திதியன் என்பவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டது என்பது அறியலாகின்றது.

அயிரை

சேர நாட்டு மலைகளுள் அயிரைமலை சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்றாகும். இதுயானைமலைத் தொடருள் ஒன்று. ஐவர், மலை என்று இக்காலத்து வழங்கப் படுவது. புகழ்படைத்த சேரநாட்டினரிடையே பகைவர் போருற்றவாறு குறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் அயிரை என்னும் நேரிதாய் நெடிதுயர்ந்த மலைக்குத் தலைவன் என்ற பொருளில்,

**“சீருடைத் தேஎத்த முனைகெட விலங்கிய
நேருயர் நெடுவரை அயிரைப் பொருந”** ⁸⁰

என்று பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பத்துக் குறிப்பிடுகின்றது.

**“தும்பை சான்ற மெய்தயங் குயக்கத்து
நிறம்படு குருதி புறம்படி னல்லது
மடையெதிர் கொள்ளா வஞ்சுவரு மரபிற்
கடவு ளயிரை நிலை இக்
கேடில வாக பெரும நின் புகழே”** ⁸¹

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடலில், “தும்பை சூடிப் பொருதலில் அமைந்த மெய்யிடத்தே உண்டாகிய அசைவு பற்றிப் பிறந்த ஓய்ச்சலுடன் மார்பிற் பட்ட புண்ணிடத் தொழுகும் குருதியால் புறத்தே தெளின்க்கப் பட்டாலன்றிக்

கொடுக்கப்படும் படைசலை (பலியை) ஏற்றுக் கொள்ளாத அச்சம் பொருந்திய முறையினையுடைய கொற்றவை வீற்றிருக்கின்ற அயிரை மலை” என்று இம்மலையில் வீற்றிருந்தவாறு அருள்புரியும் கொற்றவையின் தன்மையினைச் சிறப்பித்துப் பாடுகின்றன.

அயிரை மலை மிகச் சிறந்த மலையாகச் சங்க காலத்தில் திகழ்ந்தது என்பதும், அங்கு அச்சம் தருகின்ற கொற்றவைக்குக் கோயில் இருந்தது என்பதும், அம்மலை சேர மன்னர்க்கு உரிமையுடையதாக அமைந்து சேரநாட்டின் வளம் பெருக்கியது என்பதும் நன்கு உணரப்படுகின்றது.

கொல்லிமலை

சங்க காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய மலைகளுள் ஒன்று கொல்லி மலை இம்மலையைப் பரணர் பொறையனுக்கு உரியதென்றும் கபிலர் வல்வில் ஓரிக்கு உரியதென்றும் பாடியுள்ளனர், தெய்வத்தால் எழுதப்பெற்ற கொல்லிப் பாவை பற்றிய செய்திகள் சொல்லப்படுகின்றன.

கொல்லி மலையைச் சேரன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரவிரும்பொறை ஆண்டான் என்பதை,

“ஒங்கு கொல்லியோ ரடு பொருந” ⁸²

என்ற அடியால் குறுங்கோழியூர் கிழார் குறிப்பிடுகிறார். எட்டாம் பத்தைப் பாடிய அரிசில் கிழார் தகடுரெறிந்த பெருச் சேரல் இரும் பொறையைக் குறிப்பும்போது,

“பெரும்பூட் பெறையன் பேஎழுதிர் கொல்லி” ⁸³

“களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி” ⁸⁴

என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் குறிப்பிட்டுச் செல்வதனால் இக்கொல்லிமலை சேராக்குரிய மலையே என்பது தெளிவாக விளங்கப்படுகின்றன.

ஓரியின் புகழ்

வல்வில் ஓரியைப் புகழ்ந்து பாடும் பரணர் அவனை,

“ஒங்கிடும் கொல்லி பொருநன்” ⁸⁵

என்றும், பெருஞ்சித்தரனார்,

“கொல்லியாண்ட வல்வில் ஓரி” ⁸⁶

என்றும் குறிப்பிட்டுப் பாடுவதில் கொல்லிமலை ஓரி என்னு வள்ளலுக்கு உரிமையாக விளங்கியது என்பது அறியப்படுகின்றது.

இன்னும் பல்வேறு நிலைகளிலும் கொல்லிமலை சங்க இலக்கியத்தால் போற்றப்படுவதை,

“கொல்லிக்குடவரை” ⁸⁷

“பெரும் பெயர்க் கொல்லி” ⁸⁸

“பலவின் பயங் கெழு கொல்லி” ⁸⁹

என்று பல வகையில் கொல்லியின் வளத்தைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

நவிர மலை

இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கௌசிகனார்என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பாடிய மலைபடுகடாம் என்ற பாடலில் நவிர மலையின் சிறப்பினை இரண்டு இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

“நீரகம் பனிக்கும் அஞ்சவரு கடுந்திறல்

பேரிசை நவிரம் மேள யுடையும்

காரி யுண்டிக் கடவுள தியற்கையும்” ⁹⁰

என்ற அடிகளின் கடல் சூழ்ந்த உலகம் நடுங்குமாறு அச்சத்தைத் தோற்றுவித்த கடிய வலிமையுடைய நஞ்சையுண்டருளியவனும் பெரும் புகழ்

கொண்டவனும் நவிரம் என்னும் மலையில் பொருந்தி வீற்றிருப்பவனும் ஆகிய முழுமுதற் கடவுளின் இயல்பு கூறப்படுகிறது.

“கழை வளர் நவிரத்து மீமிசை குரேரென”⁹¹

என்ற தொடரில் மூங்கில் செழித்து வளரும் உயர்ந்த மலை என்பது குறிக்கப் பெறுகிறது. மூங்கில் சிறந்து வளரும் காடுகள் நிறைந்துள்ள மலை என்பதனால் நவிரமலை வளமிக்கதோர் உயர் எனக் கருதலாம்.

முதிர மலை

கடையெழு வள்ளல்களுக்குப் பின்னர் முதிர மலையைச் சார்ந்த நாட்டை ஆண்டவன் குறுநில மன்னாகிய குமணன் ஆவான். முதிரமலை ஒரு சிற்றூருமுண்டு. இம் முதிர மலை நாடு உடுமலைப் பேட்டையைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்ததாகும்.

வானத்தின் கண்ணே பொருந்த மூங்கில் வளர்ந்த மலையின் கண் சுரபுன்னையோடு ஓங்கி ஆசினியோடு அழகு பெற்ற பாலாவின் கண் ஆசைபட்டு முள்ளைப் புறத்தேயுடைய முதிர்ந்த பலாப்பழத்தைப் பெற்ற கடுவன் பஞ்சபோலும் மயிரையுடைத்தாகிய தலையியையுடைய மந்தியைக் கையினால் குறி செய்து அழைக்கும் தளராத புது வருவாயை உடையது முதிரமலை என்று பெருஞ்சித்திரனார் பாடுகிறார். அம்மலைக்குத் தலைவனாக விளங்கிய குமணனை,

“அதிரா யாணர் கிழவ”⁹²

என்று குறிப்பிடுகிறார், மேலும்.

“மட்டார் மறுகின் முதிரத்தோனே”⁹³

என்று அவர் கூறுவதிலிருந்து முதிரத்தில் மதுவின் பெருக்கம் மிகுதியாக இருந்தது என்று உணரமுடிகிறது.

குமணனிடமிருந்து பெற்ற பரிசிலினைத் தன் மனைவியரிடம் கொடுத்த அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் எனக்கூறும் பெருஞ்சித்திரனார், அப்பரிசில்,

“பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவோன்”³⁴

வழங்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, குமணனது வள்ளன்மைக்குப் பயன்படுகிற வகையில் பல் பொருளும் எளிதில் தருகின்ற மலையாக முதிரமலை திகழ்ந்தது எனலாம்

குதிரை மலை

குமணனைப் பாடவந்த பெருஞ்சித்திரனார் கடெயெழு வள்ளல்களையும் அவர்தம் மலைகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். அங்ஙனம் அவர் குறிப்பிடும்போது மலையமான் திருமுடிக்காரியின் குதிரை மலையை,

**“மாரி கை மறப்போர் மலையனும்
ஊரா தேந்திய குதிரை”³⁵**

என்று குறிப்பிடுகிறார்

பிட்டங் கொற்றனைப் பாடவந்த கருவூர்க் கந்தப் பிள்ளை என்னும் சங்க புலவர்.

“ஊராக் குதிரைக் கிழவ”³⁶

என்றும், குதிரை மலையானது இருவருக்கு உரியவையாக இருந்தமையை,

**“வாய்வாள் புனைகழல் பிட்டன்
மைதவழ் உயர்சிமை குதிரைக் கவாஅன்”³⁷**

என்று குதிரைமலை சிலகாலம் பிட்டங் கொற்றனுக்கு உரிமையாக இருந்தது என்பது விளங்குகிறது.

பறம்பு மலை

வேள் பாரி பாண்டி நாட்டுப் பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்த நாட்டை உடையவன். இப் பறம்பு நாடு முந்நூறு ஊர்களை உடையது பறம்பு மலை இப்போது பிரான் மலை என வழங்கப்படுகிறது. புதுக்கோட்டை நாட்டைச் சார்ந்திருக்கின்றது. வேள்பாரியான் மலை வளமும், சுளை நீர் நலமும் புலவர் பாடும் புகழ் படைத்தவை.

“படுமணி யானைப் பறம்பிற்கோமான்”⁹⁸

“பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்”⁹⁹

“உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்”¹⁰⁰

என்றெல்லாம் பாரியின் பறம்பு மலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் பெரிதும் சிறப்பித்து காட்டுகின்றன.

நேரிமலை

நேரிலை சேரற்குரியது, கபிலர்,

“கல்லுயர் நேரிப் பொருநன்

செல்வக் கோமான்”¹⁰¹

என்று செல்வக் கருங்கோ வாழியானைக் குறிக்கின்றார், அதேபோன்று களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைப் பாடும் காப்பியாற்று காப்பியனார்,

“நீரிமிழ் சிலம்பின் நேரியோனே”¹⁰²

என்று கூறுகின்றார். இப்பதிற்றுப் பத்துக் குறிப்புகளினால் நேரிமலை சேரர்க்குரியதாகவே விளங்கியது எனத் தெளிவாகிறது.

கவிர மலை

கவிர மலை தென்னாட்டில் வாழ்ந்த ஆய் என்பானது பொதியல் மலையின் நடுவித்தது. “இம்மலையின் சூரா மகளிர் வாழ்ந்து வந்தனர்! இம்மலை பற்றிய குறிப்பினைப் பரணர் தந்துள்ளார்.”¹⁰³

நாஞ்சில் மலை

சங்க காலத்தில் வள்ளுவன் என்றொரு கொடை வள்ளல் இருந்தான் அவனுக்குரிய மலை நாஞ்சில் மலை எனப்பட்டது. அவனைப் பாடிய ஒருசிறைப் பெரியனார் என்னும் புலவர்

“செவ்வரைப் படம்மை நாஞ்சிற் பொருந்”¹⁰⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றார். வள்ளுவனுடைய இந்நாஞ்சில்மலை செவ்விமைபக்கத்தையும் வெண்மையான அருவிகளையும் உடைய பெரிய மலையாகத் திகழ்ந்தது என்றறியப்படுகிறது.

மருதனிள நாகனார் நாஞ்சில் வள்ளுவனை,

“உயர்சிமைய உழாஅ நாஞ்சிற் பொருந்”¹⁰⁵

என்று பாடியுள்ளார். பாரியினது பறம்பு உழமலே நான்கு வளத்தை நல்கியது போல, இந் நாஞ்சில் மலையும் உழாமற் பயன் விளக்கும் பான்மையது என்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

குடமலை

குடமலை என்பது மேற்கு மலை, காவிரியில் பேராறு குடமலையிற் பிறந்து பெருவளம் பெருக்கும் பான்மையினை,

“குடமலைப் பிறந்த தன்பெருங் காவிரி”¹⁰⁶

என்று குறிப்பிடுகிறது மலைபடுகடாம். இதனால் குடமலை என்பது குடகுமலையே என்பது உறுதியாகிறது.

“பட்டினப்பாலை குடமலைப் பிறந்த ஆரம் அகில்”¹⁰⁷

“பகல்பெய் செவ்வன் குடமலை மறைய”¹⁰⁸

“சென்ற ஞாயிறு நண்பகற் கொண்டு

குடமுதற் குன்றம் சேர”¹⁰⁹

என்றெல்லாம் வரும் சங்க இலக்கிய பாடல் வரிகள் பொதுவாக மேற்கு மலையைக் குறிப்பனவே அன்றிக் குடகுமலை (காவிரி தோன்றும் மலை)யைக் குறிப்பு உள்ள

“குட்டுவன் குடவரைச சுனைய மாயிதழ்க் குவளை”¹¹⁰

என்று வரும் தொடர் சேரனுக்கு உரிய குடமலையைக் குறிப்பதாகும்.

சைய மலை

கோள்கள் மழை பெய்ததற்கரிய நிலையிலே நின்ற கார்காத்தே சைய மலைக்கண் மழை பெய்ய வைையாற்றின்கண் வெள்ளம் பெருகிறது என்னும் பொருளில்

**“புரைகெரு சையம் பொழிமழை தாழ்
நெரிதருஉம் வையைப் புனல்”¹¹¹**

என்ற பரிபாடல் அடிகள் அமைந்திருக்கின்றன. சையமலையால் பொழிந்த நீரால் சையை வெள்ளம் பெருகிற்று என்பதால் இம்மலை மேற்குதொடர்ச்சி மலைத் தொடரில் ஒன்றாக இருத்தல் கூடும்.

ஏழில் மலை

பண்டைய கேரளத்தில் மூன்று அரசுகள் அமைந்திருந்ததாகவும் அவற்றுள் ஆய் நாடு தென்கோடியாலும், சேரநாடு நடுவிலும், ஏழில் நாடு வடகோடியிலும் இருந்ததாகவும் குஞ்ஞன் பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். இவ் ஏழில் நாடு நன்னன் என்பானுக்கு உரிமையுடையது என்பதனை,

**“பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்
ஏழில் நெடுவரைப் பாழிச் சிலம்பிற்
கனிமயில் கலாவந் தன்ன தோளே”¹¹²**

என்னும் அகப்பாட்டின் வரிகள் உறுதி செய்கின்றன. “பாரம் என்னும் ஊருக்குத்த தலைவனாகிய ஆரம் பூண்ட நன்னன் என்பானது ஏழில்

என்னும் நீண்ட மலையின் பாழி என்னும் பக்க மலையிடத்துள்ள களிக்கும் மயிலின் தோகையை ஒத்தன இவள் தோள்கள்” என்று தலைவியின் நலம் குறித்து உரைத்தபோது ஏழிற் குன்றத்து மயில் போன்ற சாயலாள் என்ற எண்ணத்தில் இதனை உரைக்கின்றான்.

*“பொன்படு கொண்கான நன்னன் நன்னாட்
டேழில் குன்றம் பெறினும்”¹³*

என்று பெருங் கடுங்கோவும்,

*“நன்னன் நன்னாட்டு
ஏழிற் குன்றத்து காஅன் கேழ்கொள”¹⁴*

என்று மாமூலனாரும் இம்மலை நன்னனுக்கே உரியது என்பதை உறுதி செய்கின்றனர்.

இக்காலத்தில் இவை ஏழில்மலை ‘எலி மலை’ என்று வழங்கப்படுகிறது.

தோட்டிமலை

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான கண்பீரக்கோப் பெருநள்ளியின் மலை இத்தோட்டி மலை வன்பரணர் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் தோட்டி மலையையே பற்றிப் புறநானூற்றில்,

*“இரும்புபுனைந் தியற்றா பெரும் பெயர்த் தோட்டி
அம்மலை காக்கு மணிநெடுங்குன்றிற்
பளிங்கு உகுத் தன்ன தீநீர்
நளிமலை நாடன் நள்ளியன் எனவே”¹⁵*

என்று வருணித்துப் பாடியுள்ளார். தோட்டிமலையில் அருவிச் சிறப்பு மிக்கதாகும் மதுரைக்குத் தெற்கிலுள்ள மலைநாட்டில் ஒரு பகுதி

கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளிக்கு உரியது ஆதலால் இம்மலை அப்பகுதியைச் சார்ந்தாகும்.

குமரிமலை

சங்க இலக்கிய பாடல் அடிகள் தமிழக எல்லை பற்றிக் குறிப்பனவாம். வடக்கே இமயத்தை மலை என்று கொண்டும் தெற்கே உள்ள குமரியை மட்டும் ஆறு என்று பொதுவாகக் கொள்வது வழக்கம். ஒரு பக்கம் மலையைக் குறித்துப் பின் அதன் மறு பக்கம் மீண்டும் மலையையே குறித்து சொல்லியிருக்கலாம். அதுவே இயல்பு, இதனை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்.

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்

தென்னங் குமரி யொடாயிடை”¹¹⁶

“வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்”¹¹⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றன

பிறமலைகள்

மேற்கூறப்பட்ட மலைகளே அன்றி வேறுபல மலைகளும் சங்க இலக்கியத்தில் ஆங்காகே காணப்பெற்றும் மலைகள் ஏரகம், ¹¹⁸, சிறுமணுப ¹¹⁹, விச்சிமலை ¹²⁰, செங்கோடு ¹²¹, மேருமலை ¹²², இம்மலைகள் காணப்பெறுகின்றன.

மலர்கள்

“வள் இதழ்

ஒண் செங்காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம்,

வான் கண் கழீஇய அகல் அறைக்குவைஇ”¹²³

பெரிய இதழ்களையுடைய ஒள்ளிய சிவந்த காந்தப்பூ, ஆம்பலிபூ அனிச்சம்பூ, குளிர்ந்த குளத்தில் பூத்த செங்கழுநீர்ப்பூ, குறிஞ்சிப்பூ,

வெட்சிப்பூ, செங்கொடுவேரிப்பூ, தேமாம்பூ, செம்மணிப்பூ, தனக்கே உரித்தாக மணம் வீசும் விரிந்த கொத்துக்களையுடைய பெருமூங்கிற்பூ, வில்லப்பூ, நெருப்பைப் போன்ற எறுடிப்பூ, மராமரப்பூ, கூவிரப்பூ, வடவனப்பூ, வாகைப்பூ, வெள்ளிய பூவினையுடைய வெட்பாலலைப்பூ பஞ்சாய்க் கோரை, வெண்காக்கணம்பூ நீலமணி போன்ற பூக்களையுடைய கருவிளம்பூ, பயனிப்பூ, வானிப்பூ, பல கொத்துக்களையுடைய காயாம்பூ, விரிந்த பூக்களையுடைய ஆவிரம் பூ, சிறுமூங்கிற்பூ, குரைப்பூ, சிறுபூளை, குன்றிப்பூ, முருக்கிலை, மருதப்பூ, விரிந்த பூக்களையுடைய கோங்கம்பூ, மஞ்சாடிப்பூ, மஞ்சாடிமரத்தின், தேன்மணம் வீசும் பாதிரிப்பூ, செருந்திப்பூ, புனலிப்பூ, பெரிய குளிர்ந்த சண்பகப்பூ, மணம் வீசும் இரந்தைப்பூ, காட்டு மல்லிகைப்பூ, மணம்வீசும் தழைத்த மாம்பூ, தில்லைப்பூ, பாலைப்பூ, கல்லில் படர்ந்த முல்லைப்பூ, கஞ்சங்குல்லைப்பூ, பிடவம்பூ, செங்கருங்காலிப்பூ, வாழைப்பூ வள்ளிப்பூ, நீண்ட நறியநெய்தல்பூ, தெங்கிற்பானை, செம்முலைப்பூ, முள்ளைத்தாளில் உடைய தாமரைப்பூ, ஞாழற்பூ, மௌவர்பூ, குளிர்ந்த நறிய கொடிப்பூ, பவழக்கால்மல்லிகைப்பூ, வெண்கோடற்பூ, சாதிப்பூ, கருந்தாமக் கொடிப்பூ, வெண்கோடற்பூ, தாழம்பூ, தாதுமுதிர்ந்தநறிய சுரபுன்னைப்பூ, காஞ்சிப்பூ, நீலமணிபோலும் கொத்துக்களையுடைய தேன்நாறும் கருங்குவளை, ஓமை, மரவம்பூ, பல பூக்களையுடைய தணக்கம்பூ, இண்டபூ, இலவம்பூ தொங்குகின்ற பூங்கொத்துக்களுடைய கொன்றைப்பூ, அடுப்பம்பூ, பொருந்திய ஆத்திப்பூ, நெடிய கொடியையுடைய அவரைப்பூ, பகன்றைப்பூ, பலாசம்பூ, பல பூக்களுடைய அசோகம்பூ, வஞ்சிப்பூ, பிச்சிப்பூ, கருநொச்சிப்பூ, தும்பைப்பூ, திருதுழாய்ப்பூ, விளக்குப் போலும் பூவினையுடைய தோன்றிப்பூ, நந்தியாவட்டப்பூ, நறைக்கொடி, மணம்வீசும் புன்னாகம் பருத்திப்பூ, பீர்க்கம்பூ, பசிய குருக்கத்திப்பூ, சந்தனப்பூ, அதிற் பூ, மனத்தையுடைய பெரிய புன்னைப்பூ, நாரத்தம்பூ, நாகப்பூ, இருவாட்சிப்பூ, கரிய பெரிய குருந்தம்பூ, நாகப்பூ, இருவாட்சிப்பூ, கரிய பெரிய குருந்தம்பூ,

வேங்கைப்பூ, ஆகிய பூக்களையும் அம்மலைச் சாரலிடத்துத் தம்மில் கலத்தலுடைவாய், சாதிலிகத்தைப் பரப்பினாற் போன்ற பிற பூக்களையும் பருத்த அழகினையுடைய மலை எருக்கம் ஆகிய தொண்ணூற் ஒன்பது மலர்கள் குறிஞ்சிப் பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தலைவியும், தோழியும் அருவியிலும் சுனையிலும், நீராடிய பின், மரம், செடி, கொடி ஆகியவற்றில் பூத்த மலர்களையும், பூக்களைப்போல் விளங்கும் இலைக் கொழுந்துகளையும் பறித்து அகன்ற பாதையில் குவிந்தனர். இச்செயல் மலர்கள் மேல் அவர்கள் கொண்ட வேட்கையைப் புலப்படுத்தும். இம்மலர்கள், நிலத்தாலும் வடிவாலும் வேறுபட்டவை, தனியாகவும், கொத்துக்களாகவும் பூப்பவை. ஓரிதழாகவும், பல இதழ்களோடும் விளங்குபவை. விரிந்தும் குவிந்தும் காட்சியளிப்பவை, கிள்ளியும், பறித்தும் உதிர்த்தும் எடுக்கபெறுபவை. ஒவ்வோர் இனத்திலும், பல்வேறு வகைகளாகப் பிரித்து அறியப்படுபவை தேன், மணம், தாது ஆகியவற்றில் பகுத்து உணர்ப்படுபவை. இவையாவும், குறிஞ்சி நில மலைச்சாரலில் பூப்பவை. குறிஞ்சி நிலத்திற்கும், கூதிர் காலத்திற்கும், யாமம் பொழுதிற்கும் உரிய பூக்கள்.

கடர் போல்ச் சிவந்த காந்தள் பூக்களால் தொடுத்துக் கட்டிய குளிர்த மாலையை முருகனுக்கு திருமுடியாக சூட்டினர். காந்தள்பூ, முருகனுக்கு அடையாளப்பூ, ஆகும்

“சுரும்பும் மூசாச் கடர்ப்பூங் காந்தட்

பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்”¹²⁴

கடவுளுக்குரிய மாலையில் வண்டுகள் மொய்க்கமாட்டா என்பதனைச் ‘சுரும்பும்’ மூசாச் கடர்ப்பூங்காந்தள் என உரைத்தார் ஆசிரியர்.

பெண்களின் கைகள் காந்தள் மலருக்கு உவமையாக இலக்கியங்களில் கூறப்படுகிறது.

மலையில் நறுமணம் வீசும் காந்தனின் பூக்குலை போன்ற அழகு பெற்ற கைகளால் என் கண்களைப் புதைத்தவளே என்று தலைவன் கூறுவதாக இப்பாடல் விளக்குகிறது.

காந்தள் மலர் கொத்துக்களாக பூக்கும் தன்மையுடையது

“குருதிப் பூவின் குலைக் காந்தட்டே”¹²⁵

குறிஞ்சி மலைப்பகுதியில் மலரும் நீலம் மலர் நீண்டு வளர்ந்து கண்போன்று குறைந்த அளவே நறுமணம் வீசும்.

“கண் போல் நீலம் தன்கமழ் சிறக்கும்”¹²⁶

நீலம் மலரினை நாட்டின் வளத்தினைச் சொல்லுவதற்கு குறியீடாக சொல்வார்கள்.

முல்லை மலரும் காலம் கார்காலமும், பொழுது மாலை பொழுதும். மகளிர் முல்லைையை இல்லத்துத் தோட்டத்தில் நட்டுவைப்பர். தங்கள் கற்பு நெறிப்பட்ட வாழ்வின் அடையாளமாக முல்லை மலரைச் சூடுவர் பனிச்சை, கொண்டை, துஞ்சை, ஒதி, அளகம் என ஐவகையாகக் கூந்தல் முடிக்க பெறுதல் குறித்தும், பல் இருங் கூந்தல் எனப்பட்டது.

“எல்லுறும மௌவல் நாறும் பல்

இருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே”¹²⁷

நொச்சி போன்ற உயர்ந்த மரங்களில் முல்லைக் கொடியினைப் படரவிடுவார்கள். வெண்கடம்ப மலர்கள் வேனிற்காலத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசும்,

“வேனில் அம்சினை கமழும்”¹²⁸

வலப்புறமாகச் சுற்றிச் சுருண்ட மலரும் சுரமெல்லாம் மணம் கமழும்.

“வலம்சுரி மராஅத்துச் சுரம் கமழ் புதுவீச்”¹²⁹

தலைவியின் நெற்றிக்கு வெண்கடம்ப மலர்கள் உவமையாக சொல்லப்படுகிறது உடன் போக்கின்போது தலைவி கடம்பின் மலர்” சூடிச் செல்வாள் என இலக்கியங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

மகளிர் வேங்கை மலர்களை தலையில் சூடும் வழக்கம் இருந்ததாக அகநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“கருங்கால் வேங்கை வீ உகுதுங்கல்”¹³⁰

அரும்புகள் ஏதுமின்றி மலர்ந்த வேங்கைப்பூ

“அரும்பு அறமலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை”¹³¹

“அரும்பு அறமலர்ந்த ஆய் வீ மராஅத்து”¹³²

**“விரிந்த வேங்கைப் பெருஞ்சினைத்தோகை
பூக் கொய் மகளிரின் தோன்றும் நாட!”¹³³**

வேங்கை மலர்ந்தமையைச் சுட்டி ‘விரிந்த வேங்கை எனச் சொல்லப்படுகிறது. வேங்கை மலரும் காலம் மணம்புரிதற்குரிய பருவம் எனப் பழந்தமிழரின் நம்பிக்கை.

கரிய காம்பையுடைய. வேங்கை மரத்தின் அரும்புகள் மலர்ந்து பொன்போன்ற நிறமுடைய மணமிக்க வேங்கைமலர்கள் பாறைமீது பரவிக்கிடக்கும்.

“அரும்பு வாய் அவிழ்ந்த கருங் கால் வேங்கைப்

பொன் மருள் நறுவீ கல்மிசைத் தாஅம்”¹³⁴

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

மலையில் உறையும் கடவுளை துதிப்பதற்கு வேங்கை மலர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

“மன்ற வேங்கை மலர் சில கொண்டு
மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழத்தி”³⁵

பொன்போன்ற வேங்கை மலரினை மானினம் உன்னும் என்பது. தலைவனின் பெருஞ்செல்வதை சுற்றத்தார். அடைவர் என்ற குறிப்புப் பொருள் உணர்த்துகிறது.

“பெருவரை வேங்கை பொன்மருவைறுவீ
மானினம் பெருங்கிளை மேய லாரும்”³⁶
“நயவாய் ஆயினும் வரைந்தனை சென்மோ
கல் முகை வேங்கை மலரும்
நல் மலை நாடன் பெண்டு எனப்படுத்தே!”³⁷

மரங்கள்

குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம் நெய்தல் என்னும் ஐந்து நிலங்களில் உள்ள மரங்களில் சில மணம் உடையவை சில மரங்கள் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகவும் உள்ளன.

தொன்னூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மலர்கள் குறிஞ்சிப் பாட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் மரம் சார்ந்த மலர்கள் ஆகும்.

தனித்தனி மரமாகச் சில மரங்கள் சில பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் சில அடைமொழி பெற்றுள்ளன. அவ்வடைமொழிகள் அம்மரங்களின் இயல்பினையும் அவற்றின் உறுப்புகளின் இயல்பினையும் புலப்படுத்துவன.

சில மரங்களை பழந்தமிழர்கள் எவ்வாறு எல்லாம் பயன்படுத்தினார்கள். எவ்வகையான காலகூழ்நிலைகளில் அவை பயன்படுத்தப்பட்டன. என்பன சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ஆசினி

இது மலையில் வளரும் பலா வகை. இஃது “ஈரப்பலா” எனப்படும்.

**“தன்கமழ் அலர் இறால் சிதைய, நன்பல
ஆசினி முதுகளை கலாவ, மீமிசை”³⁸**

மலையருவி இப்பலச்சுளைகளை அடித்துக் கொண்டு கீழிறங்கும் இது நெடிய அடியை உடையது. இதன்பழம் வெடித்து உள்ளுள்ள விதைகள் மலைமுழுவதும் சிந்தும்.

**“உண்ணுநர்த் தடுத்தன தேமா புண் அரிந்து
அரலை உக்கன, நெடுந்தாள் ஆசினி”³⁹**

இவ்வாறு ஆசினி பலா மரம் பற்றி சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

**“எரிபுரை எறுழும், சுற்றி, கூவிரம்”⁴⁰
“எரி அவிர் உருவின் அங்குழைச்செயலைத்
தாதுபடு தண்நிழல் இருந்தனம் ஆக”⁴¹**

எறுமரம்

இதன்மலர் ஒத்த நிறமுடையது. ‘வெண்கோடு’ என்பதற்கு ‘வஞ்சிமரமும், காஞ்சி மரமுமாகிய வெள்ளிய கொம்பு’ என்பார் நச்சினார்க்கினியார்.

**“உழவர் வாங்கிய் கமழ்பூ மென்சினைக்
காஞ்சி ஊரான் கொடுமை”⁴²**

மணம் வீசும் மலர்களைக் கொண்ட காஞ்சிமரத்தின் பயற்றங்காய் போன்ற பூங்கொத்துக்களில் உள்ள அழகிய மகரந்தத்துகள் தங்கள் மேனியிலும் உழுகின்ற பகட்டின் மேலும் வயலிலும் படும்படியாக மருதநிலத்தை உழவர்கள் உழுவார்கள்.

அகில் மரம்

இது நறுமணத்தை தரும் மரம் காவிரியாறு சந்தனம், அகில் மரத்துண்டங்களைத் தன் நீர்த்துறைகளில் தள்ளிச் செல்லும்

“நறையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும்
துறைதுறை தோறும், பொறை உயிர்த்து ஒழுகி,
நுரைத்தலைக் குரைப்புனல் வரைப்பு அகம்புகு தொறும்”⁴³

என பொருநராற்றுப்படை பாடல் வரிகள் விளங்குகின்றன.

மிளகு விளையும் மலைகளில் இம்மரம் மிகுதியாக வளரும்.

“.....பலவுடன்
வேறுபல் துகிலின் நுடங்கி, அகில்கமந்து,
ஆரமுழுமுதல் உருட்டி, வேரற்
பூவுடை அலங்குசினை புலம்ப. வேர்கீண்டு”⁴⁴

என திருமுருகாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

பாண்டிய நாட்டு மலைவாணர்கள் தோரை நெல்லை விதைக்க இடமின்மையால் நறிய அகிலையும் சந்தன மரங்களையும் வெட்டி அந்நிலத்தைப் பக்குவப்படுத்தி தோரை நெல்லை விதைத்தனர். என மலைபடுகடம் விளங்குகின்றன.

“பல் இருங் கூந்தல் சில்மலர் பெய்ம்மார்,
தண் நறுந் தகர முளரி நெருப்பு அமைத்து,
இருங் காழ் அகிலொடு வெள் அயிர் புகைப்ப”⁴⁵

மகளிர் தங்கள் கூந்தலுக்கு நறும்புகை ஊட்டுவதற்காகக் குளிர்ச்சியைத் தரும் மயிர்ச்சந்தனம் என்னும் விறகில் தீ மூட்டினர். அதில் வயிரம் பாய்ந்த அகில் கடைகளையும், வெண்ணிறமுடைய கண்ட சருக்கரையினையும் சேர்த்து அகிற்புகையைக் கூந்தலுக்கு ஊட்டுதல் பெண்டிர் மரபு.

**“ஓங்கு நிலை ஒட்டகம் துயில்மடிந்தன
வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகின்
கரும்புகைச் செந்தீமாட்டி, பெருந்தோள்”** ¹⁴⁶

கடல்நீர் கொணர்ந்து ஒதுக்கிய அகில் கட்டைகள் கரையில் கிடக்கும் காட்சியானது ஒட்டகம் உறங்கிக் கிடப்பது போன்று இருப்பதாக. சிறுபாணாற்று பாடல் வரிகள் குறிக்கின்றன. அதில் மிகுதியாக கிடைத்த இடங்களில் அதுவே விறகாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

“அகில் சுடு கானவன் உவல் சுடுகமழ்புகை” ¹⁴⁷

கானவன் அகில் சுடும் போது எழும் புகையானது. மேகம் போன்று இருந்தாக நற்றிணை பாடல்வரி விளக்குகின்றன.

**“காழ் அகில் அம்புகை கொளீஇ, யாழ்இசை
அணிமிகு வரிமிகுறு ஆர்ப்ப தேம்கலந்து”** ¹⁴⁸

ஏனைய மலர்களும் பரந்து வந்தன. என மலைபடுகாடாம் விளங்குகின்றன. பெண்கள் கோங்கின் மலர்களை மாலையாகச் செய்து அணிந்தனர்.

சண்பக மரம்

இதன் மலர் பெரியதாகவும் குளிர்ச்சியுடனும் இருக்கும்.

**“பெருந்தண் சண்பகம், செரீஇ, கருந்தகட்டு
உனைப்பூ மருதின் ஓர் இணர் அட்டி”** ¹⁴⁹

இம்மலரைப் பிற மலர்களோடு சேர்த்துக்கட்டி மாலையாக பெண்கள் அணிந்துக்கொண்டனர்.

சந்தன மரம்

இது மணமுள்ள மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலும் நன்னன் மலைகளிலும் மிகுதியாய் வளரும் சந்தனக் கட்டையை சந்தனக்கல்லில் அரைக்க அரைக்கச் சந்தனக் குழம்பு உண்டாகும்.

“வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம்
தெண்புல மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப”¹⁵⁰

சூராமகளிர் திண்ணி வயிரம் ஏறிய நறிய சந்தனக் கட்டை கொண்டு அரைத்த சந்தனக் குழம்பைக் கோங்கின் குவிந்த அரும்பையொத்த இளமுலைகளில் பூசிக் கொண்டனர்.

“நுண்புண் ஆகம் திளைப்ப, தின்காழ்
நறுங்கிற உரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
தேம்கமழ் மருதுகிணர் கடுப்ப, கோங்கின்,
குவிமுகிழ் இளமுலைக் கொட்டி, விரிமலர்”¹⁵¹

மதுரை நாளங்காடியில் நவமணிகளும், பொன்னும், சந்தனமும், கற்புரமும் முதலியன, புழகிலும் பனிநீரிலும், நனைய வைத்த இடத்துப் பொடியாக்கி நாளங்காடியில் விற்கப்பட்டன”¹⁵² என மதுரைக் காஞ்சி பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

“சாத்த மரத்த பூழில் எழு புகை
கூட்டு விரை கமழும் நாடன்,”¹⁵³

சந்தன மரங்களுக்கு இடையே வளரும் அகிலைச் சூடுவதால் அகில் கட்டையின் நறிய புகை சந்தனப் பூக்களின் நறுமணத்தோடு சேர்ந்து கமழும்.

“சாந்தம் நாறும் நறியோள்
கூந்தல் நாறும் நின்மார்பே-தெய்யோ!”¹⁵⁴

சங்க கால மகளிர் தங்கள் கூந்தலுக்கு சந்தனம் பூசிக்கொண்டனர்.

“குன்றக் குறவன் ஆரம் அறுத்தென
நறும்புகை சூழ்ந்து காந்தள் நாறும்”¹⁵⁵

குன்றில் வாழும் குறவன் சந்தன மரத்தை அறுத்துச் சுட்டதால் அதனால் எழும் நறுமணபுகை காந்தள் மலருடன் கலந்து மணம் கமழும்.

“நறுஞ் சாந்து நீவிய கேழ்கிளர் அகலத்து”¹⁵⁶

அந்தனர்கள் தங்கள் மார்பில் சந்தனத்தை பூசும் மரபினைக் கொண்டிருந்தனர். என சங்கப்பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

**“திண் காழ் ஆரம் நீவி, கதிர்விடும்
ஒண்காழ் ஆரம் கனவ இய மார்பின்”¹⁵⁷**

பாண்டிய மன்னன் காலையில் நீராடித் தன் மார்பில் சந்தனம் பூசினான். கரிகாற் சோழன் தன் மார்பில் சந்தனம் பூசியிருந்தான் என பட்டினப்பாலை தெரிவிக்கின்றன.

“நாகம், திலகம், நறுங்காழ், ஆரம்”¹⁵⁸

தன்னுடைய மலைநாட்டுமக்கள் அவனுக்குப்பல பொருள்களோடு சந்தனக் கட்டைகளையும் காணிக்கையாகக் கொடுத்துப் பணிந்தார்கள்.

கரபுன்னை

இவை மலைகளில் வளரும். இதன் மலர்கள் மணமுள்ளவை இது ‘நாகம்’ எனவும் வழங்கப்படும்.

“நாக நறுமலர் உதிர, யுகமொடு”¹⁵⁹

இதன் பூவில் உள்ள தேனை உண்ணச் சுரும்புகள் இம்மலர்களில் மொய்க்கும்.

**“பெருங்கல் நாடன், பேகனும் : சுரும்பு உன
நறவீ உறைக்கும் நாக நெடுவழிச்”¹⁶⁰**

நன்னது மலைச்சாரலில் கரபுன்னை மரங்கள் நெருங்கி வளர்ந்திருந்தன.

“வழை அமல் சாரல் கமழத் துழைஇ”¹⁶¹

இதற்கு “வாழை” என்றும் பெயரும் உண்டு.

“கொழங்காந்தள், மலர் நாகத்து”¹⁶²

சுரபுன்னை மரங்கள் நெய்தல் நிலத்திலும் வளரும். என பொருநராற்றுப்படை பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

கழுக மரம்

இதன் பானையே இதற்குப் பூவாக அமையப்பெற்றது. இதன் தாள் பசிய நிறமுடையது.

**“பரியரைக் கழுகின் பானையும் பசும்பூக்
கரு இருந்தனன். கண் கூடு செறிதுளை”¹⁶³**

இம்மரத்தில் கழுத்து நீலமணி போன்றிருக்கும். அதிற் கொழுவிய மடலிடத்துப் பானை விரியும். அவ்விரியில் திரட்சியைக் கொண்ட பாக்குகுலைகள் கொத்துத் கொத்தாக இருக்கும்.

**“முழு முதல் கழுகின் மணிஉறழ் எருத்தின்
கொழுமடல் அவிழ்தந்த குழுஉக்கொள் பெருங்குலை”¹⁶⁴**

கழுகின் சூல்கொண்ட வயிறு மதுவைக் கொண்ட பச்சைக் குப்பிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

**“சோலைக் கழுகின் சூல் வயிற் றன்ன
நீலப் பைங்குடம் தொலைச்சி, நாளும்”¹⁶⁵**

கழுகின் அடிமரம் பெரியதாக இருக்கும்.

பலாமரம்

பலாமரத்தின் பழங்கள் நல்ல மணமுள்ளவை இம்மரத்தின் பழத்தின் இனிமையால் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

“பழம்மீக் கூறும் பலா அப் போல”¹⁶⁶

நன்னன் மலைகளில் இப்பலாமரங்கள் அதிகம் வளர்ந்தன. பலாவினது முற்றின் இனிய பழங்களின் சுளைகள் மணமிக்கவையாக இருந்தன. அனைவரும் அச்சுளைகளை விரும்பி உண்டனர்.

**“வண்கோட் பலவின் சுளைவிளை தீம்பழம்
உண்டு படுமிச்சில் காழ்ப்பயன் கொண்மார்”¹⁶⁷**

கீழே எறிந்த இப்பழத்தின் விதைளைப் பெறுவதற்காக காந்தலாள் துடுப்புப் போன்ற மணம் கமழும் மடலால் அடித்துக் கன்றுகளைப் பிணைத்துக் கடாவிட்டனர்.

**“----- பலவுடன்
சேறும் நாற்றமும் பலவின் சுளையும்,
வேறுபடக் கவிளிய தேம் மாங்கனியும்”¹⁶⁸**

மதுரைச் அறச்சாலையில் வறியவர்க்கு மா, பலா, வாழை, ஆகிய முக்கனிகளும், பல்வேறு உருவின் காய்களும். இலைக்கறிகளும், கற்கண்டும், இறைச்சிசோறும், தேன்மணமும் உடைய பலாப்பழத்தின் சுளைகளையும் சேர்த்துப் படைத்தனர்.

நன்னனது மலைநாட்டில் வாழும் மக்கள் பலாப்பழத்தின் முதிர்ந்து உதிர்ந்த விதைத் தன்மையில்லாத வெண்ணிறமுடைய கொட்டைகள் மாவையும் சதைப்பற்றுடைய புளியம் பழத்தின் புளிப்பையும், உலையாக வார்த்த மோருக்கு அளவாகக் கலந்து மூங்கிலரிசியோடு துழாவிச் சமைத்து உண்டனர். என மலைபடுகடாம் பாடல்வரிகள் தெரிவிக்கின்றன.

**“கலை தொடு பெரும்பழம் புண்கூர்ந்து ஊறலின்
மலை முழுதும் கமழும் மாதிரம் தோறும்”¹⁶⁹**

மலைகளில் உள்ள ஆண்டிரங்குகன் பலாப்பழத்தைத் தோண்டித் தின்றது. அப்படி தோண்டிய இடத்திலிருந்து சுளையின் தேன் வெளிப்பட்டு “நறுநாற்றம்” பரப்பியது.

நள்ளிருள் நாறி

இது “இருள்வாசி” எனவும் ‘இருவாட்சி’ எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

“நரந்தம், நாகம், நள்ளிருள் நாறி”¹⁷⁰

இதன் மலர் மிக்க மணமுள்ளது. மலைநாட்டு பெண்டிர் இதன் மலர்களை மாலையாகக்கட்டி தலையில் சூடினர். இதன் மலர்களை வழிப்பாட்டிற்கும் பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்தினார்கள்

பித்திகம்

இஃது “பிச்சி” என்றும், செம்முல்லை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

*“செவ்வி அரும்பின் பைங்கால் பித்திகத்து,
அவ்இதழ் அவிழ் பதம்கமழ, பொழுத அறிந்து”¹⁷¹*

பசுமையான காம்புகளைக் கொண்ட செம்முல்லையின் அரும்புகளை, அழகிய பூந்தட்டுக்களில் இட்டுவைப்பர். பண்டைத்தமிழ் பெண்கள் அம்மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசுவதைக் கொண்டு. மலைக்காலம் வந்துவிட்டதாக அறிவர்.

பிடவம்

இது மணம் பரப்பும் மலர்களைக் கொண்டது.

“சேண்நாறு பிடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி”¹⁷²

இது சேய்மையிலும் நீண்ட தூரம் மணம் பரப்பும் மலர்களைக் கொண்ட செடியாகும்.

“குல்லை, பிடவம், சிறுமாரோடம்”¹⁷³

மலைநாட்டு மகளிர் இதன் மலர்களையும் தங்கள் கூந்தலில் சூடிக்கொண்டனர்.

கிழங்கு

தாவரப் பொருட்களில் கிழங்கு வகைகளில் மணமுள்ள கிழங்குகளை பழந்தமிழர்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

இஞ்சி

இது கிழங்கு வகையைச் சேர்த்தது பாண்டிய நாட்டுக் குறிஞ்சி நில மக்கள் இதனை பயிரிட்டார்கள்.

**“இஞ்சி, மஞ்சள், பைங்களி பிறவும்
பல்வேறு தாரமொடு, கல்லகத்து ஈண்டி”¹⁷⁴**

ஐவன நெல் என்னும் வெண்ணெல்லுடன் பினைந்து வளரும் இயல்புடையது இஞ்சி.

**“செய்யாப் பாலை வளர்ந்து கவின் முற்றி
காயம் கொண்டன இஞ்சி, மாஇருந்து”¹⁷⁵**

செல்வம் நிறைந்த நன்னது நாட்டில் இஞ்சிகிழங்கு பயிர் செய்யப்பட்டது.

மிளகு

மிளகு சேரநாட்டு மலைகளில் மிகுதியாக வளர்வது. மிளகு கொடிகள் பலாமரத்தைச் சுற்றி வளர்வது.

**“பைங்களி நிவந்த பலவின் நீழல்
மஞ்சள் மெல்லிலை மயிர்ப்புறம் தைவர”¹⁷⁶**

மிளகுக் கொடி கரியது அதில் கரிய கொத்துகள் இருக்கும்.

“கறிக்கொடிக் கருத்துணர் சாய, பொறிப்புற”¹⁷⁷

மிளகின் காய் பசிய நிறமுடையது. மிளகு ‘கறி’ எனப்பட்டது

“கருங்கொடி மிளகின் காய்த்துணர்ப் பசங்கறி” 178

மலைநாட்டில் மிளகு அறுடையின் போது கானவ;ா மிளகைக் கல்தரையில் குவிந்தனர் என மதுரைக் காஞ்சி பாடல் வரிகள்ள புலப்படுத்துகின்றன.

மஞ்சள்

மஞ்சள் பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்தி வந்த பாண்டிய நாட்டுக் குறிஞ்சி நிலத்தில் இஞ்சியும். மிளகும் மஞ்சளும் பயிராயின. மணமுள்ள உணவுப்பொருட்களில் மஞ்சளும் ஒன்று. இஞ்சிக் கிழங்குகளையும், மஞ்சள் கிழங்குகளையும் மிளகின் விதைகளையும் கல்தரையில் குவிந்தனர்.

**“இஞ்சி, மஞ்சள், பைங்கறி, பிறவும்
பல்வேறு தாரமொடு, கல்லகத்து ஈண்டி” 179**

குட்ட நாட்டிலும் பலாமர நிழலில் மஞ்சள் பயிர் செய்யப்பட்டது.

**“பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்
மஞ்சள் மெல்திலை மயிர்ப்புறம் தைவர” 180**

இது நன்னன் மலைநாட்டிலும் சேம்புடன் பயிர் செய்யப்பட்டது. கானவர் இவற்றின் கிழங்குகளைப் பன்றி அகலாமல் காவல் காத்தனர்.

**“சேம்பும் மஞ்சளும் ஒம்பினர் காப்போர்
பன்றிப் பறையும் : குன்றகச் சிலம்பும்
என்று இவ் அனைத்தும், இயைந்து ஒருவகு ஈண்டி” 181**

“காய்க் கழுகின் கமழ் மஞ்சள்” 182

முற்றிய காய்களைக் கொண்ட பாக்குமரங்கள். மணம் வீசும் மஞ்சள் ஆகியவற்றின் வளம் குன்றாத வயல்களைக் கொண்டது சோழ நாடு.

சேம்பு

பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்த வந்த மணமுள்ள பொருட்களில் ஒன்று சேம்பு.

**“முதற் சேம்பின், முளை இஞ்சி
அகல் நகல் வியன் முற்றத்து”** ¹⁸³

அடிப்பகுதி பருத்து விளக்கும் சேம்பு. சோழநாட்டின் வயல்களில், மஞ்சள், இஞ்சி இவற்றுடன் சேம்பு பயிர் செய்யப்பட்டது.

இது நன்னது மலைநாட்டிலும் பயிரானது. இதன் கிழங்கைப் பன்றி அகலாமல் கானவர் காவல் காத்தனர். பறையோசை எழப்பில் பன்றி வராதபடி காத்தனர்.

**“தீம்பல் தாரம் முனையில், சேம்பின்
முளைப்புற முதிர்கிழங்கு ஆர்குவீர்”** ¹⁸⁴

தொண்டை நாட்டல் உள்ள தோப்புக்குடிகளில் சேம்பினைப் பயிரிட்டார்கள்.

நூறைக்கிழங்கு

இது கிழங்கு வகைகளில் ஒன்று. இது நன்னன் மலையில் விளைவது,

“காஅய்க் கொண்ட நுகம் மருள் நூறை” ¹⁸⁵

நூறைளன் கிழங்கு நுகத்தடி போன்று இருக்கும். மருட்டும் தோற்றத்தையுடையது மலைவாணர்.

முருகனின் இறைமாட்சி

சங்க இலக்கியத்திலும், தொல்காப்பியத்திலும் முருகனே சேயோன் என அழைக்கப்படுகிறார். சேயோன் என்றால் செம்மை நிறத்தை உடையவன் என்று பொருள்படும். முருகு என்றால் அழகு என்று பொருள்படும்.

தமிழ்க்கடவுள் முருகன் என்று சொல்லப்படும் நிலையில் பண்டையத் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்ந்த நிலத்தின் அடிப்படையில் வணங்கும் தெய்வங்களை வகைப்படுத்தினார்கள்.

முருகன் குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாக பண்டையத் தமிழர்களால் வணங்கப்படுவதாலும் குறிஞ்சி நிலம் மலையும் மலைச்சார்ந்த நிலப்பகுதியால் முருகன் மலைநாட்டு மக்களின் முதல் முதற்கடவுளாக சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படுகிறார்.

முருக வழிபாடு தமிழ்நாட்டு இயற்கையுடன் கலந்த வழிபாடு. அவன் விரும்பும் இடங்கள் எல்லாம் இயற்கை வனப்பு மிக்க எல்லா இடங்கள் ஆகும். இதனையே நக்கீரர்,

**“காடுங் காவுங் கவின் பெற தூரத்தியும்
யானும் குளனும் வேறு பல் வைப்பும்
சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியினும் கந்துடை நிலையிலும்
என்று திருமுருகாற்றுபடையில் கூறுகின்றார்”**¹⁸⁶

முருகனை வழிபட சிவந்த மலர்கள் கொண்டு வழிபட்டு வந்தனர். கடம்பின் மாலை அணிந்தவன் வெட்சி மாலையையும் அணிந்தவன். முருகனே வழிபடும் ஆடவரும் பெண்டிரும் அவனைப் போலவே மலர்களை அணிந்தே வருவர்.

சங்க காலத்தில் முருகன் வீரக் கடவுளாகக் கருதப்பட்டான். நக்கீரர் முருகனை வெற்றிவேல் கொற்றவை சிறுவன் என்று அழைப்பதைக் காணலாம். அசுரரை அழித்ததும் சூரனை வென்றதும் தெய்வானைக் கணவன் என்பதும் தேவர் துயர் நீத்தலும், அவன் கொடிமாலை, ஊர்தி போல் இருந்ததாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பண்டையத் தமிழர்கள் வாழ்வில் முருகன், தொன்ம நிலையில் நின்று அருளிய தாக்கம் பெரிதாகும். தலைவி காதலால் தொடக்கத்தில் இன்புற்றும், தலைவன் பிரிவால் துன்புற்றும் உடலும் உள்ளமும் வாடிய நிலையில் அவள் பெற்றோர் என்ன காரணம் என்று அறிய முடியாமல் வேலனை கேட்டனர். அவனோ இது முருகனால் வந்தது என்பான். மேலும் முருகனுக்கு வெறியாட்டெரித்து வழிபட்டால் இது தீரும் என்பான். இதனால் முருக வழிபாட்டில் வேலன் வெறியாட்டு என்கிற தொன்மம் மிகப் பெரிய செல்வாக்கைப் பெற்றதாக இருந்தது.

“முருகன் சீற்றத்தை

காடுறு கடுவெறியாக மன்னிய

முருகு டன்று கறுத்த கலியழி”¹⁸⁷

முருகனைப் போல போரிடும் திறம் அரசன் பெற்று இருந்தான். முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி என்றும் தலைவன் முருகனைப் போல மாலை அணிந்து இருந்தான் என்பதை,

“முருக முரண்கொள்ளும் தேம்பாய் கண்ணி என்றும்

முருகு முரண் கொள்ளும் உருவக்கண்ணியை என்றும்”¹⁸⁸

சீற்றம் முருகனுடையது என்பதைப் போன்றது என்பதைச்

“சீர்நாவை முருகன் சுற்றத்தைப் போன்றது” என்றும்

“கூர் நில் அம்பின் கொடுவில்”¹⁸⁹ என்பதையும்

எண்ணியதை முடித்தலின் முருகனை ஒத்தல் என்பதையும் கூறுகின்றது. பாறையற்ற மணற்பகுதித் தோன்றுவதற்கு முன் மலைப்பகுதியே ஞாலத்தின் முதற்பகுதியாகக் கடலில் இருந்து தோன்றியது எனக் கருதுவர். சிலர் இதனையே,

**“மாக்கடல் நிவந்தெழுந்தரும்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவளை”⁹⁰**

மாக்கடலினிறும் நிவந்தெழுந்த இள ஞாயிற்றின் இயற்கை அழகில் உள்ளந்தோய்ந்த அன்பர்கள். அதனையே இறையென வழிபட்டு வணங்கினர்.

தொல்காப்பியக் காலத்தில் குறிஞ்சித்திணை மக்கள் மட்டும் சேயோனை வழிபட்டனர். ஆனால் பிற்காலத்தில் நில வேறுபாடுயின்றி அனைத்து நிலத்தினரும் அவரை வழிபட்டனர். முருகனை வழிபட வருவோர் மலைப்பகுதியில் விளைந்த மலர்களான காந்தருளும் கடம்பும், வெட்சி முதலிய செந்நிற மலர்களும் தூவி வழிப்பட்டனர். அவர்கள் படைக்கும் பொருள்களும் மலைநிலத்தில் விளைந்த உணவுப்பொருளாகவே இருந்தன. தேனும், திணையும் முருகனுக்கு படைக்கும் பொருளாகும். முருக வழிபாட்டின் வளர்ச்சியை ஆராயுங்கால் அவர்க்குரியவைகளாக அளிக்கப்படும் எல்லாப் பொருளும் மலையினை தெய்வத்துக்குரியனவாகவே இருக்கின்றன.

முருகனின் செவ்வேளின் உருவத்தினை புலவர் பலரும் பாடியுள்ளனர். கடுவெனிள வெயினனார் செவ்வேளின் நிறம் கதிரவன் ஒளி ஓக்கும் என்பர். கொழுந்து விட்டெரியும் தீயின் நிறத்தை உவமையாக்குவர் நப்பண்ணனார்.

**“ஞாயிற்றேர் நிறத்தகை”⁹¹
“உருவும் உருவத் தீயொத்த”⁹²**

முருகனின் நிறத்துக்கும் உவமை சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆறு தலைகளையும் இளங்கதிர் மண்டலம் போன்ற கமுகத்தினை உடையவர் செவ்வேள்,

“மூவிருகயத்தலை

முகனும் விரிகதிர்முற்றாவிரி சுடரொத்தி”¹⁹³

செவ்வேள் தன் பன்னிரு கைகளும் பன்னிரு படைகளும் கொண்டு உள்ளார்.

முருகனின் மனைவியர்

தேவமங்கை தேவசேனையை மணந்தது போலவே, நிலமங்கை வள்ளியையும் மணந்தமையால், விண்ணுலகும், மண்ணுலகும் முருகனாகவே போற்றப்படுகிறான். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குன்றவன் மகள் வள்ளியை மட்டும் செவ்வேள் கொண்ட முருகன் உளங்கொண்டு மணந்தான் என்பதை,

“ஆறுமுகத்தாறி தோளால் வென்றி

நறுமலர் வள்ளிப் பூ நயந்தோயே”¹⁹⁴

என்று வள்ளியை பூவாக உருவகித்து பாடி மகிழ்வார்.

முருகனை வழிபடும் முறை

குறிஞ்சி நில மக்கள் செவ்வேள் உறையும் பரங்குன்றத்தையும் மட்டுமின்றி அவர்க்குரிய கடம்பினையும், பிணிமுக ஊர்தியினையும் வழிபடுவர். மலர் தூவி முருகனை இறைஞ்சினர். சிலர் வேள்வி இயற்றி அவர்க்கு அவிர் அளித்தனர். ஆர்வலர் புகைக்கும் அகில் முதலியவற்றின் நறும்புகை, முகில் போன்று பரங்குன்றிப் பரவி மேலேழுந்து சில சமயம் கதிர் மண்டலத்தையும் மறைத்து விடுகின்றது.

“இந்நாறும் புகை விழைதலின் முருகனைக்

கறையில் கார்மழை பொங்கியென்ன

நறையினறும் புகை நயிமர்ந்தோயே”¹⁹⁵

சடங்களும் வழிபடும் முறையும்

குறமகள் மலை மீதுள்ள முருகன் கோவிலில் வழிபாடு செய்வதற்கு முன்பு, முதலில் பெருமைப்படத் தக்க சேவல் கொடியை ஏற்றுகிறாள். கோவில் வாயிலில் நெய்யையும் வெண்கடுகையும் சேர்த்து அப்புகிறார். இறைவனின் நாமத்தை மென்மையாக இருகைகளை இணைந்து வழிபடுகிறாள்.

வளமான செழுமையான மலர்களைச் சிதறுகிறாள். அவன் நிறங்கள் முரண்பட்ட இரண்டு உடைகளை உடுத்துகின்றாள். கையில் காப்பாக சிவந்த நூலைக் கட்டியிருக்கிறாள். வெண்மையான பொறியை சிதறுகிறாள். ஆட்டுக்கிடாவின் இரத்தம் கலந்த தூய்மையான வெண்மையான அரிசியைப் பலியாக பல இடங்களில் வைக்கிறாள் என்பதை,

*“சிறு பசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்து
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணை அற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பின் நல்நகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை எடுத்து, குறிஞ்சிபாடி”¹⁹⁶*

சிறு பசுமஞ்சளையும் நல்ல மணப்பொருள்களையும், பல இடங்களில் தெளிக்கிறாள். செவ்வரளி மாலையை ஒரே சீராக நறுக்கிச் சுற்றிவரத் தொங்க விட்டிருக்கின்றாள். செறிவான மலைப் பக்கங்களிலுள்ள நல்ல ஊர்களில் வாழ்வோர் எல்லாம் முருகனை வாழ்த்திப்பாடுகின்றனர். பரங்குன்றத்தில் வழிபடுவோர் முருகனுக்கு இடும் நறும்புகை காற்றுடன் கலந்து எங்கும் மணம் வீசும் என்பதை,

*“உருள் இணர்க் கடம்பின் நெடுவேட்டு எடுத்த
முருகு கமழ்புகை நுழைந்த வளியும்”¹⁹⁷*

எனக் காற்றுடன் கமழ்புகை கலந்து வருதல் போல, முருகப் பெருமானும், அந்த நறும்புகையோடு அமர்ந்து இனிது உறைகின்றான்.

**“கறைஇல் கார்மழை பொங்கி அன்ன
நறையின் நறும்புகை நனி அமர்ந்தோயே”¹⁹⁸**

என்று நறும்புகையோடு முருகனது தெய்வ நலமும் கண்டு அடியார்கள் இன்பத்தில் திளைக்கின்றனர்.

என்று புலவரும் இசைஞரும் செவ்வேளை விளித்துப் பாடியுள்ளனர்.

வழிபடுங்காலை மலைமக்கள் யாழ், முழவு முதலிய இசைக்கருவிகள் கொண்டு தெய்வப்பண்ணிசைத்தனர். பரங்குன்றத்து முருகவேளை வழிபடச் செல்வோர் தம்முடன் சந்தனம், பலவகை நறும்புகைகள், நந்தா விளக்கு, மணமலர்கள், முழவு, மணி, கயிலி, மயில், குடாரி, யானை, குழை, பூவாடை, வேல் முதலியன கொண்டு செல்வார்கள்.

செவ்வேளை வேண்டுதல்

பலவகைப்பட்ட பருவத்தினரும் பரங்குன்றத்தில் செவ்வேளை வழிபட்ட பின்னர் வரம் கேட்கின்றனர். கனவிற் கண்டக் காதலரை நனவிற் பெற வையையில் புதுப்புனல் பொருக எனச் சிலரும், கருவயிறு உறுக என்ற சிலரும் செய்பொருள் வாய்க்க எனச் சிலரும். போரில் தன் தலைவர் வாகை சூடுக எனச் சிலரும் முருகனை வரம் கேட்டு வேண்டுகின்றனர்.

முருகனது பெயர்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் நெடுவேள், சேய், முருகு, விறல்வேல், ஆரியர், செல்வன்மகன், வேலன், இறை, அருந்திறக் கடவுள், மலையுறைக் கடவுள், கொன்றைச் சிறுவர் என்பவை முருகனின் பெயர்களாக அமைந்தன. சங்க இலக்கியத்தில் ஆட்சி பெற்ற ‘கந்த’ என்ற சொல்லே கந்தன் என்று பெயர் அமைந்ததற்குக் காரணம் ஆகும். குமரன், செவ்வேள், மாஅல் மருகன் எனும் பெயர்கள் பரிபாடலில் மட்டுமே வந்துள்ளன. குறுந்தொகை

கடவுள் வாழ்த்து முருகனது சேவடி தாமரை புரையும், திருமேனி பவழமொக்கும், உடுக்கை குன்றி மணியின் நிறம் போல் என்று புணர்ந்துள்ளார். இதனை இப்பாடல் அடி தருகின்றது.

**“உடையும் ஒளியிலும் செய்யை மாற்றாங்கே
படையும் பவழக்கொடி நிறங் கொள்ளும்
உருவும் உருவத்தீயொத்தி, முகனும்
விரிகதிர் முற்றா விரிகடர் ஒத்தி”¹⁹⁹**

முருகன் வெள்ளாடை அணிந்துள்ளார். அவர் தம் ஊர்தி ஆடு, மயில், பிணிமுகம் எனப் பெயரிய யானை சேவல் கொடியும் மயிலும் எழுதிய கொடியை உடையவர். அவர் விரும்பி உறைவது கடம்ப மரத்தடியாகும்.

முருகனது உடை

குறமகள் மராமரக் கொத்துக்களை நடுவே வைத்து இலையையுடைய நறிய பூங்கொத்துகளைச் சுற்றிலும் வைத்துத் தொடுத்த பெரிய – அழகிய “தழையுடையை” உடுத்தினாள் என்பதை,

**“முடிந்த குல்லை, இலையுடை நறும்பூ,
செங்கால் மராஅத்த, வால்இணர், இடைஇடுபு,
கரும்பு உணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தாழை”²⁰⁰**

எனும் அடிகளால் அறியலாம்.

முருகப்பெருமான் ‘நலம் பெறும் கலிங்கம்’ உடுத்திருந்தான் என்பது,

**“நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை அனலியது
ஒருகை”²⁰¹**

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

**“குறும்பொறிக் கொண்ட நறுத்தண் சாயல்
மருங்கில் கட்டிய நிலன்றேர்பு துரிலினன்”²⁰²**

என்னும் அடிகளாலும் அறியலாம்.

திருப்பரங்குன்றத்துச் சோலையில் முருகனது சிறப்பைப் பாடி விளையாடிய சுறாமகளிர், இந்திரக் கோபத்தை ஒத்த நிறம் வற்றாத இயல்பான சிவப்பாகிய பூவேலைப்பாடமைந்த துகிலை உடுத்திருந்தனர் என்பதை,

“கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில்”²⁰³

என்னும் அடியாலும் அறியலாம்.

திருவாவிநன் குடியில் முருகனை வழிப்பட்ட முனிவர் மரப்பட்டை கொண்டு செய்யப்பட்ட உடையை உடுத்திருந்தனர் என்பதை,

“சீரை தைஇய உடுக்கையர்”²⁰⁴

என்ற அடியாலும்.

இசைவாணர் புகையை முகந்தால் ஒத்த அழக்கேறாத தூயவுடையினை அளித்திருந்தனர் என்பதை,

“புகை முகந்தன்ன மாசஇல் தூவுடை”²⁰⁵

இவ்வாறு “தழையுடை, கலிங்கம், துகில், மரவுரிஉடை, அழக்கேறாத மிக மெல்லிய உடை, காழகம்” போன்ற உடைகள் அக்காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்திருக்கின்றன என்பதை, திருமுருகாற்றுப்படை வழி அறிய முடிகின்றது.

இவ்வியல் மலை நிலத்தின் பாகுபாடுகளையும் மலையின் தோற்றத்தையும் சங்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு உணர்த்தின என்றும் மலையை புலவர்கள் எச்சொற்கள் கொண்டு அழைத்தனர், மலையின் வகையும், வளமும் எவ்வாறு செழித்து மலைமகளின் வாழ்வை சிறக்கச் செய்துள்ளது என்பதை விளக்கப்பட்டுள்ளது. மலையின் பூக்களும் மரங்களும் மலையின் வளத்தைச் சிறக்கச் செய்துள்ளது. இம்மலையின் முதன்மை கடவுளான முருகனின் சிறப்புக்களையும் விளக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்.பொருள்.நூ.4.
2. மேலது, நூ.3.
3. சிலம்பு 11-64-66.
4. தொல் பொரு.நூ.2.
5. மேலது, நூ.5.
6. குறிஞ்சிவளம், ப.2.
7. மேலது ப.3.
8. மேலது, ப.3.
9. கலி. 41-18-20.
10. செந்தமிழ் தொகுதி 55 ப.301.
11. தமிழர் வரலாறு ப.117.
12. நம்பி. நூ.9.
13. சுந்தரம் வீ.பா.க.செந்தமிழ் தொகுதி 55 ப.297.
14. நிகண்டு 856, ப.72.
15. அகம். 372:9.
16. பதிற்று. 21-23.
17. மேலது 21-30.
18. புறம். 134:8.
19. நெடுநல். 1-2.
20. அகம். 2.
21. குறுந். 115.

22. மேலது 18.
23. அகம். ப.128.
24. அகம். 12.
25. மேலது 18.
26. ஐங். 218.
27. குறுந். 95.
28. ஐங். 223.
29. குறு. 225.
30. அகம். 42.
31. ஐங். 206.
32. நற்றி. 222.
33. அகம். 182.
34. மேலது 203.
35. மேலது 278.
36. ஐங். 202,
37. நற்றி. 32.
38. ஐங். 220.
39. ஐங். 220.
40. குறுந். 31.
41. நற்றி. 32:1.
42. மேலது 147:6.
43. மேலது 44:12.
44. மேலது 51:3.

45. மேலது 44:12.
46. மேலது 68:6.
47. மேலது 116:10.
48. சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியில், ப.33.
49. பதிற்று. 43-7:8.
50. புறம். 17-12.
51. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.யாப்பு பத்து பா.2, ப.43.
52. அகம். 127:4-5.
53. புறம். 39-15.
54. சிறு. 48-49.
55. சிலம்பு. 25-1.
56. பட்டின. 187.
57. நெடுநல். 57.
58. நற்றி. 356-3.
59. அகம். 265-3.
60. பதிற்று. 11-25.
61. குறுந். 58-5.
62. சிலம்பு. 25-168.
63. புறம். 39:21-22.
64. தொல். பா.யி. 1.
65. அகம். 83-9.
66. அகம். 393:18-20.
67. புறம். 389-11.

68. மேலது 381-22.
69. அகம். 27:6-7.
70. மேலது 265-21.
71. அகம். 211-17.
72. மேலது 393:20.
73. மேலது 141:28.
74. மேலது 85:9.
75. மேலது 209:9.
76. குறுந். 84, 377, 28, 5.
77. அகம். 25:20.
78. மேலது 138:7.
79. சிலம்பு. 25:122.
80. பதிற்று. 21:28-29.
81. மேலது 79:15-19.
82. புறம். 22:28.
83. குறுந். 89:4.
84. அகம். 62:13.
85. புறம். 152:31.
86. புறம். 158:5.
87. நற்றி. 192:8.
88. பதிற்று. 81-24.
89. அகம். 208-22.
90. மலைபடு. 81-83.

91. மேலது 579.
92. புறம். 158:25.
93. மேலது 166-13.
94. மேலது 163-8.
95. மேலது 158-8.
96. மேலது 168-14.
97. அகம். 143:12-13.
98. புறம். 201-4.
99. குறள் 196-3.
100. அகம். 303-10.
101. பதிற்று. 67:22-23.
102. மேலது 40-20.
103. அகம். 198:12-17.
104. புறம். 137-12.
105. மேலது 139-8.
106. மலைபடு. 527.
107. பட்டின. 188.
108. நற்றி. 215:2.
109. மதுரை கள. 546-547.
110. நற்றி. 105:8.
111. பரி. 14-15.
112. அகம். 152:12-13.
113. நற்றி. 391:6-7.

114. அகம். 349:8-9.
115. புறம். 150:25-28.
116. பதிற்று. 11-24.
117. புறம். 6-1-2.
118. திருமுரு. 188-189.
119. அகம். 47:16-18.
120. புறம். 51.
121. அகம். 9:7-8.
122. பரி. 19:19.
123. குறிஞ்சிபாட்டு 61-63.
124. திருமுரு. 43-44.
125. குறுந். 1-4.
126. நற்றி. 272-8.
127. குறுந். 19:4-5.
128. குறுந். 22:4.
129. அகம். 83:1.
130. குறுந். 47:1.
131. மேலது 26:1.
132. அகம். 257:6.
133. ஐங். 297:1-2.
134. நற்றி. 257:5-6.
135. ஐங். 259:2-3.
136. மேலது 217:1-2.

137. மேலது 276:4-6.
138. திருமுருக. 300:1
139. மலைபடு. 38-39.
140. குறிஞ்சிபாட்டு 66:4.
141. மேலது 105:6.
142. குறுந். 10:3-4.
143. பொரு. 238-240.
144. திருமுருகு. 296-299.
145. நெடுநல். 54-56.
146. சிறு. 154-156.
147. நற்றி. 282:7.
148. குறிஞ்சிப்பாட்டு 110-111.
149. திருமுருகு. 27-28.
150. நெடுநல். 51-52.
151. திருமுருக. 32-35.
152. மதுரை காஞ்சி 399-402.
153. ஐங். 212:1-2.
154. ஐங். 240 : 3-4.
155. ஐங். 254:1-2.
156. மதுரைகாஞ்சி 433.
157. மேலது 715-716.
158. மலைபடு. 520.
159. திருமுரு. 302.

160. சிறு. 87-88.
161. மலைபடு. 181.
162. பொரும். 209.
163. மேலது 7-8.
164. நெடுநல். 23-24.
165. பெரும். 381-382.
166. மேலது 408.
167. மலைபடு. 337-338.
168. மதுரைக் காஞ்சி 527-528.
169. மலைபடு. 292-293.
170. குறிஞ்சி பாட்டு 94.
171. நெடுநல். 40-41.
172. முல்லைப்பாட்டு 25.
173. குறிஞ்சிப்பாட்டு 78.
174. மதுரைக் காஞ்சி 289-290.
175. மலைபடு. 125-126.
176. சிறு. 43-44.
177. திருமுரு. 309.
178. மலைபடு. 521.
179. மேலது 289-290.
180. சிறு. 43-44.
181. மலைபடு. 343-345.
182. பட்டினப்பாலை, 17.

183. மேலது 19-20.
184. பெரும். 361-362.
185. மலைபடு. 515.
186. திருமுரு. 6-6-9.
187. பதிற்று. 11-12.
188. திருமுரு. 15.
189. மேலது 322.
190. மேலது 309.
191. புறம். 3:15-16.
192. பரி. 5:12.
193. மேலது 19:99.
194. மேலது 5:79.
195. மேலது 14:21-22.
196. புறம். 14:19-20.
197. திருமுரு. 235-329.
198. பரி. 21:50-51.
199. மேலது 22:19-20.
200. பரி. 19-97-100.
201. திருமுரு. 201-203.
202. மேலது 109.
203. மேலது 213-214.
204. மேலது 15.
205. திருமுரு. 126.

கியல் - கிரண்டு

**மலை நீல மக்களின்
வாழ்வியல்**

இயல் - இரண்டு

மலை மக்களின் வாழ்வியல்

சமுதாயத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் தனக்கென ஒரு வாழ்வை அமைத்துக் கொள்கின்றான். அவ்வாறு அமைத்துக் கொள்ளும்போது அவன் சமுதாயத்துடன் இணைந்து வாழ வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது அவன் தன்னுடைய விருப்பங்களைச் சமுதாயத்திற்கேற்ப அதன் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்ப, வளைந்து கொடுத்து நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டி உள்ளது அவ்வாறான சூழலில் ஒவ்வொரு வரும் ஈடுபடும் போதுதான் ஒவ்வொரு நிலைக்கும் சில வரையறைகள் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டு, அவ்வரையறைக்கு உட்பட்டு நடக்கும் நிலையும் ஏற்படுகின்றது. அதுவே நாளடைவில் வாழ்விற்குக் கந்த நீதியாக எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வாறாக மனிதனின் அகவாழ்வு, புற வாழ்வு இரண்டுக்குமே நீதிகள் கூறப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிகின்றோம்.

தமிழகத்தில் வரலாற்றுக்குட்பட்ட காலம் சங்க காலம். இக்காலத்தில்தான் தமிழர்களின் நாகரிகமும் பண்பாடும் வளர்ச்சியுற்றிருந்தன எனலாம். தமிழகத்தைச் சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்ற முப்பெரும் மன்னர்கள் அரசாண்டு வந்தனர்.

சேரனின் தலைநகரம் வஞ்சி, சோழனின் தலைநகரம் பூம்புகார் என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினம், பாண்டியனின் தலைநகரம் மதுரை, மக்கள் தமிழ்மொழி பேசிவந்ததால் தமிழ் மக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். நாடு தமிழகம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. மக்களும் அவர்கள் பேசிய மொழியுடன் இணைந்து வாழ்ந்தனர். தமிழர் வேறு தமிழ் வேறு என்று பிரிக்க முடியாத

அளவு அம்மொழியானது தமிழர் வாழ்வில் இடங் கொண்டது. தமிழரின் வாழ்வு, தமிழர் பேசிய மொழி, தமிழர் வாழ்ந்த நிலம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் இயல்பான நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பது உண்மை தமிழரின் நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாக அமைந்துள்ளது என்று கூறுவார் கே.கே.பிள்ளை.¹

தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை விளக்குவதில் சங்க இலக்கியங்கள் முதன்மையாக விளங்குகின்றன. இவ்விலக்கியங்களின் துணையின்றிப் பண்டையத் தமிழரின் வாழ்வும், மலை மக்களின் வாழ்வியலையும் அறிந்துக்கொள்ள முடியாது.

**“நெல்லும் உயிர் அன்றே! நீரும் உயிர் அன்றே
மன்னர் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”²**

மன்னர் தம் நாட்டிற்கு உயிராய் விளங்கினர் தமது நாட்டின் வளம் பெருக்கி, குடிமகிழ்க் கோலொச்சினர். உலகத்தின் வாழ்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் மன்னன் ஆட்சியே ஏதுவாகின்றது, என்று மக்களும் கருதினர். தமக்கு வரும் போர் வெற்றி முதலியவற்றுக்கெல்லாம் உழுபடை தாங்கிய உழவர்களின் பொருளாக்கத்தில் அமைந்து கிடைத்தலை மதித்துப் போற்றினர்.

தமிழரைப் போற்றி வளர்ப்பதும் தமிழ் புலவர்களைப் போற்றி வளர்ப்பதிலும் தமிழ் மன்னர்கள் தலையாய கடமை உணர்வு கொண்டிருந்தனர். தமிழ்ப் புலவர்களின் பாட்டைப் பெறுவதற்குத் தமிழ் மன்னர்கள் தம் செல்வங்கள் அனைத்தையும் தரச் சித்தமாய் இருந்தனர்.

தமிழ் மன்னன் அதியமான் தனக்கு இறவாமை அளிக்கக் கூடிய கனி ஒன்று கிடைக்க அதனைத் தான் உண்டு பயனடையாமல் தமிழ்ப் புலவர் ஒளவைக்கு அளித்துத் தனக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் இறவாத புகழைத் தேடித்தந்தான்.

தமிழகத்தில் மன்னர்கள் எழுப்பிய கோயில்கள், அரண்மனைகள், மாளிகைகள், அங்காடிகள், துறைமுகங்கள் போன்றவை காலத்தின் வேகத்திலும் இயற்கைச் சீற்றத்தின் மாறுபாடுகளாலும், மாளிகைகள், அங்காடிகள், துறைமுகங்கள், போன்றவற்றில் சில அழிந்துவிட்டன. ஆனால் கோயில்கள் சில மட்டும் இன்றும் கலை நயத்துடன் தமிழரின் வாழ்வியலை விளக்கி வருகின்றன.

மன்னர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் இன்றும் பலராலும் போற்றப்படுகிறது. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் பழந்தமிழரின் பெருமைக்குரிய தமிழ் இலக்கியங்களாக வாழ்ந்து தமிழ் மற்றும் தமிழர்களின் பெருமையோடு மலை நில மக்களின் பெருமைகளை விளக்குவனவாக விளங்குகின்றன.

நிலத்தின் பாகுபாடுகளுக்குத் 'திணைகள்' என்ற பெயர் 'திணை' என்னும் சொல்லுக்குக் "குடி"³ என்று பொருள் உண்டு. திணை என்னும் சொல் நிலத்தை மட்டுமின்றி அங்கு வாழும் மக்களின் இயல்பு, உயிர் வாழும் விலங்குகள், பறவைகள், செடிகொடிகள், மரங்கள், தெய்வம் ஆகியவற்றையும் குறிக்கும்.

மொழிக்கு மட்டுமின்றி மக்களுடைய வாழ்க்கைக்கும் இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்ட பெருமை பழந்தமிழரையும், மலை மக்களையுமே சாரும். வாழ்க்கை ஒழுங்கு முறைகள் வகுத்துக் கொடுத்த இலக்கணத்துக்குப் பொருள் இலக்கணம் என்று பெயர் மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கை முறையினை காலத்தின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப வகுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். தங்கள் வாழ்க்கை நிலைகளில் ஒரு ஒழுங்கு முறைகளைக் கையாண்டு வந்தார்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

நான்கு நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் உழைத்துப் பொருளீட்டுவர், காதலிப்பர், மணப்பர், இல்லறவாழ்க்கை வாழ்வர், இவ்வழக்கங்கள் யாவும் மக்களுக்கு உரியன ஆகும். இவ்வொழுக்கங்கள் உரிப்பொருள் என்று அழைக்கப்படும். ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்து வருதல் அகம் என்றும், மக்கள், அரசியல், பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுதல் போன்றவை புறம் என்றும் வகுக்கப்படும்.

சங்ககால மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கை நிலையினை முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று பாகுபடுத்தி, அதனை அகம், புறம் என்று பிரித்துக் கொண்டனர்.

தமிழ் மக்கள் இல்லற வாழ்க்கையையே பெரிதும் விரும்பினர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கை ஒன்றினால் மட்டும் தான் வீடுபேறு அடைய முடியும் என்று நினைத்தனர். அதனால்தான், திருவள்ளுவர், அறம், பொருள், இன்பம் என்று முப்பால் கொண்டு பாடினார். திருவள்ளுவரின் காலத்திலேயே ஆரியரின் பழக்க வழக்கங்களும், புராணங்களும், தத்துவங்களும் தமிழகத்தில் குடிபுகுந்து விட்டன.

‘இல்லறமல்லது நல்லறமன்று’ என்பது பிற்காலத்து எழுந்த கொன்றை வேந்தன் மொழியாகும். ஒருவனுடைய உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியாமையாத துணை அவன் மனைவியே ஆவாள். அவளுக்கு ‘வாழ்க்கைத் துணை’ என்றும் சிறப்பைக் கொடுக்கின்றார் திருவள்ளுவர் என்று கே.சேதுபிள்ளை கூறுகின்றார்

சங்க இலக்கியங்களில், அகப் பொருள் பற்றிச் சொல்லுபவை எட்டுத் தொகை நூல்களில், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகியவை ஆகும். இல்லற வாழ்வில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளைச் சொல்வது அகம் என்றும், மற்றவை எல்லாம் புறம் என்றும்

சொல்லப்படுகிறது. அகத்தில் அன்பு மலர்கிறது, புறத்தால் வீரமும், புகழும் சிறக்கின்றது.

பசியும் பாலுணர்வும் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானவை. மனிதன் மட்டுமே அவ்வுணர்வுகளை நெறிப்படுத்தி வாழத் தெரிந்திருப்பதுடன் தன் வருங்காலச் சந்ததியினருக்கும் வழிகாட்டும் தடயங்களை வைத்துச் செல்கிறான். மொழியும் மொழியின் அடிப்படையில் தோன்றும் கலை இலக்கியங்களும் அவன் வாழ்வின் வளர்ச்சியைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும்.

சமூகத்தில் ஓர் அங்கமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு அமைப்புதான் குடும்பம் என்று சொல்லப்படுகிறது. குடும்பத்திற்கு அன்பு அடிப்படையாகிறது. அன்பின் தொடர்ச்சியால் குடும்பம் அமைகின்றது. சமூகத்துடன் வளர்ச்சி நிலைகளுடன் குடும்பமும் வளர்கின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் அகத்திணைச் செய்திகள் இல்லற வாழ்வின் அடித்தளமாக அமைகின்றது. அக வாழ்வாகிய இல்லற வாழ்வு, களவு, கற்பு, திருமணம் போன்ற செயல்களின் மூலம் அமைந்துள்ளன. தொல்காப்பியம் இவ்வாறு அமையும் இல்லறம் தொடர்பான செய்திகளைத் தொகுத்து தருகின்றது.

1. காமநுகர்ச்சியால் போதுமென்ற மன நிறைவு பெறல்
2. பாதுகாப்புக்குரிய மக்களைப் பெற்றெடுத்தல்
3. அறநெறிகளைச் சுற்றத்தாருடன் பின்பற்றல்
4. ஏனையோர்க்கு எடுத்துக் காட்டாக இருந்து சிறப்பான நெறிகளைப் பயிற்றுவித்தல்.⁴

மக்களைப் பேணல், விருந்தோம்பல், ஈகை, ஒப்புரவு அறிதல் போன்ற செயல்கள் சமூக உறவு வலுப்படக் காரணமாகின்றன. இவ்வுறவுகளை வலுப்படுத்துவதில் குடும்பம் என்ற அமைப்புப் பெரிதும் துணை புரிகின்றது.

களவு, கற்பு, உடன்போக்குச் சடங்கோடு கூடிய திருமணம் போன்ற செயல்களின் மூலம் அமைவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் தனித் தனியாகக் கூறுகின்றன. தொல்காப்பியம் அவற்றை தொகுத்தும் வகுத்தும் தருகிறது.

சமுதாயத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து பழகும் வாய்ப்பு என்பது எப்போதும் உண்டு. இவ்வாறு சேர்ந்து பழகும் போது ஏற்படும் காமக் கூட்டமே களவு. இக்களவு குடும்பத் தோற்றத்தின் முதல் நிலையாக அமைகிறது.

பிறர்க்கு உரித்தான ஒரு பொருளை அவரறியாதவாறு அவரிடமிருந்து கவர்ந்து கொள்ளுவது 'களவு' எனப்படும்.

**“சிறுதினைக் காவலன் ஆகி, பெரிதும் நின்
மென்தோள் நெகிழவும், திருநுதல் பசப்பவும்”⁵**

சங்க இலக்கியத்தில் தினைப்புனங்காத்தல், கடல்நீராடல், சோலையில் தங்கல், சிற்றில் இழைத்து விளையாடல் குரவைக் கூத்து ஆடல் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் களவுக்குக் காரணமாக அமைகின்றது.

**“கடல் உடன் ஆடியும் கானல் அல்கியும்
தொடலை ஆயாமாடு தழுஉ அணி அயர்ந்தும்”⁶**

இக்களவுக்குத் துணைபுரிவோராகப் பார்ப்பன், பாங்கன், தோழி செவிலி ஆகியோர் துணை புரிவார்கள்.⁷ களவு அம்பலமாகி அலராகி ஊரறிந்த நிலையில் தோழி, செவிலி, முதலியோர் துணை நின்று திருமணத்துக்கு ஆவணம் செய்வர்.

இம்முறையில் அமைந்த குடும்பங்களும் உண்டு. களவு ஊரறிந்த நிலையில் தலைவி திருமணத்துக்கு உடன்படுவாள். தந்தை தமையன் முதலியோர் குறிப்பால் உணர்ந்து திருமணத்தை முடித்து வைக்கும் நிலையினை தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது”⁸

களவு ஒழுக்கமானது இரண்டு மாத காலத்துக்கு மேல் நீடிக்கக் கூடாது என்பது. இந்த உலகத்தையே நான் உனக்கு ஈடாகப் பெற்றாலும் நான் உன்னைக் கைவிடேன்.

**“கடல் சூழ மண்டிலம் பெறினும்
விடல் சூழலென்யான் நின்னுடை நட்பே”⁹**

என்று தலைவன் தலைவிக்கு உறுதி கூறுவான்.

களவு காலத்தில் தலைவி வேப்பங்காயைத் தந்தாலும் அதனை தலைவன் வெல்லக்கட்டி என்று கூறி உண்டு மகிழ்வான்.

**“வேம்பின் பைங்காய் என் தோழி தரினே
தேம்பூங்கட்டி என்றனர் இனியே”¹⁰**

என்று தலைவனின் நிலை விளக்கப்படுகிறது.

**“செறி எயிற்று அரிவை கூந்தளன்
நறியவும் உளவோ நீ அறியவும் பூவே”¹¹**

தலைவன் தலைவியின் கூந்தலைப் பார்த்து உன் கூந்தலைப் போன்று நறுமணமுள்ள மலர் ஒன்றை உலகிலேயே நான் கண்டதில்லை என்று தன் காதலியின் கூந்தலைப் பாராட்டி இன்புறுவான். இவையெல்லாம் களவு காலத்தில் ஏற்படும் நிகழ்வுகள் ஆகும்.

அகத்திணையுள் திருமண வாழ்க்கை ‘கற்பு’ என அழைக்கப்படுகிறது. கற்பெனப்படுவது காரணத்தொடு பொருத்திக் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழவன், கொள்ளுதற்குரிய மரபினை உடைய கிழத்தியைக்

கொடுத்தற்குரிய மரபினை உடையார் கொடுப்பக் கொள்வது எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

களவு வழி நடை பெற்ற மணங்களேயன்றி களவின்றிப் பெற்றோர் பார்த்து நடத்தி வைத்த மணங்களும் நிகழ்ந்தன என்ற கருத்தை மேற்கூறிய சான்று உறுதி செய்கிறது.

பழந்தமிழ் மக்கள் உரோகிணியைத் திருமணத்திற்குச் சிறந்த நாளாகக் கொண்டிருந்தனர். கணித நூல் முறைப்ப உரோகிணியுடன் கூடிய சந்திரன் உச்சன் ஆதலின், எவ்வகைத் தீங்கும் நீங்கும் என்பது அவர்கள் கருத்துப் போலும். குறித்த நன்னாளில் உற்றாற் உறவினர் பலரும் வந்திருப்பர். எல்லோருக்குச் சிறந்த உணவு படைக்கப்படும்.

மங்கல இசைக் கருவிகள் முழங்கும், மணமனையில் விளக்கேற்றி வைத்து மலர் மாலைகள் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும். பழைய மணல் மாற்றிப் புதுமணல் பரப்பிருப்பர் மணப்பந்தலின் கீழ் மணமகளை ஒரு மனையில் இருத்தி முதியவராகிய மங்கல மகளிர் குடங்களில் கொண்டு வந்த நீரை முகந்து கொடுப்பர். மக்களைப் பெற்ற மகளிர் நால்வர் மணமகளைச் சூழ்ந்து நின்று நெல்லும் மலரும் தூவி நீராடுவர்.

பின்னர் மணமகள் புதிய ஆடையாலும் புதிய அணி கலன்களாலும் மலர், மாலை, சந்தனம் முதலியவற்றாலும் நன்கு ஒப்பனை செய்யப் பெற்று. மணம் முடித்து வைப்பார்.

மலை மக்கள் வாழ்க்கை

குறிஞ்சி மலையும் மலை சார்ந்த நிலமுமாகும். இங்கு வாழும் மக்களைக் குறவர், கானர் என வழங்குவர். மலையின் பக்கத்தே உள்ள சிறிய ஊர்களில் வாழ்வர். இவை பாக்கம், சிறுகுடி எனப் பெறும்.

குறவர் குடில்

குறவர் காட்டிலிருந்து வெட்டிக் கொணர்ந்த கால்களை நட்டுக்கட்டியக் குச்சி வீடுகளில் வாழ்வார். இக்குடிசையை 'நடுகாற் குரம்பை' என்பார்.

வரகினது வைக்கோலை மேலே வேய்ந்து குடிசை அமைப்பார். அதன் மேல் காட்டு மல்லிகையை வளர்ப்பார். அம்மல்லிகை மலர்ந்து மணம் பரப்புவதை,

“கான்மிகு குளவிய வன்புசே ரிருக்கை”¹²

எனச் சிறப்பிப்பார்.

குறிய இறப்பையுடைய சிறிய வீட்டில் வாழ்ந்தனர். இம்மனை, குறியிரைக் குரம்பை” எனப்பெறும் காட்டுப் புல்லால் வேயப்பட்டக் குடிசையைப் புல்வேய் குரம்பை” என்பார்.

பகல் வாழ்க்கை

குறவர் நடைமுறை வாழ்க்கை சிறுபொழுதுகள் ஆறின் அடிப்படையில் பகுத்துக் காணக்கூடியதாக இல்லை. பகல், இரவு என்ற இருநிலைகளில் மட்டும் காணத்தக்கதாக உள்ளது. பகற்பொழுதில் மலை உச்சியின்கண் இருக்கும் தேனை எடுப்பதை நடைமுறையாகக் கொள்வர். மலைப்பகுதியில் இயற்கையாக விளைந்து இருக்கும் கிழங்குகளைச் சேகரிப்பார். தினை விதைத்தல், தினை காத்தல், தினை அறுத்தல், தினை குற்றுதல் போன்ற செயல்பாடுகளில் இருபாலரும் பங்காற்றுவார். தினைகாத்தலில் மகளிர் ஈடுபடுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கானவர் பகற்பொழுதில் வேட்டையாடுவர்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் தம் தேவைகளைப் பண்டமாற்று மூலம் நிறைவேற்றிக் கொள்வர். தம் நிலத்துப் பொருட்களை வேற்று நிலங்களுக்குக் கொண்டு சென்று தமக்குத் தேவையானவற்றைப் பெறுவர்.

குறவர் பகற்பொழுது வாழ்க்கையில் உணவு சார்ந்த நிகழ்வுகளும், பொழுது போக்கு சார்ந்த நிகழ்வுகளும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

கொல்லையமைத்தல்

குறவர் மலைப்பக்கத்தே இடம் கண்டு வளைத்துப் பண்படுத்திக் கொல்லையாக்குவர். அங்குள்ள மரங்களைச் சுட்டெரித்துப் புதுக் கொல்லையை அமைப்பர். இவ்வேளாண் முறையை, “இன்றைய நவீன சமநில வேளாண்முறை தொடக்கத்தில் காட்டெரிப்பு வேளாண் முறையாக இருந்து வளர்ச்சி பெற்றதாகும். இவ்வகை வேளாண்மையில் காட்டுப் பகுதியில் வாழும் பழங்குடியினர் அவர்களின் குடியிருப்புக்கருகில் ஓர் இடத்தைத் தேர்வு செய்து அங்குள்ளக் காட்டினை அழித்து வெட்டிய மரங்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவர். இவ்வாறு தயார் செய்யப்படும் நிலத்தில் மூன்று முதல் ஐந்தாண்டுகள் வரை பயிரிடுவர். அதன் பின் வேறொரு புதிய இடத்தைத் தேர்வு செய்து மீண்டும் பழையபடியே காட்டை அழித்து அதனை எரித்து அங்குப் பயிரிடுவர்” என்பர் சு.பக்தவத்சல பாரதி.

கிழங்கு அகழ்தல்

குறவர் மலை நிலத்தில் கிழங்கு அகழ்வர். அதனால் அவ்விடங்கள் குழிகளாகக் காணப்பெறும். அக்குழிகளை,

“..... கானவர்

கிழங்குகழ் நெடுங்குழி”³

என்பர்.

உழுது விதைத்தல்

மலை மக்கள் கார் காலத்து மழை பெய்தவுடன் நிலத்தை உழுது பண்படுத்தி வரகு, தினை, அவரை ஆகியவற்றை விதைப்பர். இதனை,

**“கார்ப்பெயற் கலித்த பெரும்பாட் டரத்துப்
பூமி மயங்கப் பலவுழுது வித்தி”¹⁴**

என்பர் கபிலர். மழை பெய்தவுடன் நிலத்தை உழுதுதினை விதைத்துள்ளனர்.

தினைக்காத்தல்

தினைப் பயிர் முற்றிய பொழுது அதனைக் காப்பதில் மலை மகளிர் பெரும் பங்கு பெறுவர். குறிப்பாகத் திருமணமாகாத மகளிர் இதில் சிறப்பாக ஈடுபடுவர். பெற்றோர் தம்மைத் தினைப்புனம் காக்க அனுப்பாதபோது மலைமகளிர்,

**“..... பெருங்குரல் ஏனல்
இளிபட விளைந்தமை யறிந்துஞ் செல்கென
நம்மவண் விடுநள் போலாள்”¹⁵**

என வருந்துவர்.

வெப்பம் விளங்கும் உச்சிப் பொழுதில் மரத்தின் உச்சியல் இயற்றிய பரணிடத்துப் பிரம்பினால் பின்னிய தழல் என்னும் கருவியும் குளிர் என்னும் கருவியும் இவை போல்வன பிறவும் ஆகிய கருவிகளைக் கொண்டு கிளிகளைக் கடிவர், மலைமகளிர் நடுப்பகலில் தினைப்புனம் காத்தலை,

‘உரவுக்கதிர் தெறாஉம் உருப்பவிர் அமயம்’¹⁶

என்பது நன்குணர்த்தும் நல்வேட்டனார்,

‘கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கள் பைந்தினை’¹⁷

என மலைமகள் தினை காத்தலைக் குறிப்பிடுவர்.

தினையைப் போரடித்தல்

மலை நிலத்தவர் தினைக்கதிரைப் பாறையின் மேல் போட்டுக் களிற்றி யானையைக் கொண்டு காலில் மிதிக்கச் செய்வார். இதனை,

“அகன்ட் பாறை
மென்றினை நெடும்போர் புரிமார்
உறங்குகளி றெடுப்பும்”¹⁸

என்பர் கச்சிப்பேட்டுக் கதக்கண்ணனார்.

பகல் வேட்டை

மலை நிலத்துக் கானவர் பகற்பொழுதின் பெரும்பகுதியை வேட்டையாடுவதில் கழிப்பார். “வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் பழங்குடிகள் பெரும்பாலும் தனித்தனியான சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து செல்வர்” என்பர் சீ.பக்தவத்சலபாரதி.

கானவர் அகன்ற நிலப் பிளவின் வாயிலில் வார்களால் பின்னப்பட்ட கண்ணியும் வலையும் அமைப்பார். பன்றியை மற்றும் வேட்டை நாய்களைக் கொண்டு ஏவித் துரத்தி அப்பிளவில் விழச் செய்வார். அவை வலையில் பட்டுச் சிக்குறும்.

பாறைகள் செறிந்த குன்றுகளில் முறைகள் கண்டு அவற்றின் வாயிலில் கற்பலகையால் கதவமைப்பார். அதன் உள்ளே ஆடுகளைக் கட்டிப் புலிகளை அதனுட் புகுவிப்பார். அவை ஆடுகளைத் தாக்கும்போது வாயிற் கதவாகியக் கற்பலகை விரைய மூடிக் கொள்ளுமாறு பொறியமைப்பார். இதற்குக் ‘கல்லடார்’ என்று பெயர். இவ்வேட்டை முறையை,

“இரும்புலி வேட்டுவன் பொறியறிந்து மாட்டிய
பெருங்கல் லடார்”¹⁹

என்பர் குடபுலவியனார்.

இறைச்சியைப் பகுத்தல்

கானவர் வேட்டையாடி வந்த இறைச்சியைத் தம்முள் பகுத்துக் கொள்வது நடைமுறையாகும். இதனை, “வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் சமுதாயங்களில் பொதுப்படியானப் பரிமாற்றம் பெரும்பாலும் உணவுப் பொருள்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதாக அமைகிறது.

கானவர் வில்லாற் கொன்று கொணர்ந்த ஆண் பன்றியை மனைமகளிர் துண்டித்து ஊரிடத்து வாழ்வோரது குடி முறைக்கேற்பப் பகுத்தளிப்பர். இதனை,

“..... கானவன்
வில்லின் தந்த வெண்கோட் டேற்றைப்
புனையிருங் கதுப்பின் மனையோள் கொண்டிக்
குடிமுறைப் பகுக்கும்”²⁰

என்பர் கபிலர். இதில் குடிமுறை என்பது கானவருள் உயர்வு தாழ்வு இருந்தமையை நன்குணர்த்தும். இவர்கள் ஒரு குழுவாக வேட்டையாடுவதால் இறைச்சியை அனைவரும் தகுதிக்ேற்ப பிரித்துக் கொள்வதும் விளங்கும்.

பண்டமாற்று

மலைமக்கள் தம் நிலத்தில் கிடைக்கும் பொருட்களைப் பண்டமாற்றாகப் பயன்படுத்துவர். ஆமாவின் இறைச்சியுடன் களிற் யானையின் கோட்டையும் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு, அவற்றின் விலைக்கு ஈடாகப் பொன்னையும் கள்ளையும் பெறுவர். இதனை,

“செங்கோட் டாமா னூனொடு காட்ட
மதனுடை வேழத்து வேண்கோடு கொண்டு
பொன்னுடை நியமத்துப் பிழிநொடை கொடுக்கும்”²¹

என்பர்.

கள்ளுண்டு களித்தல்

குறவர் வேலையில்லாத பொழுது கள்ளுண்டு மகிழ்ந்து பொழுது போக்குவர். மனமகிழ்ச்சியின் பொருட்டு விடியற்காலத்தே கள்ளுண்டு களித்தலை,

‘நறவு நாட் செய்த குறவர்’²²

என்பர். நறவை நாட்காலத்தே குடித்த குறவர் தம் மகளிரோடு சிறுபறை ஒலிக்கக் குறவையாடுவர்.

இரவு வாழ்க்கை

மலை மக்கள் இரவில் பஞ்சாலாகிய வெள்ளிய திரியையுடைய விளக்கினைத் தம் வீடுகளில் ஏற்றுவர். தம் ஊருக்குள் கொடிய விலங்கினங்கள் புகா வண்ணம் ஊர்க் காவலர் பாதுகாப்பர். மூங்கிலரிசிச் சோற்றையும் புலால் உணவையும் இரவு உணவாகக் கொள்வர். ஊர் அம்பலத்தில் பொழுது போக்குவர். புலித்தோல் படுக்கையில் தூங்குவர். குறவர் இரவில் தினைப்புனங்காத்தலும் வேட்டையாடுதலும் குறிப்பிடத்தக்க வாழ்க்கை முறையாகும்.

தூங்குதல்

கானவர் இரவில் புலித்தோலால் செய்யப்பெற்ற படுக்கையில் துயிலுவர். இதனை,

‘வரியதள் படுத்த சேக்கை’²³

என்பர் மதுரைப் பண்ட வாணிகன் இளந்தேவனார்.

ஊர் காத்தல்

மலைக்குறவர் இரவில் கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக் காவல் காப்பர். அதற்குத் தொண்டகமாகிய சிறுபறையைப் பாதி இரவிலும் விடாது ஒலிப்பர்.

சில சமயங்களில் ஊருக்குள் வர முயலும் விலங்குகளை அனைவரும் சேர்ந்து வெருட்டுவர். தம் குடிக்குள் வர முயலும் யானையைத் தடுக்க அம்பு செலுத்துவர். இணைப்பறைக் கொட்டுவர். கையிலுள்ள கவணால் கல் எறிவர். விளிக்குரல் எழுப்புவர். ஊருக்குப் புறத்தே நின்று ஆரவாரம் செய்வர்.

இரவு வேட்டை

மலைக்குறவர் கூதிர் கால நடு இரவில் காட்டில் விலங்குகளை வேட்டையாடுவர். இதனை,

“..... பானாட் கங்குல்
காடுதேர் வேட்டம்”²⁴

என்பர். இவர்களது நடு யாம வேட்டை ‘அரை நாள் வேட்டம்’ எனச் சிறப்பிக்கப் பெறும்.

மலைக்குறவர் நடுயாமத்தில் பன்றி நீருண்ண வரும் வருகையை எதிர்பார்த்து மூடு குழிகளின் அகத்தே மறைந்திருந்து பன்றியை வேட்டையாடுவர்.

மனையின் கண் இருந்து அறம் புரியும் தலைவிக்குச் சிறப்பான ஓர் அம்சமாகும். இதனாலேயே தலைவிக்கு மனைவி, இல்லாள், என்னும் பெயர்கள் எழுந்தன. தலைவனது வாழ்க்கைக்குத் துணையாய் நின்று ஒன்று

பட்டு வாழும் மனைவியைத் திருவள்ளுவர், வாழ்க்கைத் துணை என்னும் பெயரால் சிறப்பிக்கின்றார்.

எல்லாப் பொருள்களும் நிரம்பியிருப்பினும் வாழ்க்கைத் துணையாகிய இல்லாளின் ஒளி நிரம்பாத வீடு வீடாகாது. நாள் முழுவதும் உழைத்துத் தளர்ந்து வாழ்வை இருளென வெறுத்து வீடு சேரும் கணவனை வரவேற்று உபசரித்து மீண்டும் அவன் வாழ்வில் ஒளியுண்டாக்கும் மனை விளக்காக விளங்குபவர் மடவார் தானே! அன்புடன் ஆக்கிய உணவினைக் கணவன் மிக இனிதெனக் கூறி உண்ணுதலைக் கண்டு மனைவி மகிழ்வாள்.

**“தான் துழந்தட்ட தீம்புளிப்பாகர்
இனிதெனக் கணவர் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”²⁵**

என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுள், தலைவனை உண்பித்த தலைவியின் மாண்பினை விளக்கும்.

இவ்வாறாக மலை மக்களின் குடும்பங்கள் களவு, கற்பு ஆகிய நிலைகளில் திருமணச் சடங்குகள் அமைந்த பாங்கை அறிய இயல்கிறது.

சங்ககால மக்களிடையே பலதார மணம் இருந்தன என இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ‘தொல்காப்பியத்தில் பொருளுடைமை உள்ள’ வள்ளல்கள், அரசர்கள், தலைவன், போன்றோர்கள் பலதாரம் மணந்திருந்தனர். தொன்முறை மனைவி’ என முதல் மனைவியையும் பின்முறை “வதுவை” என இரண்டாம் மனைவியையும் கூட்டம் பெறுகின்றனர்.²⁶ இதனின்றி சமுதாயத்தில் பலதாரத் திருமணங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்று அறிய முடிகிறது.

சங்ககாலத் தலைவனைக் குறிக்க, கணவன், கிழவர், கிழவன், கிழவோன், ஆகிய சொற்களும் தலைவியைக் குறிக்க கிழவி, கிழவோன், கிழத்தி, கிழத்தியர், மனைக்கிழத்தி, மனையோள், மனைவி ஆகிய சொற்களும் வழங்கியதாகத் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெறுகின்றன.²⁷

மணம் புரிந்த தலைவனும், தலைவியும் தனிக்குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடுகின்றனர். தத்தம் குறைகளை மறந்து அன்பினால் கலந்து வாழும் வாழ்க்கையைதான் தனிக்குடும்ப வாழ்க்கை. இந்த நிகழ்ச்சியினைத் தொல்காப்பியர்.

**“ஏனது கவைப்பினும் தொட்டது
வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென்
அடிசிலும் பூவும் தொடுத்தற் கண்ணும்”²⁸**

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

பிசிராந்தையார் சிறப்புப் பொருந்திய தம் மனைவி, மக்கள், இளையர் இவர்களுடன் வாழ்ந்த தனிக்குடும்ப வாழ்வின் சிறப்பினை அவர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலில் எடுத்தியம்புகிறார்.²⁹

வினையே ஆடவர்க்கு உயிர், வாணுதல் மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர், என்று குறுந்தொகை கூறும் கருத்து, வீட்டிலும் வெளியிலும் ஆடவனது தலைமையுரிமையை விளக்குவதாக அமைகிறது.³⁰

ஐவகை நிலங்களின் வாழ்வியல்

ஐ வகை நிலங்களில் வாழும் மக்களின் வாழ்வியலை மலைமக்களின் வாழ்வியலை மலை மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒப்பிடும் முறையில் அனுகூலம் போது.

ஐ நிலங்களில் குடும்பங்கள் வாழும் இடம் இல்லம், மனை எனப் பெயர் பெறும்.

**இரவுக் குறியே இல்லகத்துள்ளும்
மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழியாதுவே
மனையகம் புகாக் கலையான்³¹**

எனத் தொல்காப்பியம் இல்லகம், மனையகம் இரண்டையும் குறிக்கிறது. மனையகம் என்பது குடியிருப்பையும், இல்லறம் என்பது குடியிருப்பைச் சூழ்ந்த சுற்றுப் பகுதியையும் சேர்த்துக் குறிக்கும். 'இல்' 'மனை' ஆகிய குடும்ப வாழிடம் பெயர்களும் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் இல், மனை, நகர், முன்றில், முற்றம், குரம்பை விரைப்பு, மாடம், குடில், கூரை ஆகிய சொற்கள் குடும்பங்களின் வாழ்விடத்தைக் குறிக்கும்.

இல்லற வாழ்க்கைக்கு மிகவும் சிறப்பாக அமைவது நன் மக்கட் பேறு என்பது பண்டைய தமிழரின் கொள்கையாகும். திருக்குறள் மக்கட் செல்வத்தைப் பற்றிப் பாராட்டுகிறது.

**“பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை அறிவறிந்த
மக்கட் பேறல்ல பிளற”³²**

என்று மக்கட் செல்வம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

பலரோடு உண்ணும் பெருஞ்செல்வராக இருப்பினும் குறுகுறுவென நடந்து, உணவைச் சிறு கையால் பிசைந்து மேலும் கிழும் சிதறிப் பெற்றோர் அறிவை இன்பத்தால் மயக்கும் மக்களைப் பெறாதார்க்கு உலகில் பயன்படும் பொருள் ஒன்றும் இல்லை என்று புறப்பாட்டு கூறுகிறது.³³

பண்டைய தமிழ்மக்கள் இல்லற வாழ்வே இனிமையான வாழ்வாக வாழ்ந்து காட்டியவர்கள். சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி இணைந்து வாழும் இல்லற வாழ்வின் இன்பங்கள் பற்றிப் பல பாடல்கள் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

புதிதாக மணஞ்செய்து கொண்ட தன் கணவன் பின் சென்றள தலைவி ஒருத்தி தன் கணவனுக்கு உணவு சமைத்தலை கற்பனையாகக் கூடலூர் கிழார் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்”³⁴

தலைவி தன் தளிர் விரல்கள் சிறுக்குமாறு, புனித்த கட்டித் தயிரைப் பிசைந்து, கண்ணில் புகை படர்வதையும் அறியாமல், அதனைத் தாளித்து, அதனைத் துழாவித் துழாவி அதனை இனிய குழம்பாக்கிதன் கணவனுக்குப் படைக்கின்றாள்.

தாய் வீட்டில் சமைத்தல் தொழிலே செய்யாமல் தன் கணவன் வீட்டில் தயிர் தோய்ந்த விரல்களைக் கழுவத் தோன்றாதவளாய்த் தன் படவையிலேயே துடைத்துக் கொள்கின்றாள். உணவு மிகவும் சுவையா உள்ளது என்று கணவன் மகிழ்வுடன் உண்ணுகிறான்.

தலைவி ஒருத்தி தன் தலைவனுடன் அவனுடைய ஊருக்குச் சென்று தங்கிவிட்டு மீண்டும் தன் தாய் வீட்டுக்கு வந்தாள். புகுந்த ஊரில் குடிநீர் இனிமையாக இராது. ஆகையால் அதை அப்பெண் எப்படி விரும்பிக் குடித்தாள் என்று அவள் தோழி வினவுகிறாள்.

அதற்கு அப்பெண், ‘தோழி! நீ கூறியபடி என் தலைவரது ஊர்த் தண்ணீர் பிறர் குடிக்கத் தகாததுதான். ஆனால் அங்கு சிறு குட்டையால் தழைகள் உதிர்ந்து ஊறிக் கிடக்கின்றன. விலங்குகள் அத்தண்ணீரைக் குடிக்கப் போய் அதைக் கலக்கிவிட்டன. எனினும் அஃது என்னவோ

இனிமையான நீராக இருந்தது. இங்கு நம் தோட்டத்தின் மரங்களில் பிழியும் தேனையும் பாலையும் கலந்து உண்ணும் போது காணும் சுவையைவிட அக்குட்டை நீரே எனக்கு மிகவும் இனிமையாக சுவைக்கின்றது' என்று மலை நிலத்து தலைவி கூறுகிறாள்.³⁵

சங்க காலத்தில் கணவனை இழந்த பெண்கள் உடன் கட்டை ஏறும் பழக்ககத்தினைக் கொண்டிருந்தனர்.³⁶ கைப் பெண்கள் நெய்யுண்பதில்லை. தண்ணீர்ச் சோற்றைப் பிழிந்து எடுத்துக் கொண்டு அதனுடன் அரைத்த எண்ணையும் புளியையுங் கூட்டி வெந்த வேளையிலையும் உணவாகக் உட்கொண்டனர். பரல் கற்களால் ஆன படுக்கையில் பாயும் இல்லாது படுத்துத் தூங்கினார்.

சங்க கால மக்கள் தங்களுக்கெனத் தனித்தனியாகக் கடமைகளை வகுத்துக் கொண்டனர். ஆடவர்கள் தொழில் புரிவதைத் தன் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். பெண்கள் இல்லறத்தை நல்லறமாக வைத்துக் கொள்வதே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். மக்கட் செல்வத்தைப் பெறுவது இல்லற இன்பத்தின் கடமையாகக் கொண்டனர்.

குழந்தையைப் பெறுவது தன் கடமை என்றும் சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தையின் கடமை என்றும், வேலினை வடிவம் அமைத்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடன் என்றும் நல்ல ஆட்சியினைக் கொடுப்பது அரசனின் கடமை என்றும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய கடமையைச் சுடும் வகையில் பெண்கள் தங்கள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தினர்.³⁷

ஐநிலங்களில் வாழ்ந்த பண்டைய தமிழர்கள் தங்கள் நிலங்களில் கிடைத்த உணவினை முதன்மை உணவாகக் கொண்டிருந்தனர். தங்கள் நிலங்களில் கிடைத்த உணவுப் பொருள்களை மற்றொரு நிலத்தாரிடம் சென்று விலை கூறிவிற்பது அதற்குப் பதிலாக அவர்களிடம் விளைந்த உணப்

பொருட்களைப் பண்டமாற்று முறைகளில் பரிமாறிக் கொண்டனர். அரிசி உணவே பண்டைய தமிழர்களின் முக்கி உணவாகக் கொண்டனர். சங்க கால மக்கள் புழுங்கலரிசியையே உண்பது வழக்கம்.³⁸

சங்க கால மக்கள் சோறு ஆக்குவதற்காக உலக்கை கொண்டு உரலால் குத்தப்பட்ட வெண்மையான அரிசியை உலையிலிட்டு உணவு சமைப்பார்கள். மாங்கனியின் சாறு புளிப்புச் சுவையுடன் இருக்கும் அதனைப் புளிக்குழம்பாகச் சமைத்தனர். விரால் மீனையும், சுறா மீனையும் துண்டுபடுத்திச் செய்த இறைச்சி உணவினையும் பயன்படுத்தினர்.

வயலில் முளைத்த வள்ளைக் கீரையும், பாகற்காயையும் தங்கள் உணவில் பயன்படுத்தினர். பழஞ்சோற்றினைத் தமிழர்கள் தங்கள் உணவாகவும் உண்டனர். பொழுதெல்லாம் உழைக்கும் உழவர்கள் கள்ளுண்டு மயங்கியப் பழஞ் சோற்றை உண்பர்.³⁹

பண்டைய தமிழகத்தில் உள்ள ஐநிலங்களில் பல வகையான நெல் விளைந்து, சோற்றோடு காய்கறி வகைகளையும் சேர்த்து உண்பர். காய்கறிகளைக் கடுகுடன் தாளத்துப் பொரியல் செய்வார்கள் என்று புறநானுற்றுப் பாடல்வழி விளக்குகிறது.⁴⁰

வடுமாங்காய், ஊறுகாய் அக்காலத்திலேயே மக்கள் உண்டனர் என்ற செய்தியைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையின் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகிறது.⁴¹

பாலாப்பழம், இளநீர், வாழைப்பழம், நுங்கு, சேம்பிலைக்கறி, வள்ளிக்கிழங்கு, சுட்டபனங்கிழங்கு ஆகிய இயற்கை உணவுகளையும் பண்டைய தமிழர்கள் உண்டனர்.

அரிசி, கொள்ளுப்பருப்பு, பயிற்றம் பருப்பு, ஆகியவற்றைப் பாலில் கூட்டிக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிப்பார்கள் என்று அகநானூற்றி பாடல் விளக்குகிறது.⁴²

பழந்தமிழர்கள் ஊறுகாயை அறிந்திருந்தனர். புளியங்காய், நெல்லிக்காய் ஆகியவற்றை ஊறவைத்து அதனைப் பயன்படுத்தினர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரி தெளிவுபடுத்துகிறது.⁴³

பண்டைய தமிழர்கள் இறைச்சி உணவினையே பெரிதும் உண்டனர். ஊன் உண்ணும் வழக்கம் பலதர மக்களிடமும் இருந்தது என்று புறநானூறு பாடலில் வருகிறது.⁴⁴

ஆட்டு இறைச்சியைத் தங்கள் உணவில் சேர்த்துக் கொண்டனர். ஆட்டு இறைச்சியுடன் வளமான சோற்றினையும் சேர்த்த உண்டனர் என்ற செய்தியைப் புறநானூற்றுப் பாடல் வரி விளக்குகிறது.⁴⁵

கள்ளுண்ணும் வழக்கம் தமிழர்களிடையே பெரும்பாலும் இருந்தது. மன்னர், பாணர், புலவர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் அனைவருமே கள்ளுண்டு வந்தனர், வெற்றி, மகிழ்ச்சி போன்ற நேரங்களில் தங்கள் உணர்வுகளைக் கள்ளுண்டு களித்தனர்.

யவனர் இரட்டைப்பிடிச் சாடிகளில் மரக்கலவழிக் கொணர்ந்த மதுவைத் தமிழர் உண்டு வந்ததற்கான சான்றுகள் அரிக்க மேட்டுப் புதை குழிகளில் கிடைத்துள்ளன. சங்க காலத்தின் இறுதியால் தமிழ் மக்களிடையே குடிப்பழக்கம் அளவுக்கு மீறிக் காணப்பட்டது.

காவிரிப்பூம்பட்டினம், மதுரை, போன்ற பெரிய நகரங்களில் வாழ்ந்திருந்த குடிமக்கள் தீய பழக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். வரையற்ற சிற்றின்பமும், கட்டுடியும் ஒரு நாட்டின் மக்களை இழிந்த நிலைக்கு ஈர்த்து விடும் என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மையாகும்.

தமிழர்களிடையே தம் காலத்திலேயே பழக்கம் வேரூன்றி வளர்ந்து விட்டதைக் கண்டு திருவள்ளுவர் குடிப்பழக்கத்தை வன்மையாகக் கடிந்து இயற்றிய குறட்பாக்களைத் திருக்குறளில் காணலாம். அவர் கள்ளை நஞ்சு என்று கூறுகின்றார்.

ஒழுக்கத்துக்கு முரணான சிற்றின்ப விழைவும், கிட்டியும் எத்துணைத் தீய பழக்கங்கள் என்பதைக் காட்டவும். இவ்விரண்டும் தம் காலத்துத் தமிழ் மக்களைப் பெரிதும் ஈர்த்து விட்டதைக் காட்ட வள்ளுவர், வரைவின் மகளிர், கள்ளுன்னாமை என்னும் அதிகாரங்களைத் திருக்குறளில் வைத்தார் என்று டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை கூறுகிறார்.⁴⁶

மனிதர்கள் காட்டு மிராண்டி நிலையில் இருந்து நாகரீக நிலைக்கு மாறும் வேளையில் மனிதன் முதன்முதலில் நெருப்பின் பயனை அறிந்து கொண்டான். கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் முறையினைக் கற்றுக் கொண்டான். வில்லையும் அம்மையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு வேட்டையாடக் கற்றுக் கொண்டான்.

இத்தகைய வளர்ச்சிக்குப்பின் மண் பாண்டங்களின் பயனை அறிந்து அதனையும் பயன்படுத்தினர். காட்டில் வாழும் விலங்குகளைத் தன் பழக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தினர். மலை நில மக்களும், முல்லை நில மக்களும் நாகரிகத்தின் முழுவளர்ச்சிக்குக் காரணமாக விளங்கினர். இந்நில மக்கள் தான் நிலத்தில் கிடைத்த பொருட்களை எல்லாம் அப்படியே உண்டு வந்தனர். காலப் போக்கில் நெருப்பின் பயனை அறிந்து அவற்றைச் சமைத்து உண்ணும் பழக்கத்தினைக் கொண்டனர். தங்கள் நிலத்தில் கிடைத்த பொருட்களைப் பண்டமாற்று முறையில் பொருட்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

‘இந்தியச் சமூகம்’ என்ற நூலில் வேட்டையாடுதலில் இருந்து கால்நடை வளர்த்தல் தோன்றுதலே முதல் வேலை பிரிவினை ஆகும். கால்நடை மேய்த்தலிலிருந்து உழவுத் தொழில் பிரிதல் இரண்டாவது வேலைப் பிரிவினை ஆகும். இவ்விரண்டிலிருந்தும் வணிகம் தோன்றுவது மூன்றாவது வேலைப் பிரிவினை ஆகும் என்று ‘செராப்’ குறிப்பிடுகிறார்.⁴⁷

சங்கத் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை நிலைகளில் எப்படி நாகரிக வாழ்க்கையினை அமைத்துக் கொண்டனர் என்று ‘எங்கெல்ஸ்’ என்பவர் கால முறைகளைப் பொதுமைப்படுத்தும் முறையினைக் குறிப்பிடும்போது.

1. உபயோகத்துக்குத் தயாராக இருந்த இயற்கைப் பொருள்களைப் பயன்படுத்திய நிலையே காட்டுமிராண்டி நிலை.
2. கால்நடை வளர்ப்பு நிலச் சாகுபடி பற்றிய அறிவைப் பெற்று உற்பத்தித் திறனை அதிகரிக்கக் கற்றுக் கொண்ட நிலை அநாகரிக நிலை.
3. இயற்கைப் பெருமகனை மேலும் பண்படுத்திக் கொள்வது பற்றியும் காப்பியத் தொழிற்கலை பற்றியும் அறிவு பெறப்பட்ட நிலை நாகரிக நிலை ஆகும்.⁴⁸

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் காணும் வாழ்க்கை நாகரிக வாழ்க்கை ஆகும். பல்வேறு மாறுதல்களைப் பெறுகிறான். இயற்கைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல், கால்நடைகளை வளர்த்து அதன் பயனைப் பெறுதல், பல்வேறு கனிமப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற நிலைகளை அறிந்திருந்தனர்.

மலை நில மக்கள் வேட்டையாடுதலைத் தங்கள் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். முல்லை நில மக்கள் ஆடு, மாடு மேய்த்தல் கல்நடை வளர்த்தல் மோர், பால், தயிர் விற்றல் போன்றவற்றைத் தொழிலாகக்

கொண்டிருந்தனர். மருத நில மக்கள் உழவுத் தொழிலே தங்கள் முதன்மையான கடைமையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

நெய்தல் நில மக்கள் கடலில் சென்று மீன் பிடித்தல், உப்புத் தயாரித்தல், அவற்றை மற்ற நிலத்தாரிடம் சென்று விற்கல் போன்றவை அவர்களின் தொழிலாகும். பாலை நில மக்கள் பிறரிடம் இருந்து பொருட்களைக் கவர்தல், என்பனவற்றைத் தங்கள் தொழிலாக்கி கொண்டிருந்தனர்.

மலை நிலத்து குடும்பத்தலைவன் கையில் வில்லுடனும், வலிமை வாய்ந்த அம்புடனும் வேட்டைக்குச் சென்று முள்ளம் பன்றியின் நெஞ்சிலே அம்பைப் பாய்ச்சி வீழ்த்துவான். ⁴⁹

வேடர் வேட்டையாடி ஆமாவின் இறைச்சியையும் யானையின் தந்தத்தையும் கொணர்வர். இவற்றைக் கடைத் தெருவில் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் வேடர்கட்கு வடித்த கள்ளைக் கொடுப்பர்.

மலை நில மக்கள்தான் முதன் முதலில் பயிரிடும் முறையினை அறிந்திருந்தனர். காடுகளை அழித்துப் பயிரிட்டனர். வேட்டைத் தொழிலும், உழவுத் தொழிலும் குறிஞ்சி நிலத்தில் இருந்தாலும் மிகுதியான வேட்டை தொழில்தான் முதன்மையாக இருந்தது. மலை நிலத்தில் அகில், சந்தன மரங்களை அழித்துத் தோரை, நெல், வெண் சிறுகடுகு, ஐவகை நெல், இஞ்சி, மஞ்சள், போன்றவற்றை விளைவிப்பர் என்று மதுரைக் காஞ்சி கூறுகின்றது. ⁵⁰

மருத நில மக்கள் உழவுத் தொழிலினை மிக முக்கியமான தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர்.

**உழவுத் தொழிலின் சிறப்பினை
சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.⁵¹**

என்று திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் கூறுகிறார்.

“உழுதொழிலைச் செய்யமாட்டாது பிற தொழில்களைச் செய்பவர் யாவரையும் தாங்குதலால் உழவர், உலகத்தாராகிய தேர்க்கு அச்சாணி போன்றவர்கள். உழவர்கள் உண்ணுவதற்கேற்ற பண்டங்களை விளைவித்துத் தாழும் உண்டு பிறரையும் உண்ணச் செய்தனர். மன்னர்க்கு உண்மையான வெற்றியைத் தருபவர் உழவரேயாவர். தம் கையில் உழுதுண்டலை இயல்பாக உடையவர்கள் உழவர்கள்.”⁵²

**“கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனுடத
ஈழத்து உணவுங் காழகத்து ஆக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மலுகு”⁵³**

என்கிறது பட்டினப் பாலை வரிகள், உழவுத் தொழில், நாட்டில் நன்கு வளர்ச்சி அடைவதற்குத் தமிழ் வேந்தர்கள் ஆறுகளை அகலப்படுத்தினர். கரைகளை உயர்த்தினர். கால்வாய்களை வெட்டுவித்தனர். கரைகளை உயர்த்தினர். கால்வாய்களை வெட்டு வித்தனர், ஏரிகளையும் குளங்களையும் வெட்டினர். உழவரின் உழுது உண்போரும் உழுவித்து உண்போருள் சிறந்தவர்கள் வேள் என்னும் பட்டம் பெற்றிருந்தனர்.

தமிழ் மன்னர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களை போற்றி உபசரிப்பதில் வல்லவர்களாக விளங்கினார்கள்.

மலை நில மக்களின் காதல் வாழ்க்கையும், கற்பு வாழ்க்கையும்

இல்லற வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது காதலாகும். இக்காதல் உலகில் பிறந்த எல்லா உயிர்களிடத்திலும் காணப் பெறுகின்றது. ஓரறிவு

உயிர்கள் முதல் ஆற்றிவு வரையிலுள்ள உயிர்களின் வகைப்பாட்டினைத் தொல்காப்பியர் தம் நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
 இரண்டறி வதுவே அதனோடு நாவே
 மூன்றறி வதுவே அவற்றோடு மூக்கே
 நான்கறி வதுவே அவற்றோடு கண்ணே
 ஐந்தறிவதுவே அவற்றோடு செவியே
 ஆற்றி வதுவே அவற்றோடு மனனே
 நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே” ⁵⁴

ஒற்றிவு உயிர்களாக புல், மரம் ஆசியனவும், ஈற்றிவு எறும்பு எனவும், தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் அவர் மேலும் கூறுகையில், நான்கறிவு உயிர்களாக நண்டு, தும்பியும், ஐந்தறிவு உயிர்களாக விலங்கும், பறவையும், ஆற்றிவு உயிர்களாக மக்களையும் தம் நூலில் சுட்டியுள்ளார்.

இவ் உயிர்களிடத்திலும் அன்பு உண்டு, பாசம் உண்டு, காதல் உண்டு, மனிதநேயம் உண்டு என்பதை இந்நூற்பாக்களின் வாயிலாகத் தொல்காப்பியர் வெளியிட்டுள்ளார். இத்தகைய காதல் தன்மையினை அறியாலகின்றன.

தலைவியின் வாழ்வியல் நெறி

சங்க கால அக இலக்கியங்களில் தலைவி மிகமுக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றாள். எனவே தலைவியைப் பற்றிய சிந்தனை அக்கால சமுதாயத்தில் அகவாழ்வினை உணர்த்தத் துணை செய்கிறது.

தலைவியின் களவு வாழ்க்கை, கற்பு வாழ்க்கை இரண்டிலும் அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தலைவியின் அக உணர்வை வெளிப்படுத்துவதோடு சங்க காலத்தின் களவு வாழ்க்கையையும் கற்பு வாழ்க்கையும் உணர்த்துகின்றது. தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வை

மையமாகக் கொண்டு இவ்வியல் அமைந்தாலும், இதன் அடிப்படையில் சங்ககாலச் சமுதாயச் சிந்தனையையும் ஆங்காங்கே இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. களவுக் காலத்தில் தலைவன் மீது தலைவி மிகுந்த அன்பு கொண்டு இருப்பினும் தலைவி வெளிப்படுத்துவதில்லை. அவ்வாறு வெளிப்படுத்தும் அன்பைத் தோழியிடமே கூறுவாள். அக இலக்கியங்களில் தலைவனின் காதலைக் காட்டிலும், தலைவியின் காதலுணர்வு மிகுந்த நுட்பமும் நிறைவும் கொண்டதாக அமைகிறது.

ஐந்நிலங்களிலும் தலைவியுடன் தோழியைத் துணைக்கு அனுப்புவது சங்க கால மக்களின் வழக்கமாகும் தலைவிக்குச் சில இன்னல்கள் ஏற்படுகிறது. அச்சூழ்நிலையில் தலைவனை எல்லாக் காலங்களிலும் சந்திக்க இயலாது. குறிப்பிட்ட காலப் பருவத்திற்குப் பின் தலைவியைப் பெற்றோர்கள் இல் செரித்தலுண்டு. அதனால் தலைவிக்குத் தலைவனைக் காணாத நிலை ஏற்படும். அந்நிலையில் தலைவியின் துயரை நீக்கத் தோழியின் பங்கு மகத்தானதாக அமைகிறது.

தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்து வரும் காலத்தில் பிறர் கண்டு அலர் தூற்றுவதால், திருமணம் நடைபெற வாய்ப்பு ஏற்படும். தலைவன் தலைவியின் பெற்றோர்களிடத்தில் பெண் கேட்டுச் சென்று பின் மணம் முடித்தலும் உண்டு. மடலேறுதல், உடன்போக்கு, போன்றவை காரணமாக மணம் நிகழ்வதுண்டு. கற்புக் காலத்தில் தலைவியும், இல்லறமும் சிறப்புடன் நடைபெற பொருள் தேவைப்பட்டது. பொருள் தேடத் தலைவன் சென்றபோது தலைவியின் துயரை நீக்கத் தோழியின் பங்கு துணையாக அமைந்தது.

தலைவின் குண நலம்

தலைவனும், தலைவியும் தம்முள் கண்டு காதலுற்றுக் களவில் புணர்கின்றனர். புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தம் உரிப்பொருளாக அமைவதைக் குறிஞ்சித் திணையில் காணலாம்.

தலைவன் களவுக்காலத்தை விரும்பி மறைவிடம் தேடி நிற்பதை அறிந்த தோழி தலைவியிடம் தலைவனைப் பழித்துக் கூறுகிறாள். அவற்றைத் தாங்காது தன் ஆருயிர் காதலன் மேல் கொண்டுள்ள அன்பின் வெளிப்பாட்டைத் தோழியிடமும் கூறுகிறாள். அத்தகைய நட்பினை,

**“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரிலும் ஆரளவின்றே சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே”** ⁵⁵

என்ற பாடல் சுட்டுகிறது. தோழியும் மலைச்சாரலில். உள்ள கரிய சோம்பளையுடைய குறிஞ்சி மரப்பூவிலிருந்து மன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குசொருமுறை காத்திருந்து அப்பூவிலிருந்து தேன் எடுத்துத் தேன் கூடு கட்டும் இடமாகிய நாட்டுக்குரியவன் தலைவன். அவன் மீது வைத்துள்ள அன்பு எல்லையற்றது. அவை நிலத்தினும் பெரியது, வானினும் உயர்ந்தது, கடலைவிட ஆழமானது என்று கூறுகிறாள். இக்கருத்தைப் பின்பற்றிக் கம்பர் மாறாக சீதை பெற்ற துன்பத்தை

**“மண்ணிலும் வானினும் மற்றை மூன்றினும்
எண்ணினும் பெரியதோர் இடர்”** ⁵⁶

என்ற அடிகளால் சுட்டிக் காட்டுகிறார். தலைவனோடு தலைவியின் நட்பு எந்த அளவுக்கு ஆழமாக இருந்தது என்பதையும் அவன் பிரிந்த காலத்து அவள் எவ்வாறு துன்புற்றாள் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

சங்க காலத்தில் பெண்களுக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நிரம்பிய வயதுவையைத் திருமணம் செய்யும் பருவமாக அமைத்தனர். அவற்றைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பூக்கும் குறிஞ்சி மலரைக் கொண்டு தேன் சேகரிப்பது எவ்வளவு அரிதும், சுவையும் கொண்டதோ அதுபோல் தலைவன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காத்திருந்து தலைவியை மணம் செய்வான் என்ற பெருமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

களவு

சமுதாயத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து பழகும் வாய்ப்பு எப்போதும் உண்டு. இவ்வாறு சேர்ந்து பழகும் போது ஏற்படும் காமக்கூட்டமே களவு. இக்களவு குடும்பத் தோற்றத்தின் முதல் நிலையாக அமைகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் தினைப்புனங்காத்தல், கடல் நீராடல், சோலையில் தங்கள், சிற்றில் இழைத்து விளையாடல், குரவைக்கூத்து ஆடல் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் களவுக்குக் காரணமாக இருந்த பாங்கினை அறிய இயல்கிறது.

*“கடலுடன் ஆடியும் கானல் அல்கியும்
தொடலை ஆய்மொடு தழுவணி அயர்ந்து”* ⁵⁷

*“இக்களவுக்குத் துணைபுரிவோராகப் பார்ப்பன், பாங்கன்,
தோழி, செவிலி ஆகியோர் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்”* ⁵⁸

*“பார்ப்பன மகனே பார்ப்பனமகனே!
செம்பூ முருக்கின் நன்னார் களைந்து
தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே”* ⁵⁹

எனத் தொடங்கும் குறுந்தொகைப்பாடல் களவுக்குத் துணையாகும் நிலையைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

களவு, அம்பலாகி அலராகி ஊரறிந்த நிலையில் பாங்கன்; தோழி, செவிலி முதலியோர் துணை நின்று திருமணத்துக்கு ஆவண செய்வர். இம்முறையில் அமைந்த குடும்பங்களும், உண்டு, களவு ஊரறிந்த நிலையில் தலைவி திருமணத்துக்கு உடன்படுவாள் தந்தை தமையன் முதலியோர் குறிப்பால் உணர்ந்து திருமணத்தை முடித்து வைக்க வேண்டிய நிலையைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது.

தலைவன் களவு காலத்தில் தலைவியை விரும்பினான். அத்தகைய தலைவன் திருமணத்திற்கு மறுத்து விட்டால் என்ன செய்வது என்பது தலைவியின் துயரம். அவன் நான்கு பேர்களுக்கு நீதி கூறும் சான்றோனாக இருப்பதால் பிரியமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையாலும் தலைவன் தன்னை மணந்து கொள்வான் என்ற உணர்வோடும் அவனுக்கு இணங்குகிறாள்.

**“யாரும் இல்லை தானே கள்வன்
தானும் பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசங்கால
ஒழுகு நீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டு தான் மணந்த ஞான்றே”⁶⁰**

என்று கூறுவது தலைவன் தலைவியை மணந்தக் காலத்தில் ஆரல் மீனைப் பார்க்கும் குருகைத் தவிர, வேறு ஏதும் தலைவிக்குச் சாட்சிகளாக இல்லை என்பதும், நீதி கூறும் சான்றோனாக இருக்கும் தலைவன் ஏமாற்றாமல் மணம் செய்து கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையும் இவற்றின் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றது. அவ்வாறு சான்றோனாக இருக்கும் தலைவன் மாறுபடுவானேயானால் இவ்வுலகு தாங்காது என்பதை,

**“சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றில் இரு நிலத்தான்
தாங்காது மன்னோ பொறை”⁶¹**

என்ற வள்ளுவரின் வாக்குக்கேற்ப, சான்றோர்கள் தம் நிலையிலிருந்து தவறாது இருப்பர் என்ற நம்பிக்கையோடு தலைவி மணந்ததை இதன் மூலம் உணராலாம்.

கற்பு

“கற்பெனப்படுவது கரணத்தொடு பொருந்திக் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழவன், கொள்ளுதற்குரிய மரபினை உடைய கிழத்தியைக் கொடுத்தற்குரிய மரபினை உடையார் கொடுப்பக் கொள்வது”⁶² என

தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. களவு வழி நடைபெற்ற மணங்களேயன்றி, களவின்றி பெற்றோர் பார்த்து நடத்தி வைத்த மணங்களும் நிகழ்ந்தன என்ற கருத்தை மேற்கூறிய சான்று உறுதி செய்கிறது. களவு வழி மணமாயினும், கற்பு வழி மணமாயினும் கரணத்துடன் நடைபெறல் வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தொல்காப்பியம் வற்புறுத்துகிறது.

பொருள் தந்து பெண்ணை மணத்தல் என்பது பெண்ணின் உயர்வு நிலையைக் காட்டுவதாகக் கருத வழியில்லை. பொருளின் மீதான ஆதிக்க உரிமை ஆணுக்கு மட்டுமே இருந்ததைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. அதே சமயம் அப்பொருளின் தொடர்ந்த துய்ப்புக்கும் சேமிப்புக்கும் பெண், ஒரு கருவியாகக் கருதப்பட்டாள் என்பதே இதன் பொருளாகும். செல்வத்தின் மீது ஆணுக்கிருந்த ஆதிக்கம் வலிவு பெற்ற நிலையில் மனித உற்பத்திக்கு அடிப்படையான பெண், ஆணானவன் உரிமை கொண்டாடும் இன்னொரு செல்வமாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம்.

“நறுநுதல் அரிலைக்குப் பரிசிழை விலையாக ‘நியமம்’ என்னும் வருவாய் மிக்க ஊரைக் கொடுப்பினுங் கொள் வாரீலர்”⁶³ என மருதனில நாகனார் கூறுகிறார். மணம் பேச வரும் தலைவனைப் பிடிக்கவில்லையென்றால் அவன் கொண்டு வந்த பரிசத்தை ஏற்க மறுத்து மகளைக் கொடுக்க மறுக்கும் நிலையையும் புறநானூறு காட்டுகிறது”. பொருள் கொடுத்து பெண்ணை மணந்த நிலையை அறிய முடிவது போன்று எருமைப் பெடைகளைப் பெண்ணுடன் கொடுத்து மணம் முடித்த செய்தியை முல்லைக்கலி கூறுவதனை அறிய முடிகிறது.

தலைவி உள்ளம்

தலைவி மீது அன்பு கொண்டுள்ளத் தலைவன் பிரிய மாட்டேன் என்று கூறியவன். இல்லறம் சிறக்கப் பொருள்தேட பிரிய நேரிட்டது

அவ்வாறு தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் தலைவி துன்புற்றாள். பின்பு தலைவன் கூறி சூளுரை பொய்த்தமையில் தெய்வம் அவனைத் தண்டிக்கும் என்று அச்சமுறுகிறாள். தலைவன் செய்த சூளுரைக்காகக் கடவுளிடம் சூளுரை தவறியவன் அல்லன். எனவே அவனுக்கு இடையூறு ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகிறாள், அதனை

*“மன்ற மரா அத்த பே எழுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறுஉம் என்பயாவதும்
கொடியரல்லர் எம் குன்றுகெழு நாடர்
நெகிழ நெகிந்தன்று தடமென்தோளே”* ⁶⁴

தலைவன் மீது நம்பிக்கையும், பேரன்பும் கொண்ட தலைவி, அவள் குற்றம் செய்தவனாயினும், கொடியன் அல்லன் என்று கடவுளிடம் வேண்டினான். முருகக் கடவுளை மராமரக் கடவுள் என்று மலை நில மக்கள் நம்பியுள்ளனர்.

“நல்லாரை மரா அத்த கடவுள்” ⁶⁵

என்று கூறினர், பண்டைய கால மக்கள் நம்பிக்கை தவறாமல் சத்தியம் செய்வதும், அவை தவறினால் கடவுள் தண்டிக்கும் என்ற நம்பிக்கையுணர்வும் கொண்டு வாழ்ந்தனர். மேலும் தலைவன் மீது கொண்டுள்ள அன்பு மிகுதியால் தவறு செய்தவனாயினும், செய்யாதவன் என கடவுளிடம் வேண்டும் மன நிலையை இதன் மூலம் தலைவி வெளிப்படுத்துகிறாள்.

வரைவு நீட்டித்தல்

தலைவன் தலைவியை மணம் செய்து கொள்ளாமல் காலத்தை நீட்டித் திருப்பதால், அவனை நினைத்துத் தலைவி துன்புறுகிறாள், தலையின்

உடல் மெலிவு கண்டு மக்கள் அலர் தூற்றுகின்றனர். அத்தகைய பழிச் சொல்லைத் தாங்காமல் தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

மயில் பாதையின் நிழலில் முட்டையிட்டிருக்கிறது குரங்கு குட்டிகள் அவைகளை உருட்டி விளையாடுகின்றன. அம்முட்டை கருவுற்றிருப்பதைத் தவைவியாகவும், அதனை உருட்டி விளையாடும் குரங்கு குட்டியைத் தலைவனாகவும் ஒப்பிட்டு நயம் பட கூறுகிறாள். அதனை,

“கான மஞ்சை அறையின் முட்டை
வெளிலோகு முகவின் குரளை யுருட்டும்
குன்று நாடன் கேண்மை
நன்று மன் வாழி தோழி ! உன் கண்
நீரோடு ஓராங்குத் தனப்ப
உள்ளாது ஆற்றல் வல்லுவோர்க்கே” ⁶⁶

என்று கூறுகிறாள், அத்தகைய கொடுமை மிகுந்த மலை நாட்டுக்குரியவன் தலைவன் என்ற பாடற் கருத்தால் இடச் சூழலுக்கோற்ப, கடிந்தும், அன்பு காட்டியும் வருகிறாள்.

வரைவு கண்டு அஞ்சுதல்

தலைவன் வரைவு பொருட்டு பொருள் தேடப் பிரிந்துள்ளான் வேற்றார் வந்து மணம் செய்தற் பொருட்டுக் கேட்டால் நான் என்ன செய்ய இயலும் என்று தோழியிடம் கேட்கிறாள்.

“ஒன்றே னல்லேன் ஒன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தர் பெய்ம்மார்
நின்று கொய மலரும் நாடனொடு
ஒன்றேன் தோழி ஒன்றனானே” ⁶⁷

என்ற பாடலடிகளில் காணலாம், பிரிந்த தலைவன் வந்து ஏனையோரை உடம்படுவித்து வரைந்து கொண்டால் நன்று. வேற்றார் வந்து வரைவு வேண்டின் யான் என்ன செய்ய இயலும் என்கிறாள். போர் புரிந்த யானை வேங்கை மலரை அழிப்பது போல என் மனம் பெற்றோர்களுக்கும், தலைவனுக்கும் அஞ்சுகிறது என்ற நயம் அறியத்தக்கது.

மலை கண்டு மகிழ்தல்

சங்க காலத்து மகளிர் தம் கணவரை நம்பிக்கையோடு, நம்பி வாழ்ந்தனர். மலை நாட்டுக்குரியவனின் குன்றைக் கண்டும் ஆறுதல் பெற்ற சங்க கால தலைவியைக் காண முடிகிறது. வரை பொருள் வேண்டித் தலைவியைப் பிரிகின்றான். அதனைத்தாங்காது வருத்தும் தலைவியைத் தோழி தேற்றுகிறாள். தன்னோடு தோழியும் துன்புறுவதைக் கண்ட தலைவி தாம் தலைவனின் குன்றைப் பார்க்கையில் என் நுதல் பசலை நீங்குகிறது என்று தோழிக்கு கூறும் பாங்கை,

“இனமயில் அகவும் மரம் பயில் கானத்து,

படுமழை பொழிந்த சாரல் அவர் நாட்டுக்

குன்றம் நோக்கினேன்-தோழி

பண்டை யற்றோர் கண்டிசின், நுதலே ? ⁶⁸

என்ற அடிகளால் தலைவன் மீது வைத்துள்ள அன்பும் நம்பிக்கையும் புலப்படுகிறது.

இவ்வாறு காண்பதற்கு இனிதாக இருக்கும் மலைச் சாரலில் மயில்கள் மகிழ்ச்சியோடும், குரங்குகள் வருத்தத்தோடும் இருக்கும் நிலையில் சனகன் காணும் மயிலாக,

“கானகம் யாரையும் பரப்பியக் கண்ணெனச் சனகன்

மாணை நாடிநின்று அழைப்பன போன்றன மஞ்சை” ⁶⁹

என்ற அடிகளால் மகிழ்வுறுவது கண்டு மனத்தே தோற்றுவதை இதனோடு ஒப்பிட்டு அறிய முடிகிறது. மேலும் தலைவனின் மலை நாட்டில் இருந்த காந்தள் செடியைத் தம் இல்லத்தில் வளர்த்து பிரிந்து மகிழ்வோடு இருப்பதை அறிந்துப் பாராட்டியத் தோழிக்குத் தலைவி தம் காந்தள் செடியை வீட்டில் வளர்த்து, தலைவனாக நினைத்து மகிழும் அன்புளத்தை உணர்த்துகின்றாள்.

**“அவர் மலை மாலைப் பெய்த மணங்கமழ் உந்தியொடு
காலை வந்த காந்தள் முழுமுதல்
மெல்லிலை குழைய முயங்கலும்
இல்லுய்த்து நடுதலுங் கூடியதோளே” 70**

என்ற அடிகளால் தலைவனைப் பிரிந்த துயரைக் காட்டிலும், தலைவன் மலையிலிருந்து வந்த காந்தளை தம் இல்லத்தில் வளர்த்து வருவதைத் தாய் அறியாதவள் போன்று இருப்பதால் என் உயிர் தந்து உதவினவள் ஆயினாள் என்று சொல்லும் திறம் தலைவியின் அன்பு நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் பண்டைகால மக்கள் உயர் திணைக்கு மட்டுமின்றி, அஃறிணையாகிய காந்தாள், புன்னை, செடிக்கும் காட்டும் பாச நிலையால் தலைவன் மேல் கொண்டுள்ள அன்பு மிகுதியும் பாசப் பிணைப்பும் உணர்த்தப்படுகின்றது.

காதலின் உறவு

குறிஞ்சி மரத்தின் கொம்பு கரிய நிறமுடையதால் கருங்கோர் குறிஞ்சி எனப் புலவர் இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வகையான முறையில் காதல் நிகழ்வதற்குக் குடும்பத் தொடர்பு அல்லது உறவு முறை காரணமாக அமையலாம் என்பதைச் செம்பூலப் பெயல்னீரார் என்னும் புலவர் ஒரு பாடல் வாயிலாக உணர்த்தியுள்ளார்.

**“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்**

யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் யெனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே” 71

இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர் தலைவன் பிரிவான் என்று அச்சம் கொண்ட தலைவியிடத்தில் முகமாறு பாட்டினைத் தலைவன் கான்கிறான் அப்பொழுது தலைவன் தலைவியை நோக்கி, என் தாயும், உன் தாயும் ஒருவருக்கு ஒருவர் என்ன உறவுடையர்? என் தந்தையும் நின் தந்தையும் எம்முறையால் உறவினர் ஆகுவர்? நீயும் நானும் இப்பொழுது எதிர்ப்பட்டு அறிதலில் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்கின்றோம், அதனால் நம் உள்ளம் இரண்டறக் கலந்தன, ஆகவே இந் நட்பு ஊழ்வினையால் நிகழ்ந்தாகும்.

தலைவன் தலைவியின் நட்பு செம்மண் நிலத்தில் பொழியப்பட்ட நீரைப் போன்று இரண்டறக் கலந்தது என்கிறார் புலவர். இதனையே நற்றிணைப் பாடல் வழியாக மலை நிலத்தில் தலைவி தன் காதல் நட்பை தோழியிடம் உரைப்பதாக கபிலர் புனைந்துறைதுள்ளமை

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
என்றும் எந்தோள் பிரியறியலரே
தாமரைத் தன்தாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீரின்றமையா உலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நம் நயந்து(து) அருளி
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உருபவோ செய்யறியலரே” 72

தோழி! தலைவர் எப்பொழுதும் நிலைமை தவறாத வாய்மை உடையவர். இனிய பண்பாளர், எப்பொழுதும் என் தோளைப் பிரியமாட்டார். அத்தகையவனின் உயர்ந்த நட்பு, தாமரையின் தாது மேலோங்கிய சந்தன

மரத்தில் கட்டிய இனிய தேன் போன்று உயர்ந்தவரின் உறவுகள் உயர்வு, உடையனவாகும். நீர் இல்லாமல் உலகம் அமையாது போன்று, அவரின்றி நம் வாழ்வு அமையாது, ஆகவே நம்மை கைவிட மாட்டார்.

நம் நெற்றி பசலை அடைவதற்கு அஞ்சுவார், துன்பம் தாங்கமாட்டார். அவர் அவ்வாறு செய்தல் அறியாதவர் என்கின்றாள்.

மலை நிலத்து தோழி

சங்க கால இலக்கியத்தில் பெரும்பாலும் அக இலக்கியப் பாடல்களில் தோழியின் பாங்கும், துணையும் நிரம்பக் காணலாம். தலைவன் தலைவியின் வாழ்க்கைக்கு நல்வழி காட்டியாக அமையும் மாந்தர் தோழியே எனலாம். சங்க இலக்கியங்களில் தோழியின் வாழ்வு பற்றியும், குடும்ப நிலை பற்றியும் செய்தி இல்லை. தலைவியின் வாழ்வுக்காகவே வாழும் தோழியின் பாங்கை அக இலக்கியங்கள் விளக்கும், சங்க இலக்கியங்களில் பிற மாந்தர்களை விட தோழி கூற்றாக அமையும் பாடல்களே அதிகமாக காணப்படுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவியின் நற்றாய்க்குத் தோழியின் தாயும், தலைவிக்குச் செவிலியின் மகளுமாகப் பரம்பரையாக வரும் நட்பு முறையைப் பற்றி இவ்விலக்கியங்கள் உணர்த்துகிறது. தோழியின் தாயாக இருப்பவள் செவிலித்தாய் என்பதை,

“தோழிதானே செவிலி மகளே” ⁷³

என்ற நூற்பாவால் அறியத்தகும். சங்க இலக்கியங்களில் தோழிகள் பல இருந்ததாகவும், அவர்களுள் சிறந்த நட்புரிமைக் கொண்ட காதல் தோழியாகவும் இருந்ததற்கு உரையாசிரியர்கள் கூறும் கருத்து ஏற்புடையதாக அமைகிறது.

தலைவியின் துயரத்தையும் தலைவனின் மலைநாட்டுப் பெருமைகளையும் பக்குவமாகக் கூறித் தலைவனின் திருமணத்தை நினைவுபடுத்தும் பாங்கு தோழியின் நுட்பமே எனலாம். தலைவன் திருமணத்தின் மீது மனம் கொள்ளாமல், களவு இன்பமே கொண்டிருக்கும் நிலையைப் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறி தலைவியின் துயரைப் போக்கும் சூழலில் தோழி இருப்பாள்.

தலைவன் பல நாட்களாக தலைவியுடன் இருந்து செல்கிறான் தலைவியை மணம் கொள்ளாமல் காலம் நீட்டித்த நிலையை தோழி நன்கு அறிந்து, அவற்றை வெளிப்படுத்த சில சூழ்ச்சியைச் செய்யும் திறனை பார்க்கலாம். தலைவன் நாட்டில் உள்ள பலாப்பழத்தின் சிறப்பைக் கூறி, தலைவியின் உயிர் மிகச் சிறியது. தலைவி உன் மேல் வைத்துள்ள காதல் பலாப்பழம் போன்று மிகவும் பெரியது. எச்சூழலிலும். தலைவியின் உயிர் நீங்கலாம் என்று தோழி, தலைவனிடம் உணர்த்துகிறாள்.

அவள் தலைவி ஊருக்குச் சென்றாள், தோழி தலைவனின் வரவை அறிந்து இனி தலைவியின் நாட்டில் உள்ள பலா மரம் கொம்பில் காய்த்துப் பாதுகாப்பற்று இருக்கிறது. யரேனும் வந்து பறித்துக் கொள்ளலாம். இல்லையென்றால் கொம்பில் பழுத்த பலாப்பழம் கவனிப்பாரின்றிக் கீழே விழுந்து அழிந்து விடலாம். அது போன்று தலைவியின் உயிரும் அமைந்துள்ளது. அவளை காக்காவிட்டால் இறப்பது உறுதி என்று தலைவனிடம் கூறும் அறிவுக் கூர்மையை,

**“வேரல் வேலி வேர்க் கோட்பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி
யார் அஃது அறிந்தீர்சினோரே! சாரல்
சிறுகோட்டு பெரும்பழம் தூக்கி யாங்கு இவள்
உயிர்தவ சிறிது காமமோ பெரிதே”** ⁷⁴

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

தலைவன் மீது தலைவி வைத்துள்ள அன்பையும், உயிரையும் அறிந்து கூறுகிறாள்

“பெரிதே காமம் என் உயிர் தவச் சிறிதே” 75

“காதல் தானும் கடலினும் பெரிதே” 77

என்ற அடிகளாலும் தலைவியின் உயிர் மிகச் சிறியதும், அவளது காமமோ மிகப் பெரியதுமாக உள்ளதை தோழி கூறும் திறம் போற்றற்குரியது. தலைவியின் மீது கொண்டுள்ள அன்பை தோழி இவ்வகையாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

தலைவனின் உயர் உள்ளம்

தலைவி தம் காதல் ஒழுக்கத்தை அவள் சுற்றம் அறியாதவாறு மறைத்து வாழும் தடுமாற்ற வாழ்க்கையைக் கண்ட தலைவன் களவுக் காலத்தில் தலைவி யாமத்தில் தன்கேற்பவும், பகற்பொழுதில் அவள் சுற்றத்தியற்கேற்பவும் ஒன்றை முரனரிய இருவேறு நெறியில் ஒழுக வேண்டியுள்ளதை எண்ணி, இந்நிலை அவளுக்குத் துன்பம் தரும் ஆதலாம், இனியான் வரைந்து கோடாலே நன்று என்று கருதுவதை,

“இரண்டறி கள்விநங் காதலோளே

முரண் கொள் துப்பிற் செவேன் மலையன்

முள்ளூர்க்க காண நாற வந்து

நளென் கங்குல் நம்மோ ரன்னள்

கூந்தல் வேய்ந்த விரவு மலர் உதிர்த்துச்

சாந்துளர் நறுங்கதுப் பெண்ணேய் நீவி

அமரா முகத்த ளாகித்

தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே” 77

என்னும் பாடல் வாயிலாக அறியலாம். களவுக்காலத்தில் தலைவி எய்தும் துன்பத்தை மனத்திற் கொண்டு அவளொ மணம் செய்து கொண்டு,

அத்துன்பத்திலிருந்து அவளை விடுவிக்க எண்ணுகிறாள். இதிலிருந்து தலைவனின் உயர் உள்ளம் தெளிவாகின்றது.

மலை நில மக்களின் உறையுள்

மலைவாழ் மக்கள் இன்றும் குடிசைகளில் தான் வாழ்கின்றனர். ஆனால் உதகமண்டலம், கோடைக்கானல் போன்ற மலைநகரங்களில் செல்வர்கள் மாடிக் கட்டடங்களில் வாழ்கின்றனர். இன்றும் பழங்குடி மக்கள் ஒலை வேய்ந்த குடிசைகளில் வாழ்வதை நாம் பார்க்கிறோம். குறிஞ்சி நில மக்கள் குறிஞ்சி நிலத்தில் பயிரிடப் பெற்ற திணையை அருந்து தாளால் வேய்ந்த குடிலில் வாழ்ந்தனர்.

“இருவி வேந்த குங்கல் குரம்பை” ⁷⁸

“இரண்டறி கள்விநங் காதலோளே
முரண் கொள் துப்பிற் செவேன் மலையன்
முள்ளூர்க் காண நாற வந்து
நளன் கங்குல் நம்மோ ரன்னாள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவு மலர் உதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்குதுப் பெண்ணேய் நீவி
அமரா முகத்த ளாகித்
தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே” ⁷⁹

என்று கபிலர் குறிப்பிடுகிறார். காணவர் காட்டில் தினை, ஏனைய காட்டுப் பயிர்களை அழிக்கவரும் குருவிகளையும், கிளிகளையும், விலங்குகளையும் விரட்டுவதற்கு மரத்தின் மேல் பரண் கட்டி வாழ்வது உண்டு. அங்கு இரவு உறங்குவர், அந்தப் பரண்கள் போன்று குடிசைகளும் அமைகின்றன என்று கூறுகிறார். பெரும்பாணாற்றுப்படை ஆசிரியர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்.

“வேல்தலை அன்ன வைற்றுதீ நெடுந்தகர்
ஈத்து இலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை” ⁸⁰

எவ்வாறு மலையில் வாழ்ந்த மலை நில மக்கள் புல்லால் வேய்ந்த குடிசைகளில் வாழ்ந்ததாக மலைபடுகடாத்தின் ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

உவமை

உவமை என்பது பொருளைத் தக்க ஒப்புமை கொண்டு உணர்த்துவதாகும். தொல்காப்பியர் தம் பொருளதிகாரத்தில் உவமை இயல் என்னும் பகுதியில் உவமையின் இலக்கணத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். அவர் கருத்தின்படி உவமை என்பது பொருளின் தன்மையைப் புலப்படுத்துவது என்பதாகும். வினை, பயன், மெய், உரு ஆகியபொருளின் தன்மைகளை உவமைகள் சிறப்பிக்கின்றன என்பது அவர் தரும் விளக்கமாகும்.

**“வினை பயன் மெய்உரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்”⁸¹**

எனத் தொல்காப்பியர் உவமையை வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார்.

வினை, பயன், மெய், உரு, ஆகிய நான்கினைப் பண்பு, தொழில் பயன் என மூன்றாக அடக்கிக் காட்டுவர் தண்டியலங்கார நூலாசிரியர்.

**“பண்பும் தொழிலும் பயனுமென் றிவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள் புணர்ந்து
ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவது உவமை”⁸²**

என விளக்கம் தருவர்.

உலகம் உணர்ந்து ஒதுதற்குரிய சங்க இலக்கியங்கள், பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையுமாம். அவை தோன்றி சங்க காலத்தைத் தமிழ் வரலாற்றின் பொற்காலம் என்பர். சங்ககாலத் தமிழின் சால்பையும், சங்ககாலத் தமிழரின் தலை சிறந்த பண்பாட்டையும் அறியச் சங்க இலக்கிய உவமைகள் பெருந்துணை புரிவன.

உவமை ஒரு மொழியின் பல்வேறு கூறுகளில் ஒன்றாயினும், மொழியின் அமைப்பிற்கே அடிப்படையாய் விளங்குகிறது. எனவே மொழி தோன்றிய காலத்திலேயே உவமையும் தோன்றி விட்டது எனலாம்.

கல்வி வளர்ச்சிக்கும் மொழி வளர்ச்சிக்கும் கைகொடுக்கும் கருவியாகத் தோன்றிய உவமை கல்லாதார் மனவளர்ச்சிக்கும் கருவியாக அமைந்து விளங்குகிறது. கல்வியும் மொழியும் நாகரிகமும் வளராத தொடக்க கால மனிதன் இயற்கையைப் பார்த்து அதனைப் போலச் செய்துதான் படிப்படியாக மனத்தையும் மானிட இனத்தையும் வளர்த்தான். மரக்கிளைகளிலும் மலைக்குகைகளிலும் வாழ்ந்த தொடக்க கால மனிதனின் உள்ளக் குருகு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் இயல்பினால் தான் நீங்கியது. வண்டொலியைக் கேட்டுப் பாடப் பழகினான். அடித்த காற்று வெடித்த மூங்கிலிற் புகுந்து வெளிப்படும் இன்னோசை கேட்டு வேயங்குழலை அமைத்தான், பறவையைப் பார்த்தான். வான ஊர்தியை அமைத்தான். மீனைப் பார்த்து மரக்கலம் கட்டிக் கடலில் மிதந்தான். நிழல் தரு மரத்தைப் பார்த்து வீடு கட்டினான். மலையைப் பார்த்துக் கோட்டை கட்டினான். அவன் உலகை உணர்ந்து கொள்ளவும் உயர்ந்து நாகரிக நிலை எய்தவும் ஒப்பியல் எண்ண முறைதான் உதவியது. அவையே உவமை.

உவமை - சொல் விளக்கம்

‘உவமை’ என்ற தமிழ்ச்சொல் ‘உவமம்’ என்றும் ‘உவமானம்’ என்றும் வழங்கும் ஆங்கில மொழியில் அதனை ‘SIMILE’ என்பர். வடமொழியில் ‘உபமா’ என்பர். ‘உவமானம்’ என்ற தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபே உபமானம் என்பதும்.

நிறைவு என்ற பொருளைத் தரும் ‘கமம்’ என்ற சொல் இலக்கிய வழக்குப் பெற்றது போல ‘உவமை’ என்ற சொல் ‘உவமம்’ என்ற வழக்கும்

பெற்றது. 'வரவு', 'வருமானம்' என்றும், தேய்வு, 'தேய்மானம்' என்றும் 'மானம்' எனும் விகுதி பெற்றுப் பிற்கால வழக்குப் பெற்றது. எனவே உவமை, உவமம், உவமானம் என்பதை தமிழ்ச்சொற்களே மூன்றும் ஒரே பொருளைத் தரும் சொற்களே எனினும் அவற்றிற்கிடையே நுட்பமான வேறுபாடு உண்டு. உவமை என்ற சொல்லின் நேர்பொருள் 'உவத்தல்' என்றும், 'உவமம்' என்று சொல்லுக்கு 'உவமை', 'கூறுதல்' என்றும் 'உவமானம்' என்பதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்ட பொருள் என்றும் பொருள் வேறுபாடு கூறலாம்.

'உவமை' என்ற தனித்தமிழ்ச் சொல்லின் பகுதி 'உவ' என்பது 'உவகை அடை' மகிழ்ச்சியடை என்பது அதன் பொருள்.

“தெவிவிக்க விரும்பும் பொருளைத் தெரிந்த பழைய பொருளோடு, போல புரைய என்பன போன்ற இணைப்புச் சொற்களால் ஒப்பிட்டு விளக்குவதே உவமையாகும்”⁸³ என்கின்றார் முனைவர் சிங்கார வடிவேலன்.

உவமையின் வகைகள்

1. வினை உவமம்
2. மெய் உவமம்
3. உருவ உவமம்
4. மெய்-உரு உவமம்

இயற்கையாக நிகழும் ஒரு செயலினை அதனோடு தொடர்புடைய பிறிதொன்றுக்கு இயைபு படுத்திக்கூறும் பாங்கு இப்புலர்களது பாடல்களில் நிறைந்துள்ளது. அவை மலை மக்களின் வாழ்வியலோடு தொடர்புடையமை என்பதனை,

1. வினை உவமம்

பலாப்பழம் பிறருக்குப் பயன்படாமல் பிளப்பாகிய அனையினுள் விழுந்து பயன்படாதது போல அவன் நட்பும் தற்பொழுது பயனற்றுப்போனது எனக் கூறுவாள் தலைவி அதனை கந்தரத்தனார்.

**“மலைக்கெழு நாடன் கேண்மை பலவின்
மாச்சினை துறந்த கோள்முதிர் பெரும்பழம்
விடரனை வீழ்ந்துக் காங்குத் தொடர்பற”** ⁸⁴

என்பர். தலைவனுடைய பயின்ற நட்பிற்குப் பயனற்று அனையினுள் விழுந்த பலாப்பழம் ஈண்டு உவமையாக வந்துள்ளது.

மருத நிலத்தார் அறுவடை செய்த கதிரை போர் அடிப்பதற்காக களத்தைச் சுத்தம் செய்வதுபோல, குறவர் பெரும் பாறையைத் திணையைத் துவைக்க சுத்தம் செய்தனர். இதனை,

**“வேங்கைக் கண்ணியர் எருதெறி களமார்
நிலங்கண்டு அன்ன அவன் கண் பாசறை
மென் தினை நெடும்போர் புரிமார்”** ⁸⁵

என்ற அடிகள் குறிப்பிடும், குறவர் கரும்பாறையைச் சுத்தம் செய்தற்கு மருதநிலத்தவர் களத்தை சுத்தம் செய்வது உமையாக இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

இரும்பு செய் கொல்லன் உலையை நீரால் சிறிதே அனைப்பது போல தலைவன் வருவானென நீ கூறிய அன்பு வார்த்தை என் பெருகிய காமத்தை கொஞ்சம் தணித்தது என்பாள் தலைவி அதனை நற்றிமனார்

**“இரும்பு செய் கொல்லன் வெவ்வுலைத் தெளித்த
தோய் மடற் சின்னீர் போல்”** ⁸⁶

எனச் சூட்டுவர். தலைவியின் காமத்துத் தனிவிற்கு சொல்லனின் உலை சற்றே தணிந்தது உவமையாக இங்கு வந்துள்ளது. தலைவிக்குக் கொல்லனின் உலையும், காமத்துத் தனிவிற்கு உலையின் தனிவும் ஈடும் உவமையாகப் பயின்று வந்துள்ளது.

2. மெய் உவமை

‘மெய்’ என்பதற்கு ‘வடிவு’ (வடிவம்) என்ற பொருளுண்டு. தலைவியின் பல்லிற்கு முள்ளை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர்.

‘முள்ளையாறு’ ⁸⁷

என்ற அடியால் இக்கருத்து மெய்ப்படும்.

தலைவியின் கண்களுக்குக் கவளை மலர்களைப் பாங்கன் உவமையாகச் சூட்டுவதனை,

*“முது நீர் இலஞ்சிப் பூத்த குவளை
எதிர் மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்
அரிமதர் மழைக்கண் காண ஊங்கே”* ⁸⁸

என்ற அடிகள் விளக்கும் கண்களுக்கு இங்கு சுனைமலர் உவமையாக வந்துள்ளது.

தலைவி தேன் போன்ற மொழியையும், கயல் போன்ற மையுண்ட கண்ணையும் உடையவள் எனக் குண்டுக் கட்பாலியாதனார் கூறுவர்.

*“தாமே ஒப்புரவு அறியின் தேமொழிக்
கயலேர் உண்கண் குறுமகட்கு”* ⁸⁹

என்ற அடிகள் சூட்டும், கண்களின் வடிவத்திற்கு, கயலின் வடிவம் உவமையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

3. உருவ உவமை

‘உரு’ என்பதற்கு நிறம் என்ற பொருள், உவமை இதனை அடியொற்றியும் பிறத்தல் உண்டு. தலைவன் வாழும் மலையானது நீலமணி போன்று தோன்றுகிறது எனக் கூறுவர். தோழி அதனை,

**“என்னினும் வாராது மணியின் தோன்றும்
அம்மலை கிழலோன் செய்தனன் இது எனின்”** ⁹⁰

என்ற அடிகள் விளக்கும். இங்கு மலைக்கு நீலமணி நிறம் பற்றிய உவமையாக வந்துள்ளது.

கொல்லிப்பாவை போன்ற தலைவியே என்னை வருத்துகிறாள் எனப் புலம்புகிறான் தலைவன், அம்புலம்பலை,

**“தேனுடை நெடுவரைத் தெய்வம் எழுதிய
வினைமான் பாவை என்னோள்
கொலை சூழ்ந்தனளால் நோகோயானே”** ⁹¹

என்ற அடிகள் தெளிவுப்படுத்தும். தலைவியின் வடிவுக்கும் நிறத்திற்கும் கொல்லிப்பாவை உவமையாக அமைந்துள்ளது.

4. மெய் உரு உவமை

சித்திரம் வல்லவன் தீட்டி வைத்த ஓவியம் போல மாமை நிறமுடையவள் தலைவி என்பான் தலைவன் இதனைக் கந்தரத்தனார்.

**“நல்லேம் என்றுங் கிளவி வல்லோன்
எழுதியன்ன காண்டகு வனப்பின் ஐயன்”** ⁹²

என்பார். தலைவியின் வடிவத்திற்கும், நிறத்திற்கும் சித்திரத்தின் உருவத்தின் வடிவமும், நிறமும் உவமையாகப் பயின்று வந்துள்ளன.

தலைவன், தலைவி குறித்த உவமைகள்

தலைவன், தலைவியிடையேயுள்ள நட்பு, காதல், காமம் போன்ற உறவுகளையும், உறவோடு சேர்ந்த இயற்கையின் சிறப்புகளையும், மலைநாட்டின் இயல்பினையும் அவர்களுடைய வாழ்வில் உவமைகளோடு எவ்வாறு இயந்துள்ளது என்பதை விளக்கவே இப்பகுதியில் வரும் உவமைகள்.

தலைவன் தலைவி மீது கொண்டுள்ள காதலால் மனம் பறி கொடுத்த தலைவன் தன் நிலை இழந்து தடுமாறுவதையும், பொறையனிடம் விரிந்த பிடரி மயிருடன் கூடிய குதிரையைப் பாணர்கள் பரிசாகப் பெறுவர். பொறையனுடைய ஊரின் பெயர் கொல்லி மலையாகும். அம்மலை உயரமானது, அம்மை மீது ஏறிக் கடப்பதற்கு, ஆங்காங்கே சிறிய வழிகள் காணப்படுகின்றன. பல பாணர்கள் அந்தச் சிறு வழிகளிலே தாங்கள் குதிரைகள் மீது ஏறிச் செல்வர். அக்குதிரைகளின் குளம்பு அவ்வழியில் மீண்டும் மீண்டும் படுதலினால், அந்தக் கற்பாறைகளில் சிறுவழி ஏற்படும். இதனை,

“பரிசில் பெற்ற விரியுளை நன்மான்

கவிஞளம்பு பொருத கல்மிசைச் சிறுநெறி”⁹³

மேலும் இப்பாடலில் கொல்லி மலையின் உயரிய காந்தள் மலரில் உள்ள தேனை வண்டுகள் கொணர்ந்து கூடு கட்டுவது போல அவளின் இனிமையை நாடி என் நெஞ்சு அவளைத் தேடி ஓடி அவளைக் கொண்டுவர எண்ணுகிறது. தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட காதலினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தலைவன் களவுக் காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்வினை, மலைச்சாரல் இடத்தே விளையும் இடத்தை அகலப்படுத்தி வேலியிட்டனர். மழை

பெய்கின்ற பதத்தினைப் பெற்றதும் உழுது சில விதைகளை இட்டனர். சில விதைகள் பலவாக விளைந்தன. தினைக் கதிர்கள் முற்றித் தினைப் புனமாகின்றது. அந்த இடத்தில் இளம் மடந்தையாகிய தலைவி என்னுடன் கலந்து இனிமையாகப் பேசினாள். அவளுடைய இனிய குரலைக் கிளிகளுக்கு கேட்டிருக்கின்றன. அவள் என் மீது கொண்ட காதலை இனிமேலும் அறிமுகப்படுத்தவில்லையென்றால், என் உயிர் அழிந்துபடும். நானின்றி அவள் இல்லை. அவள் இன்றி நானில்லை என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றாள் தலைவன். இதனை,

**“மழலை அம் குறுமகள், மிழலை அம் தீம்குரல்
கினியும் தாம் அறி பவ்வே, எனக்கே”⁹⁴**

தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்த தினைப் புனத்தில் நடந்த நிகழ்வினை, தலைவி பேசிய இனிய குரல்களைக் கிளிகள் கேட்டு அறிந்திருக்கின்றன என்று கூறுவதன் மூலம் தலைவியுடன் சேர்ந்த சூழலில் கிளிகளைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்பதை இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வகை சந்திப்பு களவு ஒழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் உவமையாக அமைகின்றன.

தலைவன் தான் விரும்பும் காதலியை மணம் பேசி வர உறவினர்களை அனுப்புகிறான். ஆனால் தலைவியின் பெற்றோர்களோ பெண் தர இசையவில்லை. எனவே, மீண்டும் வந்த உறவினர்கள் தலைவியின் பெற்றோர்கள் கூறிய மறுப்பினைத் தலைவனிடம் சொல்லுகின்றனர். அதனை உணர்ந்த தலைவன் தலைவியை அடைய வேண்டிய நிலையினை தன் நெஞ்சுக்கு சொல்கின்றான்.

**“விலங்குமென் தூவிச் செங்கால் அன்னம்
பொன்படு நெடுங்கோட்டு இமயத்து உச்சி
வான் அர மகளிர்க்கு மேவல் ஆகும்”⁹⁵**

இமயத்து உச்சியில் வாழும் வானர மகளிர்க்கு விளையாட உதவும் அன்னக் குஞ்சுகள் வாழ்வதற்கு எவ்வாறு அதன் தாய் உணவைக் கொண்டு செல்லுமோ அது போலத் தலைவி வாழ்வதற்குத் தலைமகள்பொருள் திரட்டி மணம் புரிய முயல்கின்றான் என்பதையும் திருமணத்துக்கு பிறகு இல்லற வாழ்க்கைக்கு பொருள் தேவை என்பதை உணர்ந்த தலைவனின் எண்ணத்தை இவ்வுமைகள் மூலம் புலனாகின்றது.

தலைவியின் பேச்சுகளில் மிளிரும் உள்ளுரை உவமங்களின் பொருட் சிறப்பினை இங்கு காண்போம். சிறைப் புறமாய் நிற்கும் தலைவன் விரைவில் வரைய வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தில் இயற்பழித் தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்த துறையில் அமைந்த பாடலில் கீழ்வரும் பகுதியில் உள்ள உவமம் ஒளிர்ந்தல் காணலாம்.

**“கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேனிறைக்கும் நாடனாடு நட்பே” ⁹⁶**

இப்பாடற் பகுதியில் குறிஞ்சிப் பூ, தேன் முதலியன கருப்பொருள்கள், வண்டுகள் குறிஞ்சிப் பூவில் திகழும் தேன் துளிகளை ஈட்டிக் கொணர்ந்து கூட்டிலமைக்கும் நாட்டுத் தலைவனின் நட்பினைப் பாராட்டிப் பேசுகிறாள் தலைவி, பல்வேறு குறிஞ்சிப் பூக்களில் காணப்படும் நறுந்தேனின் சேமிப்பு வண்டுகளின் முயற்சியால் தேனடையில் தொகுக்கப் படுதல் போல், பல்வேறு பிறவிகளில் தலைமக்கள் பயின்று வந்த அன்புப் பெருக்கின் திரட்சியே இப்போது இருவர்க்கு ஏற்பட்டிருக்கும் காதல் உறவாக உருப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வுள்ளுறையில் குறிஞ்சிப் பூக்கள், பிறவிகள், வண்டுகள், தலைமக்கள், தேன்இறால், நட்பு (காதலுறவு) என்று வாழ்வியலோடு இணைந்துள்ள குறிஞ்சிப்பூ, தேன் போன்றவை தலைவன், தலைவியின் உறவினை மேம்படுத்தின என்பது விளக்கப்படுகின்றது. மேலும்,

வரைவிடை ஆற்றாளெனந் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள் கூறும்
உரையில் அமைந்துள்ள உவமை.

**“அருவி தந்த நாட்குரல் எருவை
கயம் நாடு யானை கவளம் மாந்து,
மலை கெழு நாடன் கேண்மை” 97**

அருவியால் அடித்து வரப்படும் கொருக்காள் தட்டையை யானை
உண்ணுதல் போல் நற்பால் கொணர்ந்த நட்பினால் கிடைத்த தலைவனை
நுகர்தற்குரியவள் தலைவியே என்று கருவூர்கிழார் கவிநயம் சிறக்க
அமைத்துள்ள உவமை இங்குதியில் தெளிவுற விளங்குதல் காண்க. கணியன்
பூங்குன்றனார்.

**“நீர் வழிப்படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் பழுவும்” 98**

எனப் பாடியிருத்தலும் காணத்தக்கது. நீரோட்டம் போல ஒருவரின்
ஊழ்வினை ஓட்டமும் அமைந்துள்ளது. இரண்டையும் எதிர்த்துச் செல்லுதல்
அரிது. ஆதலின் நல்லாழினால் பெற்ற காதலுறவிற்கு அருவியில் வரும்
எருவை உவமையாயிற்று.

தலைவன் என் மீதும், என் அழகின் மீதும் மிகுதியான ஆசை
கொண்டுள்ளான். அதனால் என்னை மீண்டும் வந்து சந்திப்பான், என்னை
காணாமல் அவனால் இருக்க முடியாது என்பதை,

**“காந்தள் ஊதிய மணிநிறத் தும்பி
தீந்தொடை நரம்பின் முரலும்
வான்தோய் வெற்பன் மார்பு அணங் கெனவே” 99**

இச்சாரலில்தான் காந்தளின் தேனை உண்டு யாழின் இசை போலும்
வண்டுமுரலும் மலைநாடன் மார்பு என்னைத் துன்புறுத்தியது, அவரை
பிரிந்ததினால் அமுதேன் என்ற பொருளினை, மலைநாடன் வதியும் ஊரின்

கண் தும்பி காந்தளை ஊதிய பின்னரும் தேன் ஆசையால் மீண்டும் அங்கு வரும், அவன் நாட்டு அஃறிணைப் பொருளும் அத்தகையன, எனவே வெற்பன் மீண்டும் வருவான் என்ற சிறப்பினை இவ்வவமை உரைக்கின்றது.

தலைவிக்கு தலைவனிடத்து உற்ற காமம், அளவு கடந்து காணப்பட்டதால் கிளியைத் தூது விடுப்பவள் போல் பேசினாள். இது தலைவியின் காதல் வாழ்வின் தன்மையை சுட்டுகின்றது என்பதை தினைக் கதிர்களைக் கொய்து கொண்டு செல்லும் சிவந்த வாயை உடைய பசிய கிளியே வேண்டிய தினைகளை உண்டு விட்டு, தலைவன் நாட்டுக்கு சென்று நான் மீண்டும் தினைப் புனங்காவல் செய்ய வந்துள்ள செய்தியை தலைவனிடம் சொல்லி, என் குறையைத் தீர்த்து வைப்பாயாக என்றால் தலைவி மேலும், அம்மலைத் தலைவன் எவ்வளவு நல்லவன் என்பதை இவ்வவமை விளக்குகின்றது.

**“பல்கோள் பலவின் சாரல் அவர் நாட்டு
நின்கிளை மருங்கில் சேறி யாயின்” 100**

என்னைக் கைவிட்ட கொடுமை உடைய தலைவர் நாட்டில் பலா மரங்கள் பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு காய்கின்றனவே, இஃது வியப்பைத் தருகிறது. இதனால் தலைவர் நல்லவர் என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்துள் எழுந்துள்ளது. பிறர்க்கு பயன்படும் பாலவினைப் போல் என் தலைவரும் பிறர்க்கு உதவும் தன்மை கொண்ட நல்ல உள்ளம் படைத்த தலைவன் என்ற எண்ணத்தை தலைவிக்கு எழுச்செய்யும் உவமையாக அமைந்துள்ளது.

தலைவன் தன் மீது கொண்டுள்ள பாசத்தினையும், தலைவன் தினந்தோறும் உன்னை சந்தித்தாலும், உன் உடல் மெலிந்து வளையல் கழன்று விழுகின்றதே என்று வினவுகின்றாய். அதற்குக் காரணம் என் தலைவன் வருகின்ற மலைப்பாதையில் குட்டிகளைப் பெற்றெடுத்த பெண்புலி பசியால் வாடி இருக்கும். அவன் வரும் வழியில் அவற்றின் பசியைப்

போக்குதல் வேண்டி ஆண்புலி பதுங்கிப் பதுங்கிக் காத்திருக்கும். அத்தகைய வழியில் முதல் நாளைப் போன்று அன்புடன் நாள்தோறும் வருகின்ற தலைவனை எண்ணி என் உடல் மெலிவடைந்து விட்டது என்று தலைவி கூறியமையை,

**“ஈன் பிணவு ஒடுக்கிய இருங்கேழ் வயப்புலி
இரைநசை இப்பரிக்கும் மலை முதல் சிறுநெறி
தலைநாள் அன்ன பேணலன் பலநாள்”¹⁰¹**

பெண் புலியின் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு அதன்மீது பாசம் கொண்ட ஆண்புலி காத்திருக்கும். அதன் நிலையைக் கண்ட என் காதலன் என் மீது பாசம் கொண்டு என் துயரத்தைத் தீர்ப்பான் என்று தலைவி உணர்த்துவதை இவ்வவமையின் மூலம் தலைவன் என்னை துயரடையும் நிலைக்கு விடமாட்டான். எப்போது என்னை மகிழ்ச்சியுடன் வைத்திருக்கவே ஆசைப்படுவான் என்ற சிறப்பினை சுட்டுகின்றது.

பிரிவாற்றாமை காரணமாக வருந்தும் தலைவி தோழியை நோக்கிக் கூறும் கபிலரின் பாடலில் உள்ள உவமையினை காணலாம்.

**“காண மஞ்ஞை அறையின் முட்டை
வெயிலாடு முசுவின் குருளை உருட்டும்
குன்ற நாடன் கேண்மை”¹⁰²**

இப்பாடல் வரியில் மயில் முட்டை, குரங்கு குட்டி என்பன கருப்பொருள்கள், மயிலின் முட்டையினைக் குரங்குக் குட்டி வெயிலில் உருட்டுதல் போல், தலைவியின் குடிப்பெருமை, கற்பு, நாணம் முதலிய பண்பு நலன்களை ஊரார் மன்றங்களில் அலர் பேசிக் குறைப்படுத்துவர். மயில்-தலைவி, முட்டை-தலைவியின் பண்பு நலன், குடிப்பெருமை முதலியன, குரங்குக்குட்டி-குள்ளச் சமுதாயம் உருட்டுதல்-புரளி பேசுதல் என்று உள்ளுரைப் பொருளாத் தெள்ளிதல் உணர்தல் வேண்டும்.

தலைவி குறித்த உவமையின் மூலமாக தலைவி வாழ்வியலில் பெற்ற காதல், காமம், பாசம், நட்பு, தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கை போன்ற அறவாழ்வினை இப்பாடல் வரிகளில் அறியலாகின்றன.

தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் தலைவி குறித்த உவமைகள்

தலைவியின் வாழ்வில் நீங்கா இடம் பெற்றிருப்பவர் தோழியே, தலைவிக்கு நன்மை, தீமைகளை எடுத்துக்கூறி தலைவனின் உள்ளம், உயர்வு, அவனின் சிறப்பு, தன்மைகளையும் தனக்கு நிகழ்வதைப் போல் உணரக்கூடிய தோழியின் பாங்கினையும், பங்கினையும் தலைவியுடை வாழ்வில் சிறப்புற்று விளங்கிய தோழியின் செயல்களை விளக்கப் படுகின்றன.

தோழி தலைமகள் தலைமகனிடத்துக் கொண்ட காதலைப் புலப்படுத்தும் நயம் போற்றத்தக்கது. பாலமரத்தின் சிறிய இலையில் பெரிய பழம் தொங்குவது போன்று தலைவியின் சிறிய உயிர் கொண்ட இவள் உடம்பில் பெரிதான காமம் நிறைந்திலங்குகின்றது என்றாள். இதனை,

“யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரல்

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங் இவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே”¹⁰³

நல்ல பசுவின் இனிய பாலானது அப்பசுவின் கன்றினாலும் உண்ணப்படாமல், கறக்கும் பாத்திரத்திலும் விழாமல் தரையிற் சிந்தி வின்னான்று போல, தலைமகளின் மாயையாகிய பேரழகு, அவளுக்கு அழகு பயந்து நிற்பதாகாமலும், அவள் தலைவனுக்கு இன்பம் பயவாமலும் பசலையானது உண்ணுதற்கு இடமாகப் போகின்றது என்ற கருத்தை உள்ளடக்கிய பாடல் உவமை நலத்தால் சிறந்து விளங்குகின்றது.

“கன்று முண்ணாது கலத்திலும் படாது
நல்லான் தீம்பால் நிலத்துக் காங்கு
எனக்கு மிகா தென்னைக்கு முதவாது
பசலை யுனல் இயர் வேண்டும்
தீ திலை யல்குலென் மாமைக் கவினே” ¹⁰⁴

தலைவி தலைவன் மேல் கொண்டுள்ள காதலினை எத்தகையது என்று தோழி வினவியது போது தலைமகள் ஒருத்தி, தலைமகன் மாட்டுக் கொண்ட காதலின் மிகுதியால் அவன் நாட்டு வறண்ட குழிகளில் மான் உண்டு எஞ்சிய கலங்கள் நீர் தேன் கலந்த பாலினும் இனியது என்ற இயம்புகின்றாள்.

“தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்டு
உவலைக் கூவல் கீழ்
மானுண்டு எஞ்சிய கலுழிநீரே” ¹⁰⁵

தலைவி நம் வீட்டில் உண்ட தேனும், பாலும் கலந்த உணவைக் காட்டிலும், அவர் நாட்டில் மான் உண்டு எஞ்சிய சருகளுடன் கிடந்த கலங்கிய நீர் நம் வீட்டில் உண்ட உணவை இனிமையாக இருந்தது என்றாள். இது தலைவன் மேல் கொண்ட பாசமும், காதலும் மேலோங்கியுள்ளமையை இவ்வவமை சுட்டுகின்றன.

“தலைவியின் இல்லற மாண்பினை கூறும் தோழி, அவளுக்கு ஏற்பட்ட நோய் யாதெனின் சூரர மகளிர், கடவுள் தன்மை பொருந்திய மலையில் உள்ள சுனையில் மலர்ந்த குவளை மலரைப் பறித்துக் குருதி போன்ற காந்தள் மலருடன் சேர்த்துக் கட்டி அதனைப் புனைந்து ஆடும், ஊரைச் சார்ந்தவன் தலைவன், அத்தலைவன் மார்பைத் தழுவிய காரணத்தால், இக்காம நோய் தலைக்கு ஏற்பட்டது என்றும் முருகக் கடவுளே! இந்நோய் உன்னால் ஏற்பட்டது அன்று என்று தோழி நயம்முர உரைக்கின்றாள்”.

**“பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்
அருவி இன்னியத்து ஆடு நாடன்
மார்புதர வந்த பரர்மலி அகுநோய்” 106**

சூரர மகளிர் மாலை அணிவர். அருவி ஒலியைப் பின்னணி இசையாகக் கொண்டு ஆடுவர் என்ற செய்திக் குறிப்பினால், தலைமகள் தலைவனை மணந்து மணமாலை அணிந்து என்றும் பிரியாமல் இல்லறம் நடத்துவள் என்ற உவமையினை தலைவியின் இல்லறச் சிறப்பினை தோழி எடுத்தியம்பியமை விளங்குகின்றன.

தலைவியின் துன்பத்தை கண்ட தோழி அதனைப் போக்கும் மழைக்கு விருந்து கொடுக்கும் எண்ணத்தினை, தலைவன் குறித்த பருவம் வந்தது. ஆனால் தலைவனோ வரவில்லை. இதனால், தலைவி பட்ட துன்பத்தை கண்டதோழி தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாள். தலைவன் மீண்டும் வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவ்வாறு அவன் விடுதலை மேகம் அறிந்து கடல் நீரை ஆவி வடிவாக வாங்கி மின்னி, இடித்து மழை பெய்யத் தொடங்குகிறது. தலைவன் வரவை உணர்த்தும் இம்மழைக்கு நான் எவ்வாறு விருந்து கொடுப்பேன் என்றனள் தோழி, தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பினையும், அவள் துன்பத்தினையும் போக்கும் சிறப்பு குறியவளானாள். மேலும்,

**“சூரும்பு இயிந் அடுக்கம் புலம்பக் களிறுஅட்டு
உரும்பில் உள்ளத்து அரிமா வழங்கும்
பெருங்கல் நாடன் வரவு அறிந்து விரும்பி” 107**

குன்றச்சாரல் புலம்ப யானையைக் கொன்று சிங்கம் இயங்கும் என்பதற்குத் தலைவியே! உனக்கு உண்டான காமநோயைப் போக்கி, உன் பசப்புப் பலகாலம் அகலாது நிற்கும் நிலை கெடத் தலைவன் வருவான் என்று இவ்உவமையின் வழி தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள்.

தலைவன் மணம் செய்து கொள்ளாது காலத்தை நீடித்தான். அவன் பெரிதும் இரவுக்குறி வந்தொழுகுவதனைப் பழக்கமாகக் கொண்டான். இதனால் தலைவி பெரிதும் வருத்தமுற்றாள். அது கண்ட தோழி, நீ வருந்தாதே. அவர் இரவில் வரும் வழியில் இன்னல்களை எடுத்துக் கூறிக் காலம் நீடிக்காமல் மணந்து நன்மை உடன் கொண்டு செல்லுமாறு கூறினால் அவர் அவ்வாறே செய்வார் என்று தலைவன் வரும் வழியினை நினைத்து அச்சப்படும் தலைவன் நிலையைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக்கூறும் சிறப்பினை எய்துகின்றாள். மேலும் தலைவியின் பசலையை போக்கியமையை,

**“கொடுவரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி
நல் அரா நடுங்க உரறிக் கொல்லன்
ஊதுலைக் குருகின் உள்ளுயிர்த்து அகழும்
நடு நாள் வருதல் அஞ்சதும் யாம் என” 108**

தினைக்கதிர் அடிக்க எண்ணி உறங்குகின்ற குறவரை யானை எழுப்பும் என்பதைப் போல திருமணம் செய்து கொள்ள எண்ணிய நம் தலைவனை வரைந்து மணம் புரிவாயாக என்று நாம் கேட்டுக்கொள்வோம் என்பதும் இரையுண்ணப் புற்றை அகழும் கரடி அவ்வாறு செய்யும் போது புற்றிலே கிடந்த பாம்பு நடுங்கும் என்றது தலைவன் நம்மை முயங்குகையில் நம் உடலில் ஏற்பட்ட பசலை ஒழியும் என்ற சிறப்பு உவமை தோன்றுகின்றது.

திருமணம்

ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடும் நிலையினை சமூகத்திற்கு அறிவிப்பதே திருமணம் ஆகும். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இணைந்து குடும்பத்தை உருவாக்கும் பணியைத் திருமணம் ஆற்றுகின்றது. புதிய வரவு முறைகளை உண்டாக்கித் தருகின்றது.

களவு என்றும் கற்பு என்றும் அமைந்த அவர்கள் அக வாழ்வில், கற்பு வாழ்க்கையாகிய இவ்வாழ்க்கை திருமணத்தில் இருந்தே தொடங்குகிறது.

**“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள்வதுவே”** ¹⁰⁹

**“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”** ¹¹⁰

**“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”** ¹¹¹

என வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் கரணமாகிய திருமணத்தைப் பற்றிச் சொல்கின்றன. கரணம் என்ற சொல்லே சடங்கோடு கூடிய திருமணம் என்ற பொருளைத் தருவதாகும். இத்திருமணமானது கொற்குரி மரபையுடைய அதாவது, தகுதியுடையத் தலைவனுக்கு, கொடைக்குரி மரபையுடைய தலைவியின் பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்வதாகும். இதில், கொள்வதற்கும் கொடுப்பதற்கும் சில அடிப்படைத் தகுதிகள் வேண்டும். இதனைத் தொல்காப்பியம் பத்து வகை ஒப்புமையாக, பொருத்தமாகக் குறிப்பிடும். அது,

**“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு
உருபு நிறுத்த காமவாயில்
நிறையே அருளே உணர்வோடு திருவென
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”** ¹¹²

இவ்வாறு குலம், குடியிருப்பு, வீரம், வயது, அழகு, அன்பு, அடக்கம், இரக்கம், அறிவு, செல்வம் எனப் பத்து வகைகளில் பொருந்திய தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டுக் காதல் கொள்வர். பின் களவு வாழ்வில் ஈடுபடுவர் என்ற நம்பிக்கை தொல்காப்பியத்திலேயே பெறப்படுகின்றன.

இவ்வாறு, களவில் ஈடுபடும் அம்மக்களின் அகவாழ்க்கை திருமணத்தில் முழுமை பெறுகிறது. அதனின்றே அவர் தம் கற்பு வாழ்வு தொடங்குகிறது. எனவே, மலை மக்களின் வாழ்வில் திருமணம் இன்றியமையாததாய்க் கருதப்பட்டது. ஆகவே தான் கற்பின்றி அமையாது களவு என்ற நிலை காணப்பட்டது. களவு காதலர் பலரறியத் திருமணம் செய்யாது போனால், அக்களவு வாழ்க்கை பொய்க் காதலாகி விடும். அத்தகையத் தவறு ஏற்படாது தடுக்க வேண்டி இருந்தது. அதோடு, ஒருவனுக்கு உரியவளான ஒருத்தியைப் பலர் கண்டு காதல் கொள்வதைத் தடுப்பதற்காகவும் பலரறிய சடங்கோடுக் கூடிய திருமணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது வாழ்வியலில் உணரமுடிகின்றது.

திருமண வகை

இம்மக்களிடையே செய்தத் திருமணம் பெற்றோரின் இசைவு பெற்று காதல் கொண்ட ஆணும் பெண்ணும் பலரறிய இணைந்தது என்றும் பெற்றோரின் இசைவின்றி உடன்போக்கில் ஈடுபட்டுச் சென்று பின் தலைவன் வீட்டில் நிகழ்த்தப் பெற்றது என்றும் இருவகைப்படும். சிலவேளை உடன்போக்கில் ஈடுபட்டுச் சென்ற காதலரைப் பெண் வீட்டாரே அழைத்து திருமணம் நிகழ்த்தியதும் உண்டு. எல்லவகையிலும் சடங்கோடு கூடிய திருமணம் சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவியின் திருமண வயதைப் பற்றிய தெளிவில்லை, பேதை பருவத்தினின்றும் பெதும்மைப்பருவம் வந்துற்ற நிலையில், பெண் திருமணத்துக்கு ஏற்றவளாகக் கருதப் பெற்றாள்.

பொதுவாகப் பெண்கள் தங்களை விட மூத்த ஆண்களையும் ஆண்கள் தங்களை விட இளம்பெண்களையும் மணக்க விரும்புகின்றனர். வயது வேறுபாடு, மணவாழ்வின் இன்பத்துக்குத் தடையாய் இருப்பதில்லை

எனச் சமூகவியலார் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கருத்தையே மிக்கோனாயினுங் கடிவரையின்றே என்ற கூற்றின் மூலம் தொல்காப்பியமும் தெளிவுப்படுத்துகிறது. ஆணின் ஆதிக்க உணர்வும் பெண்ணின் அடக்க உணர்வுமே இவ்வேறுபாடுகளுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன.

மலைநில உயிரினங்கள்

ஐந்து வகையான நிலங்களில் மலையும் மலைச் சார்ந்த நிலமான குறிஞ்சி நிலத்தில்தான் உயிரினங்கள் அதிக அளவில் இருந்ததாக தொகை நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அதிக அளவில் உயிரினங்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற தட்பவெப்பநிலை குறிஞ்சி நிலத்தில் இருந்ததால் உயிரினங்கள் அதிக அளவில் இருந்தன.

குறிஞ்சி நிலத்திலும், முல்லை நிலத்திலும் வாழும் உயிரினங்களையே மிக அதிக அளவில் சங்ககாலப் புலவர்களால் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

“மலைமிசை நோக்குவார்க்கு வருடையின் பாய்ச்சல், கரடியின் தோற்றம், யானையின் போர், குரங்கின் குறும்பு, கேழலின் தறுகண்மை, புலியின் கொடுமை முதலிய காட்சிகள் வியப்புத் தருவனவாகும். பண்டைத் தமிழர் மலை மீதேறி யானைப் போரினைக் காண்பது வழக்கம்”¹¹³ என்றுக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“ஆணோம் மரையானும் பொருகின்ற காட்சியினைப் பெருங்கௌசிகனார் மலைபடுகடாத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்”¹¹⁴

மலைவாழ் விலங்குகளுக்கென அமைந்த குளம்புகள், விரைந்து செல்லவும், வேகமாக உச்சியில் ஏறவும் பயன்படக்கூடியனவாக இருந்தன. வலிமை வாய்ந்த முன்னங்கால்களினால் தாவவும், அவ்வாறு தாவும் பொழுது

பின்னங்கால்களை நன்கு ஊன்றிக் கொள்ளவும் மலைவாழ் விலங்குகள் கற்றிருந்தன என்று குறிஞ்சி வளம் நூலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது”.¹¹⁵

மேலும் கரடி, குரங்கு, பன்றி, மான், பாம்பு, புலி, யானை, முதலை, வருடை போன்ற விலங்குகள் மலை நிலங்களில் காணப்படுகின்றன.

பறவைகள்

மலைநிலத்தில் விலங்குகள் சிறப்பான இடம்பெற்றது போல் பறவைகள் அவ்வளவு சிறப்பான இடத்தைப் பெறவில்லை எனலாம். பறவைகளில் ‘மயிலும்’, ‘கிளியும்’, ‘சிறப்பித்துப்’ பேசப்படுகின்றன. ‘அகணம்’, ‘தூதுணம்’, ‘புறவு’, ‘இருதலைப்புள்’, ‘மகன்றில்’ முதலிய பறவைகளைப் பற்றிய குறிப்புகளும்.

ஓரோவித்துக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. அகணத்தை விலங்கு என்றும் நற்றிணை உரையாசிரியர் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் கூறியுள்ளமை நினைத்தற்குரியது. ‘அன்றில்’, ‘குடினா’, ‘கோழி’, ‘வண்டு’ முதலியனவும் சங்க நூல்களில் குறிக்கப்படும் பறவைகளில் சிலவாகும்.

சங்கப் புலவர்கள் பறவையைப் பற்றிக் குறிக்கும்போது அவற்றின் வாழ்க்கை முறையினை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளனர். கிளி, மயில், குருவி முதலியன பற்றிக் கூறப்படும் காட்சிகளிலும் அவை தினை கவரும் செய்திகளே நிரம்ப எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. மயிலைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் செய்திகள் குறிஞ்சியின் ஓவியக் காட்சியாகவும், நாடகக் காட்சியாகவும் அமைந்து இன்கவையை அளிப்பனவாய் உள்ளன. மேலும் வண்டுகள் பற்றிய காட்சிகளையும் சுவைபட அமைத்துள்ளனர்.¹¹⁶

மலை மக்கள் தங்களின் வாழ்வின் உறவோடு கூடி உயிரினங்களையும் தங்கள் குடும்பத்தில் ஓர் உறுப்பினர் போல வைத்து வளர்த்து வந்தனர். அவ்வகையான உயிரினங்கள்.

ஆடு

இது நாட்காலையில் உணவு நாடித் திரிதலையும் தழையுணவு உட்கொள்ளுதலையும் சங்க புலவர்கள் குறித்துள்ளனர். இளைய கிடாய்கள் முதிர்ந்த நெடிய கோடு உடையவனாக¹¹⁷ விளங்கின. மிக்க வலிமை கொண்டனவாகத் திகழ்ந்தன¹¹⁸ ஆட்டுக்கிடாய் தன்பால் வருதலின்றிப் பிற யாடுகளை¹¹⁹ விரும்பிப் போய் விடினும், அது வரும் வரும் என்னும் தன் ஆசையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வாழும் இயல்புடையது மறயாடு¹²⁰ போன்ற அன்பு கொண்ட ஆட்டுக்கிடாக்களை வளர்த்து இன்புற்றுள்ளமை அறியப்படுகின்றன.

பசு

பசுக்களில் பல வகையானவற்றை வளர்த்தும் அவற்றோடு விளையாடியும் மகிழ்ந்துள்ளனர் என்ற வகையான பசுவினைக் காணமுடிகின்றது. “ஆனேறு¹²¹, மறையனேறு¹²², கடமா¹²³, ஆமாள்¹²⁴ ஆகியவை ஆண் இனத்தைச் சார்ந்தவையாகும். ஏறு ஆண் இனத்தில் எருதினைக் குறிக்கும்.

நாய்

இம்மக்கள் மற்றுமொரு உயிரினமான நாய், யானை தன் வீட்டு செல்லப் பிராணியாகவும், பாதுகாப்புக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இது ஞமலி என்னும் சொல்லாலும் சங்க நூல்களில் குறிக்கப்படுகிறது¹²⁵ பிற விலங்குகளைக் கண்டால் இது வெகுண்டு பாயும் இயல்புடையது¹²⁶ குறவர்

வேட்டையாடுவதற்கு நாய்களை உடனழைத்துச் செல்வர்”¹²⁷ இவ்வகையான பயனைப் பெற்றனர்.

இவ்வியலில் மலை நில மக்களின் வாழ்வியலில் உள்ள நிலையினையும், வாழ்வியல் நெறியினையும் சங்க இலக்கியம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இம்மக்கள் எவ்வகையான காதல் தொண்டு வாழ்ந்தனர், கற்பு நெறியினை எவ்வாறு போற்றினர், தலைவன், தலைவி மீது கொண்டுள்ள காதல், அன்பு, அரவணைப்புகள், அன்றைய நிலையில் உன்னதமான உண்மையான காதலின், தன்மையும் புரிதலும் இயல்பும் அன்று அவர்கள் காட்டிய நெறியே இன்றும் நாம் சிறந்த இல்லறவாழ்வுக்கு துணை புரிகின்றது.

திருமணம் நிகழ்ந்த முறைகள், குடும்ப வாழ்வில் தலைவன் தலைவி விட்டு கொடுத்து வாழும் நிலை, குடும்ப வகைகள், ஐவகை திணைக் குடும்ப வாழ்வியலை நமக்கு பல்வேறு புலவர்களின் பாடல்களின் வாயிலாக மலை நிலத்து மக்களின் வாழ்வினை மேம்படுத்திக் காட்டி நாம் இனி வாழும் வாழ்க்கை சங்க கால மக்கள் கல்வி அறிவு பெறாத காலத்தில் பெற்ற வாழ்வை நாம் முன்னோடியாக கொண்டு வாழும் வழக்கம் இவ்விலக்கியங்கள் மூலம் நமக்கு கிடைக்கப் பெற்ற ஒரு அறிய வாழ்வாக போற்ற வேண்டும் என்பதை உணர முடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.145.
2. புறம். 186:1-2.
3. புறம். 27.
4. தொல். பொருள். இளம். நூ.190.
5. ஐங். 230:2-3.
6. குறுந். 294:1-2.
7. தொல். பொருள். இளம். நூ.490.
8. மேலது, நூ.135.
9. குறுந். 196:1-2.
10. மேலது 196:1-2.
11. மேலது 2:4-5.
12. பதிற்று. 30-23.
13. ஐங். 208:1-2.
14. புறம். 120:2-3.
15. அகம். 302:10-12.
16. குறிஞ்சி. 45.
17. நற்றி. 22:1.
18. மேலது 125:10-12.
19. புறம். 19:5-6.
20. நற்றி. 336:3-6.

21. பதிற்று. 30:10-12.
22. மலைபடு. 320.
23. அகம். 58:4.
24. மேலது. 58:2-3.
25. குறுந். 167.
26. தொல். பொருள். இளம். நூ.170.
27. க.ப.அறவாணன், தொல்காப்பியக் களஞ்சியம், பக்.46, 48.
28. தொல். பொருள். இளம். நூ.144.
29. புறம். 191.
30. குறுந். 135.
31. தொல். பொருள். இளம். நூ.129.
32. குறள் 61.
33. புறம். 188.
34. குறுந். 167:1-6.
35. நற்றி. 57.
36. ஐங். 203.
37. புறம். 246.
38. மேலது 312.
39. சிறு. 193:4.
40. புறம். 399:1-10.
41. பெரும். 106-110.
42. அகம். 37.
43. பெரும். 56-7.

44. புறம். 14,12-13-14.
45. மேலது 113:2-3.
46. பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை, பக்.143-144.
47. R.P. Saraf Indian Society, P.113.
48. எங்கெல்ஸ், மு.தூ. ப.48.
49. நற்றி. 285.
50. பதிற்று. 30.
51. மதுரைக்காஞ்சி, 286-290.
52. குறள்
53. தமிழர் வாழ்வு, பக்.79-80.
54. பட்டின. 190-193.
55. தொல். பொருள். மரபி. 27.
56. குறுந். 3.
57. கம்பராமாயணம், 99.
58. குறுந். 161.
59. மேலது, 199.
60. மேலது, 156.
61. மேலது, 25.
62. திருக்குறள் 990.
63. தொல். பொருள். கற்பு. நூ.123.
64. மலைபடு. 438-439.
65. குறுந்.87.
66. மலைபடு. 375.

67. குறுந். 38.
68. மேலது 208.
69. குறுந். 249.
70. கார். 44.
71. குறுந். 361.
72. மேலது 40.
73. நற். 1:1-9.
74. தொல். பொருள். கற்பு. நூ.123.
75. குறு. 18.
76. கலி. 137.
77. நற்றி. .166.
78. குறுந். 312.
79. குறுந். 153.
80. பெரும். 87-88.
81. தொல். நூ.272.
82. தண்டி. நூ.31.
83. சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ப.32.
84. நற்றி. நூ.116-8.
85. மேலது 125:9-11.
86. மேலது 133:9-10.
87. மேலது 134:8.
88. மேலது 160:8-10.
89. மேலது 157:2-3.

90. மேலது 173:6-7.
91. மேலது 185:10-11.
92. மேலது 148:8-9.
93. மேலது 185:4-3.
94. மேலது 209:5-6.
95. மேலது 356:2-4.
96. குறுந். 3:3-4.
97. மேலது 170.
98. புறம். 192.
99. நற்றி. 17:10-12.
100. நற்றி. 102:5-6.
101. மேலது 332:6-8.
102. குறுந். 38.
103. மேலது 18:3-5.
104. குறுந். 27.
105. ஐங். 203:2-4.
106. நற்றி. 34:4-6.
107. மேலது 112:3-5.
108. மேலது 125:2-5.
109. தொல். பொருள். கற்பு. நூ.1.
110. மேலது 2.
111. மேலது 4.
112. மேலது 25.

- 113 குறிஞ்சிவளம், ப.56.
114. மலைபடு. 330-335.
115. குறிஞ்சிவளம், ப.56.
116. மேலது ப.65.
117. நற்றி. 298:4-7.
118. அகம். 378:7.
119. ஐங். 238:1.
120. மேலது 238:1-3.
121. மலைபடு. 330-334.
122. மேலது 140-141
123. குறுந். 317-1.
124. அகம். 238:4.
125. குறுந். 285:5.
126. குறிஞ்சிப்பாட்டு 128-131.
127. அகம். 122:7-8.

இயல் - முன்று

**மலை நில மக்களின்
பண்பாடு**

இயல் - மூன்று

மலை மக்களின் பண்பாடு

தமிழ் இலக்கியங்கள் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் காலக் கண்ணாடிகளாக விளங்குகின்றன. இதனை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்க காலத்து மக்களின் வாழ்க்கை, வாணிபம், பண்பாடு, பழக்க வழக்கம் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டி நம் நினைவில் நிலை நிறுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு இலக்கியமும், தாம் தோன்றிய காலத்து நாட்டின் நிலையையும், மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் எடுத்துக்காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. அன்றையப் பண்பாட்டின் வரலாற்றிற்குப் பெரிதும் விளக்கம் தரும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

தமிழரின் பண்பு

தமிழர் பண்பு தனிச்சிறப்புடையது. அவர்தம் வரலாறு புகழுடையது. பெருமையுடையது, தனித்ததொரு தன்மையுடையது. உலகறிய உணர்த்தும் வெற்றியுடையது. உலகத்தின் பண்பாட்டின் உயிர் நாடி பண்பாடு எனலாம். அது அக வாழ்வையும் புற வாழ்வையும் பகுத்துக் கொண்டது. மனித வரலாற்றின் மிகப் பழங்காலத்திலேயே முறையான சமூகவியல் நெறியினை பகுத்துக் கொண்ட பெருமையுடையது அறம் ஒன்றே தலையானதென உணர்த்துவதே பண்பாடு ஆகும்.

மனித இனத்திற்கு பண்பாடு என்ற ஒன்று இல்லையெனின் அது ஓரறிவுடைய மரத்திற்கும் கீழ்ப்பட்டதாகக் கருதப் பெறும். பண்புகள் ஒருவருக்குப் பல்வேறு செல்வங்களின் நிலைகலன்களாக விளக்குவதற்கு

அடிப்படையானது. பிற உயிரினங்களிலிருந்து மனித இனத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது.

பண்பாடு விளக்கம்

பண்பாடு என்பதற்கு சரியான விளக்கம் தர முடியவில்லை என்று கூறினாலும் பண்பாடு உள்ளமையால் தான் இந்த உலகம் நிலைத்து நிற்கிறது என்பது தான் உண்மை. தனி மனிதன் சமூகத்துடன் ஒட்டியிருப்பதும் சமூகம் தனிமனிதனுக்கு உணர்த்துவதும் பண்பாட்டின் அடிப்படையே ஆகும். கலித்தொகையில் பயிலும் “பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்” என்னும் தொடரால் அறியப்படுகிறது. குறளுக்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகர் “பண்புடைமையானது பெருமை சான்றாண்மைகளில் தாம் வடிவாது நின்றே எல்லார் இயல்புகளையும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதல்” என விளக்கியுள்ளார். பண்பிற்கு பொருள் விளக்கம் கூறும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் அகராதியும் “பிறர் இயல்பை அறிந்து நடக்கும் நற்குணம்” எனக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே மனிதனிடம் பண்பு பொருந்துதலே பண்பாடு.

**“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அது இன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்”¹**

என்ற வள்ளுவரின் வரையறையைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

பண்பாடு என்பது மக்களின் நடத்தை முறைகளைக் கட்டுக்கோப்பான நிலையில் செயல்படுத்தும் ஒரு மிகப் பெரிய அமைப்பாகும். அவ்வமைப்பில் ஆயிரமாயிரம் கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை பல வடிவங்களில் அமைந்துள்ளன.

சமுதாயமும் பண்பாடும்

மக்கள் தம் கூட்டுறவு வாழ்க்கைக் காரணமாகவே இன்று பண்பாடு என்ற ஒன்றினைச் சிந்திக்கின்றனர். சமுதாய உணர்வு இல்லாதிருப்பின் காட்டுமிராண்டிகளை விட மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே இருந்திருப்பர் என்று கூடச் சொல்லி விடலாம். சமூக கட்டுப்பாட்டினையுணர்ந்து வளர்த்து வர எண்ணுகின்றனர் மக்கள் என்பது மிகையன்று. பண்பாட்டால் உருவாகும் நாகரிகம் தனி மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் அறிவுத் தெளிவையும் ஆற்றலையும் ஒழுக்கத்தையும் பொது நலத்தையும் பெருமையையும் புகழையும் வாழங்க வல்லது என்பதை உலகம் உணர்ந்து வருகிறது.

தனி மனிதர்களின் பழக்க வழக்கங்களும் நடத்தைகளுமே சமுதாயக் கூறுகளாக உருவெடுக்கத் துணை புரிகின்றன. ஆனால் தனி மனிதர்களிடையேயும் அவர்களின் நடத்தையைப் பொறுத்து இருவகையில் வேறுபாடுகள் காணப்படும். ஒன்று மரபு அல்லது பாரம்பரிய வாயிலாகத் தனி மனிதர்கள் பெறுவதாகும். மற்றொன்று சமூகத்தின் வாயிலாகவும், கல்வி வாயிலாகவும் பெறுவதாகும் என்று சமூகவியலாளர் கூறி வருகின்றனர்.

பண்பாடு என்றவுடன் 'பண்படுதல்' எனும் பொருண்மையின் அடிப்படையில் ஏதோ ஓர் உயர்ந்த பண்புடைமை என்ற எண்ணம் தோன்றலாம். சமூகவியலார் இக்கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. காரணம், பண்பாடில்லாத சமூகமே உலகத்தில் எங்கும் கிடையாதென்பதேயாகும். கூடி வாழும் சமுதாயம் என்ற 'மலை மக்களின் பண்பாடு' என்ற இந்நான்காம் இயலில் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாடு, உணவு, உடை, அணிகலன்கள், ஒப்பனை, கலைகள், சமயம் போன்றவை எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

உணவும் தேவையும்

மக்கள் உயிர் வாழ உணவு மிகவும் அவசியம், 'உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்'² எனப் புறநானூறு கூறுகிறது. உடம்பை வளர்க்கும் இவ்வுணவின் அவசியத்தை உணர்ந்தே நம் முன்னோர் உடம்புக்குத் தேவையான உயிர்ச் சத்துக்களைக் கொண்ட எல்லாப் பொருட்களையும் உண்டு வந்தனர். பிறர்க்கு விருந்தோம்பியும் மகிழ்ந்தனர்.

'உணவெனப்படுவது நிலத்தோடு நீரே'³ என்று புறநானூறு கூறுகிறது. உணவு என்பது நிலத்தோடு சேர்ந்தது. நிலத்தில் நீரின்றியும் மனிதனால் உயிர் வாழ முடியாது என்பது உலக நியதி.

அதனால் தான் முன்னோர்கள் 'உண்டிக் கொடுத்தோர் உயிர்க் கொடுத்தோர்'⁴ என்று சொன்னார்கள். வறுமையால் வாடும், பசியினால் வாடும் ஒருவனுக்கு உணவுக் கொடுத்தல், அவனுக்கு உயிர் கொடுத்தல் போன்றது என்ற பண்பாடு வெளிப்படுகின்றன.

"உண்ணப்படுவது அனைத்தும் உணவு, உடல் நலமுள்ளவனுக்கு உணவாகப் பயன்படும் 'கஞ்சி' நோயுற்றவனுக்கு மருந்தாகவும் பயன்படுகிறது. எனவே உண்ணப்படுவதெல்லாம் உணவு ஆகாது. உயிர் வாழ்வுக்கு ஆற்றலைத் தரும் பொருளை உணவென்று கூறுவர். வாய் வழியாக உட்கொள்ளப்பட்டு, உயிர் வாழ்வதற்கும், உடல் நலத்திற்கும், தீங்கு விளைவிக்காத இன்றியமையாத பொருளாக அமைவது உணவென்று கொள்ளலாம்."⁵ உணவானது உடலுக்கு ஆற்றலையும், ஊக்கத்தையும், வளர்ச்சியையும், அழகையும், எழுச்சியையும் தரவல்லது.

'ஆர்பதம்' என்ற சொல் உணவு என்பதைக் குறிக்கும். பசி தின்ன வாடிய இரும் பெருஞ் சுற்றத்திற்கு ஆர்பதம் - உணவு தேடித்

திசையெல்லாம் திரிந்து வருந்தியதாக ஊன்பொதி பசங்குடையார் பாடியுள்ளார்.”⁶

‘அரசர் திரை தந்த களிற்றோடு மரக்காலால் அளந்து உறையிட முடியாதபடி மிகுந்த நெல்லின் ஆர்பதத்தையும் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் பரிசிலர்களுக்கு வழங்குவான் எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.”⁷ தலைவன் வரைந்தெய்துதலை உணர்த்திய செவிலியைத் தோழி வாழ்த்துவாள் எனக் குறுந்தொகைப் பாடல் வலியுறுத்துகிறது.”⁸ தலைவனின் ஏவலனால் வரைவு மலிந்த செய்தியை உணர்ந்த தோழி அவன் நெய்மிக ஊறிய குறும் பூழைக் கறியாக உண்ணும் ஆர்பதம் பெறுவனாக எனத் தலைவிக்குக் கூறினாள் எனக் குறுந்தொகை கூறுகிறது”⁹ பைங்கிளியை நோக்கி ‘நீ அஞ்சாது ஆர்பதம் கொண்டு நின்குறை முடித்தபின் என் குறை முடிக்க வேண்டும் எனத் தலைவி

**“கொடுங்குரல் குறைந்த செவ்வாய்ப் பைங்கிளி
அஞ்சல் தும்பி ஆர்பதங் கொண்டு
நின்குறை முடித்த பின்றை என்இறை
செய்தல் வேண்டுமால் கைதொழுது இரப்பல்”¹⁰**

காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாள் தலைவி கிளிக்கு வேண்டிய உணவு உண்டு பின் என் குறையை போக்கு என்று பண்பினை வெளிப்படுத்துகின்றாள். இவற்றில் ஆர்பதம் என்ற உணவு பற்றிய சொல் வருகிறது. இரவலர் வாராராயினும், அவரைத் தேடித் தேரில் ஏறிக் கொணர்ந்து ஆடு கோட்பாட்டும் சேரலாதன் ஆர்பதன் உணவினை நல்கினான் எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.¹¹ ஆர்பதம் என்ற சொல்லும் உணவினைக் குறிக்கச் சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்தினர் என்பது அறியலாகின்றது.

உணவின்றி வாழ்வில்லை

ஒரு நாடு செழிமையுற்று உள்ளது என்று சொன்னால் அந்நாட்டு மக்கள் நல்ல உடல் வலிமையுடனும், ஆற்றலுடனும் இருக்கிறார்கள் என்று பொருள். அந்த உடலுக்கு வலிமையும், செழுமையும் தரவல்லது உணவு. அந்த உணவானது ஒருவனுக்கு மிகவும் இன்றியமையானவையாக அமைகிறது. உடை, உணவு, ஒரு மனிதனுக்கு இரு கண்கள் போன்றது. ஒரு நாட்டில் வறட்சியோ, பஞ்சமோ ஏற்பட்டால், அந்த நாடு எத்தகைய தீங்கினையும் எல்லாம் சந்திக்க நேரிடும். அங்குத் தர்மம் இருக்காது. ஒழுக்கம் கெட்டு விடும். அமைதி போய்விடும். உணவே ஒரு நாட்டின் பண்பையும், நாகரிகத்தையும் வளர்க்கின்றன.

ஒரு மனிதனின் இலச்சியமே, அவனது நீண்ட நாள் உயிர் வாழ்தல், அந்த உயிர் இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கு உணவு மிக அவசியமாகிறது. உணவிற்காக ஏற்படும் பசியைப் பிணியாக நம் தமிழர் உருவகித்தனர். பண்ணன் என்ற வள்ளல் இக்காரணம் பற்றியே 'பசிப்பிணி மருத்துவன்'¹² எனப் புறநானூறு கூறுகிறது.

“மக்களுக்குத் தேவையான அடிப்படைப் பொருள்களான ஊன், உடை, உறையுள் என்பனவற்றால் உடையும், உரையுளும் இன்றிக் கூட மக்கள் உயிர் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆனால் உணவின்றி வாழ்ந்தவர் இல்லை. ஆதி மனிதனுடைய முதற் தொழிலே உணவினைத் தேடுவதாக அமைந்தது. காய் கனிகளையும் இறைச்சியையும் பசி தீர்க்க உணவாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட மனிதனே நாகரிகம் வளர வளர அதனைப் பல்வேறு உணவு வகைகளாகப் பகுத்து உண்ணக் கற்றுக் கொண்டான். உணவை மையமாக வைத்தே உலகில் பல போராட்டங்கள் எழுந்தன. இந்த உலகத்தில் வீரம் நிறைந்து புகழ்ப் பெருக வேண்டுமானாலும் சரி, மறுமையில்

பேரானந்தம் கிட்ட வேண்டுமானாலும் சரி. மனிதனுக்கு முதலில் உணவு பற்றியக் கவலையில்லாமல் இருக்க வேண்டும். உயிர் வாழ உணவு வேண்டும். இந்த உடம்பினை உணவின் பிண்டம் என்றும் கூறுவதுண்டு. உணவின் பண்டமாகிய உடம்பினைச் சுமந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு உணவு மிக அவசியமாகிறது.”¹³

**“உண்டி கொடுத்தோ ருயிர் கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்”¹⁴**

உயிர் வாழ்வதற்கு உணவு அவசியமாகிறது.

உயிர் வாழ்வதற்கு உணவு எப்படி இன்றியமையாததாக இருக்கிறது என்பதனைக் காட்டும் நற்றிணைப் பாடலானது வருமாறு

**“உண்டல் அளித்து என் உடம்பே விறல்போர்
வெஞ்சின வேந்தன் பகை அலைக் கலங்கி
வாழ்வோர் போகிய பேர் ஊர்ப்
பாழ்காத்திருந்த தனிமகன் போன்றே”¹⁵**

மழை பெய்து முடித்த பின் மேகம் வேறு திசை நோக்கிச் செல்வது போலத் தன் நெஞ்சம் தலைவன் வாழுமிடம் நோக்கி நகர்ந்தது என்றாள் உயிர் வாழும் அளவே உண்ணுதலால் அவ்வுயிர் உடம்பில் தங்கிற்று என்றனள்.

**“அறம் எனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்
மறவாத இதுகேள், மன்னுயிர்க்கு எல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது கண்டில்”¹⁶**

பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போகும் தன்மையைக் கூறிப் பசியைப் பிணி எனத் தூற்றி ‘பாவி’ எனப் பசியை இகழ்கிறார் சாத்தனார்.

**“குடிப்பிறப்பு அழிக்கும், விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை வீடு உம்,**

*நான் அணி களையும், மான் எழில் சிதைக்கும்
பூண்அணி மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்றும் பாவி”¹⁷*

எனவே பசி என்று வருபவனுக்கு ஒரு பிடிசோறு அளிப்பவன் இறைவன் ஆகிறான்.

இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் பசியில்லாமல் உணவு அளிப்பவன் எவனோ அவனே அம்மக்களுக்கு உயிர் கொடுத்தவன் ஆவான். இதனையே மணிமேகலையில் உணவின் அவசியம் பற்றிக் கூறுவதாக,

*“மண்டினி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே”¹⁸*

என்று மணிமேகலை உணர்த்துகிறது.

இதனையே, பாரதியார், “தனி மனிதன் ஒருவனுக்கு உணவு இல்லையெனில் இந்த உலகத்தினையே அழிக்க வேண்டும் என்று கூறுவதன் மூலம் உணவின் தேவை மிக முக்கியமாகிறது. உணவிற்காக மக்கள் ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்திற்குச் சென்றனர். நாடு விட்டு நாடு குடிபெயர்ந்தனர் என்ற செய்திகள் வரலாறுகளில் காணப்படுகிறது. இனம், மதம், சாதி என்ற அடிப்படையில் மனிதர்கள் வேறுபட்டிருந்தாலும், உணவு என்ற சொல்லில், அனைவரும் ஒன்றாக உள்ளனர். உணவின் அருமையைச் சில இலக்கியங்களில் எடுத்துரைக்கின்றன. கோமுகிப் பொய்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட அட்சயப் பாத்திரத்தில் அள்ள அள்ள உணவானது குறையாமல் இருந்ததாகவும், இதனைக் கொண்டு மணிமேகலை, ஏழை எளிய மக்களின் பசிப் பிணியைப் போக்கினாள் என்ற செய்தியும் மணிமேகலையில் இடம் பெறுகிறது.

உண்கடன் - உண்பதற்காகப் பெறும் கடன்

சங்க கால மக்கள் உணவு உண்பதற்காகப் பெறும் கடனை உண்டேன் என்ற சொல்லால் அழைத்தனர். உணவிற்காகக் கடனை இரந்து பெறுங்கால் இருக்கும் முகம் அதனைத் திரும்பக் கொடுக்கும் போது இருக்கும் முகம் வேறாக இருக்கும். முன்பு இருந்த இயல்பு இன்னும் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது எனக் கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

**“உண் கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கால் முகனுந்தாங்
கொண்பூ கொடுக்குங்கால் முகனும் வேறாகுதல்
பண்டுமில் வுலகத் தியற்கை யஃதின்றிம்
துவ தன்றே புலனுடைய மாந்திர்”⁹**

இலக்கியங்கள் பல உணவின் தேவையை எடுத்து விளக்குவதோடு மட்டுமில்லாமல் அந்த உணவினை மற்றவர்களுக்கும் எப்படிப் பகிர்ந்து அளிக்க வேண்டும் என்பதைச் சிறப்பாக எடுத்தியம்புகின்றன. “தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்பது போல் தனக்கு மட்டும் கிடைத்த உணவினைத் தானே வைத்துக் கொள்ளாமல் மற்றவர்களுக்கும் பகிர்ந்து அளித்தனர் என்ற பண்பினை விளக்குகின்றது. இதனையே விருந்து எனவும் இன்றளவும் சுட்டப்படுகிறது.

தமிழர்கள் தங்கள் நிலங்களில் கிடைத்த பசிய கீரைகள், கிழங்கு வகைகள் போன்றவற்றை உணவாக உட்கொண்டனர். பழ வகைகள், சிலவகைக் கொட்டைகளையும், தினை, வரகு, நெல், மீன்கள் போன்றவைகளையும் உண்டனர். தங்கள் நிலத்தில் கிடைத்த பொருட்கள் மட்டும் அல்லாமல் மற்ற நிலங்களில் கிடைத்த உணவுப் பொருட்களையும் உட்கொண்டனர். இயற்கை உணவுப் பொருட்களையும் விரும்பியும்,

பகிர்ந்தும் உண்டனர். இளநீர், நுங்கு, பனம்பழம், விளாம்பழம், பலாப்பழம் மாம்பழம் போன்றவற்றையும் உண்டனர்.

உலகத்தார் வாழ்வு உணவோடு தொடர்புடைய வாழ்வாக அமைந்தது. தமிழர்களின் உணவுப் பொருட்கள் அனைத்தும் அவர்கள் வாழும் நிலத்தினைச் சார்ந்தே அமைந்து இருந்தன எனச் சங்க இலக்கிய வகைகள் உணர்த்துகின்றன.

உணவின் வகைகள்

மலை மக்களின் உணவும், உணவு முறைகளும் அவர்களின் பண்பினை வெளிப்படுத்துவனவாகவும், சிறக்கவும் செய்துள்ளன. மலையும் மலைச் சார்ந்த இடம் தான் குறிஞ்சி நிலம். இங்குள்ள மலை மக்களைக் குறவர், குறத்தியர் என்று அழைப்பர். வேர்களின் தொழில் வேட்டையாடுதல் ஆகும். மலை நில மக்கள் இயற்கை உணவுகளையே அதிகம் உட்கொண்டனர். தினையே மலை நிலத்தில் விளையும் முக்கிய உணவுப் பொருள் ஆகும். குறவர்கள் தம் உழைப்பின் பயனான முதிர்ந்த தினையை உயர்ந்த பரணிலே ஏறிக் காவல் செய்தனர். அவரையும் அவர்களது உணவாகும். இதனை,

“மணிப்பூ வலரைக் குரு உத்தளிர் மேடி
மாமரக் கடியுங் கானவந் பூசல்” ²⁰

என்று மதுரைக் காஞ்சி வழிகள் உணர்த்துகின்றன.

மலை நில மக்கள் கிழங்கு வகைகளைத் தங்கள் உணவாகப் பெரிதும் விரும்பி உண்டனர். இஞ்சிக் கிழங்குகளையும் பூவினையும் கலந்து தொடுத்த மாலையைப் பூட்டினர் எனப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் வழி உணர்த்துகிறது.” ²¹ “மலையிடத்தே இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகு முதலிய விளை

பொருள்கள் குவிக்கப்பட்டன என்ற வளத்தை மதுரைக் காஞ்சி விளக்குகிறது.”²²

வெல்லங்கட்டி

மலை நிலத் தலைவியிடம் களவுக் காலத்தில் பேரன்பு பூண்டிருந்த தலைவன். அவள் வேம்பின் பசங்காயைத் தரினும் அதனைத் தேம்புங்கட்டி வெல்லக்கட்டி எனப் பாராட்டினான் எனக் குறுந்தொகைப் பாடல் வரி உரைக்கின்றது.

*“வேம்பின் பைங்கால் என் தோழி தானே
தேம்புங்கட்டி ‘என்றனர்’ இனியே”* ²³

இவற்றின் மூலம் சங்ககால மக்கள் “வெல்லங்கட்டி” என்ற இனிப்பான உணவுப் பொருளையும் பயன்படுத்தினர் என்பதையும், தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பினையும் அறியலாம்.

பலாப்பழம்

மக்கள் பழவகைகளையும் விரும்பி உண்டனர். குறிஞ்சி மலை சார்ந்த பகுதி என்பதினால், இங்குப் பழ வகைகள் நன்கு விளைந்தன. பலாப் பழத்தின் சுளைகளை இம்மக்கள் உண்டனர் என மலைபடுகடாம் செய்திகள் மூலம் அறியலாம்.

*“வண்கோட்பலவின் சுளைவிளை தீம்பழம்
உண்டுபடு மிக்கில் காழ்ப்பயன் கொண்மார்
கன்று கடாஅ வறுக்கும் மகாஅர் ஒதை”*²⁴

மேற்கண்ட பாடலின் பொருள் மலையிடத்தே விளைந்த பலாப்பழத்தின் சுளையை விரும்பியும், மகிழ்ந்தும் உண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் பலா மரங்கள் இருந்தன என நற்றிணையும்,

**“மலைகெழு நாடன் கேண்மை, பலவின்
மாச்சினை துறந்த கோள்முதிர் பெரும்பழம்
விடர் சுளை வீழ்ந்து உக்காங்குத் தொடர்பு அறச்”²⁵**

மலை நாட்டின் உணவான பழுத்த பெரும் பலா குற்றிய காரணத்தால், காம்பு விட்டுப் பெரிய விடர் அகத்தில் யாருக்கும் பயன்படாமல் வீழும். அது போல் எனக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள உறவு அற்ற போது இவ்வூர்ப் பெண்டிர் அலர் தூற்றுவர் என்ற தலைவியின் நிலையினை பலாவோடு உறவு கொண்டனர் என்ற செய்தியும் உரைக்கிறது.

தினை

மலை நிலத்து முதன்மை உணவான தினையினை அம் மக்களே பயிரிட்டு அதனையே உண்டு வாழ்ந்தனர் என்ற செய்தியினை,

**“இடுங்கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத
கருங் காற் செந்தினை கடியு முண்டன”²⁶**

என நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப் பயிரினைப் பயிரிட்டு அதனை உணவு பொருளாகப் பயன்படுத்தினர் என்ற செய்தியினைக் கூறுகிறது.

**“பைம்புறம் படுகினி ஒப்புலர்
புண்புல மயக்கத்து விளைந்தன தினையே”²⁷**

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் அடிகளும் இதனையே உரைக்கிறது.

**“தடியும் கிழங்கும் தண்டினர் தரீஇ
ஓம்புநர் அல்லது உடற்றுநர் இல்லை”²⁸**

என்று மலைப்படுகடாம் பாடல் வழி கூறுகிறது. மலை நாட்டைக் காவல் புரியும் வீரர்கள் இறைச்சியையும் கிழங்கையும் தங்களுக்கும் பகிர்ந்தது கொண்டு உண்டு காவல் புரிந்தனர் என்ற செய்தியும் உணர்த்தப்படுகின்றது.

தினை பயிர்களை அறுவடை செய்வதற்குக் குறிஞ்சி நில மக்கள் நல்ல நாள் பார்த்து அறுவடை செய்தனர் என்ற பண்பினை நற்றிணை விளக்குகிறது.

“நல்நாள் வேங்கையும் மலர்கமா இனி என” ²⁹

நன்னனுக்குரிய சவ்வாது மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த சிற்றூர்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தினைச் சோற்றையும் நெய்யில் வெந்த இறைச்சியையும் உண்பார்கள் அதை விருந்தினருக்கும் கொடுத்த பண்பினை,

**“பருஉக்குறை பொழிந்த நெய்க்கண் வேவையோடு
குரு உக்கண் கூறடிப்பொம்மல் பெறுகுவிர்”** ³⁰

என்று கூறுகிறார், அத்துடன் நன்னனது மலையில் மூங்கில் அரிசிச் சோற்றையும், பலாக் கொட்டை மா, புளிநீர், மோர் ஆகியவற்றோடு கலந்து தயாரித்த குழம்பையும், பெண் நாய் கடித்த உடும்பின் இறைச்சியையும் சேர்த்து உண்டனர்.³¹

அத்துடன் இறைச்சியையும், கிழங்கையும் வேகவைத்து உண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்து மலை வழிச் செல்லும் கூத்தர், தினைப்புனத்துக் காவலரால் கொல்லப்பட்டக் காட்டுப் பன்றியின் மயிரை நீக்கி, மூங்கில் பற்றி எரியும் நெருப்பில் அவ்வூனை வாட்டி, அவ்விறைச்சியைத் தின்றனர். மீதத்தை இலையில் கட்டி வழிக்கு உணவாகக் கொண்டு சென்றனர்.³² என மலைபடுகடாம் உரைக்கிறது.

நெய்

மலை நில மக்கள் விழாக் காலங்களில் நெய் கலந்த உணவினை உண்டு உறவினரோடு மகிழ்ந்தனர் என்ற செய்தியை,

**“பைந்தினம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிகில்
வசைகில் வான்தினைப் புரையோர் கடும்பொடு
விருந்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில்”³³**

இப்பாடல் வழிகள் தாங்கள் விழாக் காலங்களில் நெய் கலந்த உணவினை உறவினர்க்கு இட்டு அவர்கள் உண்ட மிச்சம் உள்ள உணவினை உண்டு மகிழ்ந்தனர் என்று குறிஞ்சிப் பாட்டின் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

**“மைஉண் தெரிந்த நெய்வெண் புழுக்கல்
எலிவான் சூட்டொடு, மலியப் பேணுதும்”³⁴**

என்ற நற்றிணைப் பாடல் குறிஞ்சி நில மக்கள் நெய்யினை வெண் புழுங்கல் அரிசியுடன் சேர்த்து உண்டனர் என்ற செய்தியினைக் காட்டுகிறது.

**“நெய்யுடை அடிகில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்”³⁵**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளும் நெய்யுடைக் கலந்து அடிகலை உண்டனர் என்ற செய்தியை பதிவு என்கிறது.

**“குங்குரல் மலந்த கொழந்துவை அமசில்
இரவலர்த் தகுந்த வாயிற் புரவலர்”³⁶**

இந்நிலமக்கள் கடுகு தாளித்த துவையலை நெய் சேர்த்து அரிசியுடன் உண்டனர். இவற்றின் மூலம் குறிஞ்சி நில மக்கள் துவையலின் பயனை அறிந்து இருந்தனர் என்று அறியப்படுகின்றது.

மிளகு

குறிஞ்சி மலைச் சார்ந்த இடமானதால் அங்கு மிளகு அதிக அளவில் விளைந்தன. சங்க கால மக்கள் மிளகினைக் கறி என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

“கறிவளர் அடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தள்”³⁷

கறி - மிளகு வளரும் மலைச் சாரலில் காந்தள் மலர்களும் மலர்ந்தன எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் விளங்குகின்றன. மலைகளில் குவிக்கப்பெற்ற மிளகு மூட்டைகளால் கடற்கரையின்றும் பிரித்தறிய முடியாதபடி காண்பாரை மயங்கச் செய்யும் என்று,

**“மனைக் குவைஇய கறிமூட்டையால்
கலிச்சம் மைய கரைகலக் குறுந்து”³⁸**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். மிளகின் சிறப்பினைக் கூறும் மற்றொரு அகநானூற்றுப் பாடலானது.

**“யவனர் தந்த வினைமான் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்”³⁹**

யவனர்கள் கொண்டு வந்த மரக்கலம் பொன்னைக் கொண்டு வந்து விலையாகக் கொடுத்து விட்டு மிளகினை ஏற்றிச் செல்லும், பண்டமாற்று முறையின் மூலம் உணவுப் பண்பினை ஏற்படுத்துகின்றது.

**“கறிவளர் அடுக்கத்து களவனிப் புணர்ந்த
செம்முக மந்தி செய்குறி கருங்கால்”⁴⁰**

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகளில் மிளகுக் கொடிகளாக வளர்ந்து மலையில் படரும், இவ்வாறாக மலை நில மக்கள் உணவு அமைப்பதற்குத் தேவையான குறிஞ்சி பொருளான மிளகினைப் பயிரிட்டனர்.

தேன்

மலை நில மக்கள் தேனின் பயனை நன்கு அறிந்து இருந்தனர். தேனினை அதிகம் தங்கள் உணவுகளில் பயன்படுத்தினர். பிற்காலத்தில் தேன் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகவும் அறிந்து மக்கள் அதனை பயன்படுத்தினர்.

வேங்கை மரக் கிளையில் தொடுக்கப்பட்ட கொழுந்த கண்ணையுடைய தேனடையில் ஈக்கள் மொய்த்ததினால் கசிந்த கல்லில் குழிகளில் வடிந்த தேனில் குறச் சிறுவர்கள் உண்டு மிச்சம்வைத்தத் மிச்சசிவைத்தேனைக் குரங்குக் குட்டிகள் நக்கும்.

“கரும்பு உணவிரிந்த கருங்கால் வேங்கைப்
பெழுஞ்சினைத் தொடுத்த கொழங்கண் இறாஅல்
புள்ளுற்றுக் கசிந்த தீம்தேன் கல் அனைக்
குறக்குறு மாக்கள் உண்ட மிச்சைப்
புந்தலை மந்தி வன்பறழ் நக்கும்”⁴¹
“வெண்ணெய் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ
கண்மடல் கொண்ட தீம்தேன் இரிய
கள் அரிக்கும் இயம் -சிறுசில்”⁴²

கனுவிடத்தே தோன்றும் மடலில் கட்டப்பட்டிருந்த இனிய தேன் கூட்டினின்றும் தேனீக்கள் நீங்கியதனால் குயவர் அத்தேனடையிலுள்ள கள்ளை வடித்தெடுப்பர்.

“பிரசம் கலந்த வெண்கலைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத்து ஒருகை ஏந்தி
புடைப்பின் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண் என்று ஒக்கும் பிழைப்ப தெண்ணீர்”⁴³

என்று மெல்லிய நரைத்த கூந்தலையுடைய செவ்விய முதுமையுடைய செவிலியர் தேன் கலந்த நல்ல கலையுடைய இனிய வெண்ணீறப் பாலுணவை விரிந்த ஒளி பரப்பும் பொற்கலத்தில் இட்டனர். (பிரசம் -தேன்)

மாம்பழம்

முக்கனிகளில் ஒன்றான மாம்பழத்தினைச் சங்ககால மக்கள் உண்டு வந்தனர். அதன் சுவையினை அறிந்திருந்தனர். இனிப்பு

சுவையினைபுடையது மாம்பழம் என அறிந்த பண்பினை பெற்றனர். சுவை உணர்வினை மலை மக்கள் பெற்றனர்.

“இடிக் கலப்பு அன்ன நறவடி மாவின்
வடிச்சேறு விளைந்த தீம்பழத் தாரம்,
தூவற் கலித்த இவர் நனை வள்ளர்கொடி
காஅய்க் கொண்ட நுகம்மருள் நூறை”⁴⁴

இடி (கற்கண்டின்) கலப்பை ஒத்த இனிய சாறு கொண்டது மாம்பழம்,

“பால்கல் டன்னை தேக்கொக்கு அருந்துபு
நீல பென்சிறை வள்ளுசிர்ப் பறவை
நெல்லி அம்புளி மந்தி, அயலது
முள்ளில் அம்பனை மூங்கிலில் தூங்குர்”⁴⁵

நீல நிறமுடைய, மெல்லிய இறகுகளில் கூரிய நகங்களைக் கொண்ட வெளவால் என்னும் பறவை பாலொடு கலந்தாற் போன்ற தேனின் சுவையுடைய மாம்பழத்தை அருந்துவதற்காக நெல்லிக்காயின் இனிய புளிச் சுவையைச் சுவைத்து அதன் அயலில் உள்ள முள் இல்லாமல் பருத்து விளங்கும் மூங்கிலில் தொங்கும் தன்மை கொண்டவையாக விளங்கியது.

வாழைப்பழம்

முக்கனி வகைகளில் ஒன்றாக விளங்குவது வாழைப்பழம், சங்க கால மக்கள் தங்கள் உணவுகளில் வாழைப்பழத்தினைச் சேர்த்து உண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் இதனை அதிகம் பயிரிட்டனர்.

“படுநீர்ச் சிலம்பில் கலித்த வாழைக்
கொடுமடல் ஈன்ற கூர்வாய்க் குவிழுகை”⁴⁶

ஆழமான சுனையில் நீரையுடைய மலையிடத்தே நினைத்த வாழையின் வளைந்த மடலிருந்து தோன்றிய கூரிய நுனியைக் கொண்ட குவிந்த மொட்டு

“சோலை வாழை முனைஇ அயலது
வேரல் வேலிச் சிறுகுடி அலற
செங்காற் பலவின் தீம்பழம் மிசையும்
மாமலை நாட - காமம் நலகென”⁴⁷

சிறிய கண்ணையும் கையையுமுடைய யானையின் ஆண் - பெண்ணாகிய இரு இனமும் மலைப் பச்சை சூழ்ந்த குளிர்ந்த குளத்தில் மெய்தளடுமாறு, புணர்ந்து மகிழும் பின் சோலையிலுள்ள மலை வாழையை உண்ணாது வெறுக்கும். சோலையில் உட்புகுந்து சிவந்த அடிமரப் பகுதியுடைய பலா மரத்தின் இனிய பழத்தை உண்டு மகிழும்.

“குலைவாய் தோயும் கொழுமடல் வாழை” ⁴⁸

வாழை உணவின் சிறப்பையும் வாழையின் சிறப்பையும் மிக செழுமையான கிளைகளையுடைய வாழை என்று நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகிறது.

மோர்

சங்ககால மக்கள் நீர் போன்று மோரினைப் பயன்படுத்தினர். உழவர்கள் (வேட்டுவன்) நெற் களங்களில் வேலை செய்து கொண்டு இருக்கும் போது களைப்புத் தீர ஆயமகள் மோர் கொண்டு வந்து கொடுப்பாள் என்ற செய்தியைப் புறநானூறு விளக்குகின்றது.⁵⁰

பாரியின் பறம்பு நாடு புற்றிலுள்ள ஈயலை இனிய சுளையுடன் மோருடன் சேர்த்துச் சமைக்கப் பெற்ற புளியங்களியையுடையது.

“செம்புற்று ஈயலின் இன் அளைப் புளித்து
மென்தினை யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ?”⁵¹

மோரினைச் சேர்த்து குழம்பு சமைத்தனர்.

“புளியம் பழத்தின் இனிய புளியைக் கலந்து உலையில் மோரை வார்த்து மூங்கிலரிசியைப் பெய்து மலைச்சாரல் கமழத் துழாவிக் குறமகள் ஆக்கிய உணவை மலை வாழ்லர் அகமலி உணவாக ஆர்வமொடு பிறர்க்குத் தந்து விருந்தோம்பும்”⁵² பண்பினை அம்மக்கள் பின்பற்றி வந்துள்ளனர் என மலைபடுகடாம் விளக்குகின்றது.

ஆட்டு இறைச்சி

சோற்றுடன் சேர்த்து ஆட்டு இறைச்சியினை ஐநில மக்கள் உண்டனர் என இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது.

**“மைஉன் தெரிந்த நெய்வெண் புழக்கல்
எலிவான் சூட்டொடு, மலியப் போனதும்
எஞ்சாக் கொள்ள எம் காதலர் வரல் இசை இத்”⁵³**

இப்பாடல் வரிகளின் மூலம் தலைவன் எம்பால் அன்பு கொண்ட காதலர் இரவு நேரத்தில் வரும் பொழுதும், உன்னுடைய கடிய குரலினால் குழற அனைவரும் விழித்துக் கொள்கின்றனர். நீ குழறாது இருப்பதற்காக, ஆட்டின் இறைச்சியையும், நெய்ச் சோற்றினையும் எலியானது புலாலையும் தருகின்றேன் என்றாள். தலைவனின் குரலுக்கு தலை கொடுத்த அன்பான உணவாக போற்றப்படுகின்றது. இதனைப் போன்று,

**“வந்து அவண் குறித்த இடும்பேர் ஒக்கல்
தொல்பசி உழந்த பழங்கண் விடி
எஃகு போழ்ந்து அறுத்த வல்நிணக் கொழங்குறெ
மைஉன் பெய்த வெண்ணெய் வெண்சோறு
நணைஅமை அள்ளின் தேறகொடு மாந்தி”⁵⁴**

பாணர் சுற்றத்தார் நிணத்தோடு சேர்ந்த கொழுவிய துண்டாகிய ஆட்டிறைச்சி பெய்த வெண்ணெய் வெண் சோற்றினையும் மலரரும்பு பெய்து பக்குவம் செய்யப்பட்ட கள்ளினது தெளிவுடன் உண்டனர். இவற்றின் மூலம்

ஆட்டிறைச்சியுடன் சேர்த்துக் கள்ளினையும் உண்ட செய்தியைப் பிறநில மக்களும் உண்டுள்ளனர் என்று அறியப்படுகின்றது.

இவ்வகையான உணவினை மலைமக்கள் உண்டு, வெல்லங்கட்டி, பலாப்பழம், தினை, தேன், வாழைப்பழம், மோர், நெய் இவ்வகையான உணவினை விளைவிப்பதோடு, தனக்கு உணவாகவும் கொண்டு தலைவனும், தலைவியும், இவ்வகையின் ஆரோக்கியமான பழம் பெறும் உணவினை உண்டு வாழ்ந்தனர். இன்றும் நமக்கு இவ்வுணவின் அவசியமும், அதன் தன்மையினையும் மலை மக்கள் உணவின் பயனையும், பண்பினையும் இதன் மூலம் விளக்கப்படுகின்றது.

உடைகள்

சங்ககால மக்கள் நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்பவே உடை அணிதலை அமைத்துக் கொண்டனர். தமிழர்கள் தங்கள் நிலத்தில் கிடைத்தவற்றையே ஆடையாக உடுத்தினர். வணிக, கலாச்சாரத் தொடர்பு பெருகப் பெருகப் பிற இடத்தினின்றும் ஆடைகளை வாங்கிப் பயன்படுத்தினர்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் அங்கு விளைந்த பருத்தியின் பயன்பாடு மிகுதியாக அமைந்தது. பலவகையான ஆடைகளையும் பருத்தி ஆடையுடன் தொடர்புபடுத்தி அணிந்திருந்தனர். மக்கள் தழையுடையினை மிகுதியாக ஏற்றனர் என்பது சங்க இலக்கியம் சுட்டும் நிலை அந்த நிலத்தில் கிடைத்ததைக் கொண்டே அவை அமைந்தன.

மரனாருக்கை அணிந்த குறவன் என நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அங்குழைச் செயலைத் தண்டழை ஆறவைத்தல் தொழில் புரியும் சவரர், புளிநீர் மகளிர் எனப் பெருங்காப்பியம் உரைக்கிறது.

நிலத்திற்கேற்ற ஆடையணியும் பழக்கம் வாயிலாக மாந்தர் நடைமுறை வாழ்வுடன் ஒவ்வொருக் காலத்திலும் மாந்தர் ஆடைகள், புதிய நாகரிகம் புகுத்திய புதுமைகள், சமுதாயத்தில் முன்னணி மாந்தர் நிலை, பின் மக்கள் நிலை என்பனவற்றையும் அறியலாம். இவைகளை அறிவதின் மூலம் மலைமக்களின் பண்பாடும், நாகரிகமும் அறிய முடிகின்றது.

‘செல்வந்தர், ஏழைகள் உடைகளைக் காணப் பிறநிலைகளில் தோன்றும் இதனுள் பின் தங்கிய நிலையே ஏழைகள் நிலையாக உள்ளது.’⁵⁵

தழை உடை உடுத்தல்

சங்க காலத்து மக்கள் நூலாடைகள் மட்டுமின்றி, தழை ஆடையும் அணிந்தனர். தலைவியின் மீதுக் கொண்டப் பற்றுணர்வால் தலைவன் தழை ஆடையும் கொடுத்தான். தலைவியின் உள்ளம் தலைவனின் மேல் பற்றுக் கொண்டாலும் அவற்றைப் பெறுவதற்கு அஞ்சுகின்றாள். அதனை உணர்ந்த தலைவன் தோழியின் பாற்சென்று தலைவியைத் தழையும் கண்ணியும் ஏற்குமாறு அன்பு மொழிகளால் தோழியைக் கவர வைக்கிறான் என்ற பண்பு வெளிப்படுகின்றது.

தலைவனின் அன்புள்ளத்தில் மனம் மகிழ்ந்து தலைவியிடம் கூறுகிறாள். அதற்கு தலைவி கண்ணியும் தழையும் உடுத்திக் கொண்டால் செவிலித்தாய் கேட்பாள் என்ற அச்ச உணர்வோடும், பய உணர்வோடும் தலைவி கூறுகிறாள். அதனை,

“கன்றுதாய் மருளும் குன்ற நாடன்

உடுக்கும் தழைதந்தனனே, யாம் அஃது

உடுப்பின் வாய் அஞ்சதுமே கொடுப்பின்”⁵⁶

குன்ற நாடன் உடுக்கும் தழை தந்தான். அவற்றை நாம் உடுத்திச் கொண்டோமானால், அன்னை அதைப் பற்றி கேட்பாள். அதற்கு நம்மால்

என்ன விடை கூற இயலும் என அச்சப்படுகிறாள். அத்தழையாடையைத் தலைவனிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டால், அவன் படக்கூடிய துன்பத்திற்காகவும் அஞ்ச வேண்டியுள்ளது. அவன் கொண்டு வந்த தழை, வரையாடு செல்லாத மலைப் பகுதியைச் சார்ந்தது அப்பகுதி தெய்வங்கள் வாழும் பகுதி. ஆதலின் அவை கொய்வதற்கரிய தழையாகும். அத்தகு சிறப்புடைய தழையை வாடவிடுதல் குறையாகும் என்று தோழி தலைவியிடம் சிறப்புற எடுத்துக் கூறினாள். இதன் வழியாக அக்கால மக்கள் தழையாடை அணிந்தனர் என்றும், தலைவன் தலைவிக்கு தழையாடையை பரிசாக வழங்கிய பண்பினையும், நாகரிகத்தினையும் இதன் வாயிலாக உணரப்படுகின்றது.

மலைச்சாரலில் கொண்டத் தழை ஆடையை இடையில் உடுத்திய மகளிர்,

“சாரல் தழை அணி மருங்குல் மகளிர்” ⁵⁷

இக்குறவர் குல மகளிர் தென் இந்தியா முழுவதிலும், குறவர்கள், இன்றும் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் மூங்கில் சிம்புகளால், கூடை இடைந்தனர் மற்றும் வேறு பிற பொருட்களைச் செய்தனர்.

கலைகள்

சங்கத் தமிழர்களின் கலைகளில் சிறந்து விளங்கினார்கள். இசை, கூத்து, நாடகம், நாட்டுப் பாடல்கள் போன்றத் துறைகளில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். பண்டையக் காலத்தில் ஓவிய நூல் வழங்கி வந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் உரைக்கிறது (சிலம்பு) பலப் பொருட்களை வண்ணமயமாக ஓவியம் தீட்டினர் என்று அந்நூலில் சொல்லப்படுகிறது. சிற்பங்களுக்கும் ஓவியங்களுக்கும் பண்டைய தமிழரின் கோயில்களும், அரண்மனைகளும் சான்றாக விளக்குகின்றன.

நரம்புகளையுடைய மகரயாழ், பதினான்கு அல்லது பதினாறு நரம்புகளுடைய சகோட யாழ், ஏழு நரம்புகளுடைய செங்கோட்டு யாழ், வில்யாழ், நாரத யாழ்,

இசை கலை

இசை என்ற சொல்லுக்கு 'இசைய வைப்பது' என்பது பொருளாகும். மனிதனையும் மற்ற உயிரினங்களையும் இறைவனையும் இசையவைக்கின்ற இணங்கச் செய்கின்ற ஓர் அரும் சாதனம் இசையாகும். ஆங்கிலத்தில் இசையை 'Music' என்று அழைப்பர் 'Misk' என்ற சொல் 'Music' கிரேக்க தேவதைகள் விரும்பிய, வழக்கு வித்த ஒரு கலை பின்பு 'Music' என்று அழைக்கப்பட்டது.

“இசை என்பது கட்டுப்பாடுள்ள இனிமையான ஒலியாகும். கட்டுப்பாடில்லாத, இனிமையைத் தராத ஒலியை இறைச்சல் என்றுக் கூறுவோம். இசை ஒலியை வடமொழியில் 'நாதம்' என்று அழைக்கின்றனர்.”⁵⁸

இசைக்கருவிகள்

பொதுவாக இசைக் கருவிகளை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை முறையே,

1. நரம்புக் கருவிகள்
2. துளைக் கருவிகள்
3. தோற் கருவிகள்
4. கனக்கருவிகள்

என்பனவாகும்.

“யாழ், தம்புரா, வீணை, வயலின், கோட்டு வாத்தியம், மாண்டலின் முதலியவை நரம்புக் கருவிகளாகும். புல்லாங் குழல், நாதஸ்வரம், கிளாரினெட் முதலியவை துளைக் கருவிகள் தவில், மிருதங்கம், கஞ்சிரா,

பறை போன்றவை தோற் கருவிகளாகும். ஜால்ரா, குழித்தாளம், ஜலதரங்காம் முதலியவைக் கனக் கருவிகளாகும்.”⁵⁹

பண்டைக் காலத்தமிழன் பல்வேறு இசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினான் என்பதும், பல்வேறு இசைக் கருவிகள் பற்றிய செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. குழல், யாழ், சீறியாழி, தொண்டகச் சிறுபறை, தண்ணுமை, முழவு, துடி, முரசு, தாளம் முதலான கருவிகளின் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

யாழ்

மலை மக்களின் கலையினை வெளிப்படுத்தும் இசைக் கருவிகளில் மிகச்சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்று யாழிஇ யா+ழ்-யாழ், நரம்புகளால் ஆக்கப்பட்டது அல்லது கட்டப்பட்டது என்பது பொருளாகும்.

“பழங்காலத்தில் வேடன் விலங்குகளைக் கொல்ல வில்லையும், அம்பையும் பயன்படுத்தினான். அவன் அம்பைச் செலுத்தும் வேளையில், வில்லில் உள்ள நாண் ஓர் இனிய இசை ஒலியை வெளிப்படுத்தியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான். அம்பை அனுப்பும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் அத்தகைய இசையொலி வெளிவந்தன. என்பதை, அறிந்து முதன் முதலாக, “வில் யாழ்” என்ற இசைக் கருவியை இறுக்கக் கட்டி, அவற்றை மீட்டும் பொழுது பல இனிய ஒலிகளால் சுவரங்களும் உண்டானதை உணர்ந்தான்.”⁶⁰

யாழ் வகைகள்

இருபத்தியொரு நரம்புகளையுடைய பேரியாழ், பதினேழு நரம்புகளையுடைய மகரயாழ், பதினான்கு அல்லது பதினாறு நரம்புகளுடைய சகோட யாழ், ஏழு நரம்புகளுடைய செங்கோட்டு யாழ், வில்யாழ், நாரத யாழ், தும்புரு யாழ், கீசகயாழ், சீறியாழ், மருத்துவயாழ், ஆதியாழ் என யாழில் பல

வகைகள் உள்ளன. இவைகள் மலை மக்களின் கலையினை வெளிப்படுத்தும் பண்பினை காட்டுகின்றன.

“விரல் கவர்ந்து உழந்த வேர்வின் நல்யாழ்”¹

என வரும் நற்றிணைப் பாடல் வரியில் யாழ் இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடலைப் பாடியவர் வெள்ளி வீதியார் ஆவார். காயம் மிக்க தலைவி திங்கள், கடல், அன்றில், யாழிசை இவற்றால் என் காமம் பெருகுகின்றது. இதனைப் போக்கும் காதலரைக் காணேன் என்கிறாள்.

தலைவன் வினை முற்றி மீண்டு வந்து தலைவியுடன் இருந்த போது பெய்த மழையைப் பெருங் கௌசிகனார், தலைவன் காற்றில் யாழைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். அதனை,

“படுமலை நின்ற நல்யாம்”²

என்கிறார்.

மேகமே! நீ ‘படுகலைப் பாலை’ என்னும் பண்நின்ற நல்ல யாழின் திருத்தமான நரம்பில் எழுந்த ஓசைபோல மழைத்துளிகளால் பெய்தாய், மத்தளத்தின் மண் வைத்த பக்கத்தில் கிம்மென ஒலிப்பது போல இடியுடன் ஒலிப்பாய், பல மலர்கள் கலக்கவும், உதிரவும் வீசிய இவன் மழை பொழிந்தாய் என்கிறார் புலவர்.

அருவி ஓசை

இசைக் கலையானது வாழ்வியலோடும், சங்க இலக்கிய நூல்களோடும் ஒன்றாகிய தொடர்பு கொண்டுக் காணப்படுகின்றது என்பதைப் பின்வரும் சான்றுகளின் வாயிலாக உணர முடிகின்றது.

பாலை வழிச் சென்ற தலைவர் நின் வருத்தம் நீங்க விரைவில் வருவார் வருந்தாதே என்றுத் தோழித் தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் எனப்

பொய்கையார் தம் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பாடலில் தலைவனைப் பற்றியும் அவன் மலை வளத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிடும் பொழுது இசைப் பற்றியச் செய்தி ஒன்று காணலாகின்றது.

“..... யானைத்

தடவு நிலை ஒரு கோட்டன்ன

ஒன்று இலங்கு அருவிய குன்று”⁶³

அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டு மலைகள் யாவும் நீர் வளத்தால் சூழப் பெற்று இருந்தது. குன்றுகளில் இருந்து பல அருவிகள் விழுந்தவண்ணம் இருந்தன. கரிய நிறமுடைய குன்றில் அருவி ஒன்றுத் தோன்றுகிறது. அக்குன்றுப் பெரிய ஒற்றைக் கொம்புடைய யானையைப் போல் காட்சியளிக்கிறது. தொலைவில் இருந்து பார்ப்பவர்க்கு அத்தோற்றம் அழகாகக் காட்சியளிக்கிறது. மலையில் இருந்து விழும் அருவியின் ஓசை பக்கத்தில் நின்று கேட்பவர்க்கு இனிய ஓசையாகவும் இருந்தன என்கிறார் புலவர். மலை மக்களிடம் மட்டும்மின்றி மலையிலும் இசைப் பண்புள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

முரசு

தலைவன் இல்லாதக் காரணத்தால் தலைவியின் கைகளில் அணிந்துள்ள வளையல்கள் நெகிழ்ந்தன. அவளின் நெற்றிப் படர்ந்த பீர்க்கம் மலரைப் போன்று பசலை படர்ந்துக் காணப்பட்டது. கண்களில் நீர் தவழ்ந்து காணப்பட்டன. தலைவியின் நிலை கண்டு தோழி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுகிறாள். இத்துன்பம் நீங்கி நீவிர் இருவரும் நீண்ட நெடுங்காலம் வாழ்வீர்கள் என வாழ்த்துகிறாள்.

இனிய ஒலியை உடைய முரசு போல முழங்கி, அரசர்களுடைய அரணாகிய மதில் மீதுப் பகைவருடையப் படைச் சென்றுப் பாயாதவாறு பாதுகாப்பாக நின்ற கிழுகுப் படையைப் போன்று, தலைவனின் வளமிக்க

நாட்டின் கண் செல்லும் மேகம் தவழ்ந்து நிற்கும். அம்மழை நின் கூந்தல் போன்று இருந்ததலால் அதனைக் கண்டதும் உன்னைக் காணத் தலைவன் இங்கு வருவான் என ஆறுதல் மொழி கூறுகிறாள் தோழி,

“தோளே தொடி நெகிழ்ந்தனவே நுதலே
 யீர் இவர் மலரில் பசப்பு ஊர்ந்தன்றே
 கண்ணும் தண்ணி வைஇள அன்னோ
 தெளிந்தனம் மற்ற தேயர் என் உயிர் என
 ஆழல் வாழி தோழி நீரின்
 தாழ்ந்து ஒலிகதுப்பின் வீழ்ந்த காலொடு
 வண்டுபடு புதுமலர் ஒண்துறைத் தரீஇய
 பெருமடமகளிர் முன்கைச் சிறுகோல்
 பொலந்தொடி போல மின்னி கணங்கொள்
 இன்னிசை முரசின் இரங்கி மன்னர்
 எயில் ஊர் பத்தோ போலச்
 செல்மழை தவழும் அவர்தம் மலைநாடே”⁴

ஒரு நாட்டின் நாகரிகம் மற்றும் பண்பாட்டுச் சிறப்புக் கூறுகளை எடுத்துக் கூறும் அக இலக்கியங்களுள் நற்றிணையும் ஒன்றாகும். மனிதனின் அகத்தால் மட்டும் உணரப் பெறும் நிகழ்வுகள் அகப்பொருள் என்று அழைக்கப்படும். அன்பு, அருள், காதல், துன்பம், மகிழ்ச்சி, மருட்சி, முதலானவைகள் மனிதனின் அகத்தில் நிகழும் நிகழ்வுகள் ஆகும். இந்நிகழ்வுகள் மட்டுமின்றி மனிதனின் கவலையை மறக்க இசைக் கருவிகள் வாழ்வியலோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தன என்பதை அறியப்படுகின்றன.

குறிஞ்சிப் பண்

மலை நிலத்தில் வாழ்ந்த குறவர்கள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடிக் குதூகல முற்றனர். அவர் குறிஞ்சி யாழினையும் தொண்டகப் பறையினையும் துணைக் கருவிகளாகக் கொண்டனர்.

மலை நில மகள் ஒருத்தி தழைத்து நீண்ட தனதுக் கூந்தலைக் கையாற் பெயர்த்துக் கோதிக் கொண்டு பெரிய மலையின் பக்கத்தே குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடிக் கொண்டு நிற்கின்றாள். தினைக் கதிரினைத்தின்றுக் கொண்டு நின்ற யானை ஒன்று அப்பாட்டைக் கேட்டதும் தான் கொண்டத் தினைக் கதிரினையும் உட்கொள்ளாது தூங்கும் நின்ற நிலையினின்றும் அகலாது துயில்வரப் பெறாத கண்கள் துயில் வரப்பெற்று விரைந்து தூங்கும் நிலையினை,

**“ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படா அப் பைங்கண் பாடுபெற்றொய்யென
மறம் புகல் மழகளி நுறங்கும்”⁵⁵**

என்ற வரிகளால் படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது.

குறிஞ்சிப் பண் நடுயாமத்தில் இசைக்கக் கூடியது. அதிசயம் பொருந்திய இனிய யாழினையுடைய விறலியர் நறியக் கரியப் பக்க மலையிலே குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடுவதை மலைபடுகடாம் தெரிவிக்கின்றது.

**“இறும்பூது கருலிய வின்சுரல் விறலியர்
நறுங்கா ரடுக்கத்துக் குறிஞ்சியாடி”⁵⁶**

பெரிய மலைப் பக்கத்தே கொடிச்சியர் குறிஞ்சிப்பண் பாடுவதை

“விலயா ழிசைக்கும் வறுலெறி குறிஞ்சி”⁵⁷

மலை இல்லம்

மலை மீது வளரும் மரம், செடி கொடிகளிலிருந்து உதிரும் மணமிக்க மலர்களால் மலைச்சாரல், மணம் செய்த மனை போல மணத்தல் இயல்பு. அச்சாரலில் மலைவாணர் குடியிருப்பு அமைந்திருக்கும். அது சிறுகுடி

எனப்படும். அதாவது சில வீடுகளைக் கொண்ட குடியிருப்பு என்பது பொருள் என்று கூறுவர். குறிஞ்சி நிலக் கிராமம் சிறு குடி என அழைக்கப்பட்டது. பல குடிசைகள் கொண்ட பகுதியை சிறுகுடி என்றனர். சிறு குடியாகக் கருதப்பட்டக் கிராமம் வற்றாத வருவாயை உடையதாகத் திகழ்ந்தது இதனை

“செழும்பல் யாணர்ச் சிறு குடி” ⁶⁸

என்ற பாடலடி மூலம் அறியலாம்.

அம்மலைமக்கள் சிறிய கால்கள் நடப்பட்டு தினை அரித்தத் தாள்களால் வேய்ந்த குடில்களில் வாழ்ந்தனர் என்ற செய்தி

**“இருவி வேய்ந்த குறுங்காற் குரம்பைப்
பிணையேர் நோக்கின் மனையோன் மடுப்ப”** ⁶⁹

என வரும் குறிஞ்சிப் பாட்டின் மூலம் புலனாகும்.

குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் சிறிய வீடுகளை எழுப்பினர் கூரை வேய இலவ மரங்கொம்பும் ஈந்தின் இலையும் பயன்படுத்தினர். ஊகம் புல்லாலும் அவரை வேய்ந்தனர். அணிலும் எலியும் உள்ளேப் போகாதவாறு அமைந்த வீட்டில் அம்புக் கூடும் தூணில் தொங்கின. வீட்டைச் சுற்றி உயிர் வாழ் முள்வேலி, இட்டனர். ஒட்டுக் கதவிட்ட வீடுகளில் காவல் காக்கும் நாய்கள் சங்கிலிகளில் கட்டப்பட்டிருந்தன. இத்தகு விரிவான வீட்டு அமைப்பினைப் பெரும் பாணாற்றுப்படை,

**“ஊகம் வேய்ந்த வயர்நிலை வரைப்பின்
வரைத்தேன் புரையுங்
கடுந்துடி தூங்குங் கணைக்காற் பந்தர்த்
தொடர்நா யாத்த துன்னருங் கடிநகர்
வாழ்முள் வேலிச் சூழ்மிளைப் படப்பைக்
கொடுதூகற் தமீஇய புதலிற் செந்நிலை
நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயில்”** ⁷⁰

என்று சிறப்பிக்கின்றது. மேலும்,

புல்லால் வேய்ந்த வீடுகளில் மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை
மலைபடுகடாம்,

**“அகறு ளாங்கட் கழிமிடைந்த தியற்றிய
புல்வேய் குரம்பை”⁷¹**

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு மலைநில மக்களின் இல்லங்கள் பல குடிசைகள் கொண்ட
சிறுக் குடிகளாகக் காணப்பட்டன. என்றும், அக்குடில்கள் திணை அரிந்த
தாள்களாலும், புல்லாலும் வேயப்பட்டிருந்தன என்றும், ஆற்றுப்படைப்
பாடல்களால் அறிய முடிகின்றது. இவை மலை மக்கள் தங்களுக்கு
கிடைக்கப் பெற்ற இயற்கைப் பொருட்களைக் கொண்டே குடிசைகள்
அமைந்து வாழ்ந்த வண்டினை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஒழுக்கத்தின் உயர்வு

அக்கால மலைநில மக்கள் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாகப்
போற்றியிருப்பது இந்நூலின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

முத்து, இரத்தினம், பொன் இவைகளால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலன்
எவ்வளவு கெட்டுப் போனாலும் மீண்டும் அதனைச் சீர் செய்து கொள்ள
முடியும். ஆனால் நற்பெருமையும், ஒழுக்கமும் நாசமடைந்து விட்டால் அந்த
நாசத்தைத் திருத்தி மீண்டும் புகழ் பெறமுடியாது என்பதை,

**“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை
நோவருங் குறைய கலங்கெடிற் புணரும்
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்
மாசறக் கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்
ஆசறு காட்சி ஐயார்க்கும் அந்நிலை
எளியவென்னார் தொன்மருங்கு அறிஞர்”⁷²**

என்ற அடிகள் உணர்த்துகிறது.

இப்பாடல் வரிகளின் மூலம் மலை மக்களின் ஒழுக்கம் உயர்வாகப் போற்றப்பட்டப் பண்பாட்டினைக் காண முடிகிறது.

வழிபாடு

வழிபாடு என்பது நம் வாழ்க்கையில் காலந்தோறும் தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் பழக்கமாகும். இதற்குக் காலம் சொல்ல முடியாத பழமையுண்டு. “மனிதன் ஐவகை நிலங்களைப் பிரித்து அவற்றிக்குரிய தெய்வங்களை வணங்கி வழிப்பட்ட முறைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் பறை சாற்றுகின்றன.”⁷³

வழிபாடுகளில் பல வகையுண்டு. அவை காலந்தோறும் மாறுபட்டு வந்துள்ளது. அவற்றுள் மலர் வழிபாடு, பாடியாடும் வழிபாடு, துதி வழிபாடு, இசைக் கருவிகள் வைத்து வழிபடும் இசை வழிபாடு முதலியக் கூறுகள் இன்று வரை மாறாமல் உள்ளன.

மலர்தூவி வழிபடுதல்

இறைவனை மனம் மிக்க மலர்களால் வழிபடுதலைச் சங்ககால மக்கள் பெரிதும் போற்றியுள்ளனர். இன்னின்ன மலர்கள் வழிபாட்டில் இடம் பெற்றன என்பதையும், மலர்களின் வகைகளையும் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்து மலை மக்களின் வழிபாட்டு முறையில் உள்ளப் பண்பினை காணமுடிகிறது.

*“பரவியும் தொழுதும் விரவுமலர் தூவியும்
வேறுபல் உருவின் கடவுள் பேணி
நரையும் விரையும் ஏச்சியும்”⁷⁴*

என்னும் போது மூவகைப்பட்ட வழிபாட்டில் மலர் வழிபாடு சிறப்புற்றிருந்த நிலையைக் காண முடிகிறது. வழிபாட்டில் நறுமணமிக்கப் பூக்களைக் கொண்டு இறை வழிபாட்டில் மக்கள் ஈடுபட்டனர் என்பதனையே,

“நறு கமழ் வீயும் கறும் இசை முழுவதும்
யாழ் இசை இனவண்டு ஆர்ப்ப நெல்கொடு
நாழி கொண்ட நறுங்முல்லை
அரும்பு அவிழ் அலரி தூஉய்”⁷⁵

என வரும் பாடல்கள் மூலம் நறுமண மிக்க மலர்களை இறை வழிபாட்டில் பயன்படுத்தியத் தன்மைப் புலப்படுகின்றன.

வேங்கை பூ வழிபாடு

மலையில் வாழும் மலை மக்கள் மலைக் கடவுளை வழிபாடு செய்வதற்கு வேங்கைப் பூவைப் பயன்படுத்தி மக்களின் நாகரிகத்தையும் பண்பினையும் வெளிப்படுத்தும் தன்மையில் மலையில் உறையும் இறைவனைத் துதிப்பதற்கு வேங்கை மலர்கள் பயன்பட்டன.

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
மன்ற வேங்கை மலர்சில கொண்டு
மலை உரை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தி”⁷⁶

என்கிறார். பூக்கள் ஒவ்வொரு கால அடிப்படையில் காலை அல்லது மாலையில் மலரும். பூக்கள் தலைவன், தலைவியின் உறவுக் குறித்தக் கருத்துகளுக்கும் பயன்படுகிறது.

முருக வழிபாடு

முருகனை வழிபடும் மலை மக்கள், அம்முருகனால் நேர்ந்த துயரைக் களைவதற்காக, ஆக்கிய சோறு மற்றும் இறைச்சி படைப்பதையும் கொண்டது. ‘முருகனை வழிபட்டு வந்த அறிவு வாய்ந்த வேலனே! சினம் கொள்ளாதே, உன்னை ஒன்று கேட்கின்றேன். பல்வேறு வண்ணங்களைக் கொண்டு சோற்றுப் பலியோடு, ஆட்டுக் குட்டியைக் கொண்டு, அதன் குருதியில் இவள் நெற்றியைத் தடவி, வணங்கிக் கொடுத்தால், இவளைத்

துன்புறுத்திய மலை நாடாகிய இவள் காதலனின், மாலை அணிந்த அவன் மார்பும் இப்பலியை உண்ணுமோ? கூறுவாயாக “முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேலன்! சினவல் நம்புமதி. வினவுதல் உடையேன்! பல்வேறு உருவின் சில்லவிழ் மடையோடு, சிறுமறி கொன்று, இவள் நறுநுதல் நீவி, வணங்கினை கொடுத்தி ஆயின் அணங்கிய விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன் ஓனார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே! என்பதனை, நோக்கில் எஸ்கிமோக்களிடமும் ஒருவகை பண்பாடு உண்டு. ஆதி வாசிகளாகியத் தொதவர், காடர், இருளர், படகர் முதலியோரிடமும் அவ்வாறேப் பண்பாடு உண்டு என்றுக் கருதுவதேயாகும்.

மக்களின் கலை, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், நாகரிகம் முதலியவற்றின் தெளிவான நோக்குகளையும், போக்குகளையும் உள்ள படியேப் புரிந்துக் கொள்ள வரலாற்றுப் பார்வை அடிப்படைத் தேவையென்பர். பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் முன்னேற நினைக்கும் மக்கள் உலக வரலாற்றை மக்களின் படிப்படியான வளர்ச்சிகளைக் கடந்த காலத்திலிருந்து இன்றையக் காலம் வரையில் பயின்று புரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். எனினும், இன்றையச் சூழலை ஒரு வகையில் சீர் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு, ஏனையவற்றைத் தேவைக்கேற்பக் காண்போம்.

தமிழ் நாட்டின் ஏற்றத்தினைப் பல்வகைகளிலும் காண முற்படும் தமிழ்ப் பெருமக்கள் இயன்ற அளவு தம் தொன்மையான பண்பாட்டுக் கூறுகளை வரலாற்று அடிப்படையில் காண்பது சிறப்பு ஆகும்.

வளமான இயற்கையின் செல்லப் பிள்ளைகளாகிய தமிழர்கள் எவ்வாறு இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள் என்பதைத் தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினென்கீழ் கணக்கு முதலிய நூல்கள் நன்கு சித்திரித்துக் காட்டும். முதல் பொருள் கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று பொருள்களை வகுத்துக் கொண்டு,

ஐந்திணை ஒழுகலாறுகளையும் நாகரிகத்திணையும் எவ்வாறெல்லாம் மக்களுக்கு மிகத் தெளிவாக விளக்கிச் சொல்லும் என்பதை, பிற்கால நூல்களும் கலைப்படைப்புகளும் தமிழர் தம் பண்பாட்டு வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து மலை மக்களின் பண்பாட்டினையும் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

*“முருகயர்ந்து வந்த முறுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுதல் உடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தியாயின் அணங்கிய
விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்
ஒண்தர ரகலமும் உண்ணுமோ பலியே”*⁷⁷

வெறியாட்டு

சங்க கால மக்கள் பலிக் கொடுத்து செய்த வழிபாட்டின் வளர்ச்சியே வெறியாட்டாகும். இது சங்க மக்களின் அக வாழ்வில் மிக இன்றியமையாத திருப்பு முனையாகும். களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட இளம் பெண்ணான தலைவியின் உடலிலும் செயலிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது அவளுடைய நோயின் காரணத்தை அரிய அன்னையர் நிகழ்த்துவதே இவ்வெறியாட்டு ஆகும். இது முருகனுக்குரிய வழிபாடாகும். முருகன் வேலன் என்னும் பூசாரி வடிவில் வெளிப்படுவான் என்ற நம்பிக்கையே இதற்கு அடிப்படையாகும். பிற்கால இலக்கியங்களில் இடம் பெறக் கூடிய தெய்வமேறல்' போன்றவற்றிற்கும் இதுவே தோற்றுவாயாகும்.

வேலன், தலைவியின் மெலிவிற்கு முருகனேக் காரணம் என்பான். எனவே. வேலன் வழியே முருகனை அழைத்துப் பலிக்கொடுத்து வணங்கி தலைவியின் நோய் தீர நிகழ்த்தப்பட்டதே வெறியாட்டாகும். இதற்கு, இட வரையறையும் கால வரையறையும் உண்டு. நள்ளிரவு நேரம் இடத்தில் திணையையும் பலியிடப்பட்ட விலங்கின் இரத்தத்தையும் கலந்து தூவி,

வேலனை அழைத்து வெறியாடல் நிகழ்த்தப்பட்டது. இதில், அவனது உணர்வுகளை மிகுவிக்கும் வகையில் இசைக்கருவிகள் முழங்கப்பட்டன இவை மலை மக்களின் வழிபாட்டு நெறியினை விளக்குகின்றமையை அகநானுற்றுப் பாடலில்,

“களநன் இழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலி கொடுத்த
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு நடுநாள்”⁷⁸

என்பதாகும்.

இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த மலை மக்கள் இயற்கை கூறுகளான ஒளி, நிலம், கடல், காடு, மலை போன்றவற்றையே வழிபடு பொருள்களாகக் கொண்டிருந்தனர்.

“அகன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெனடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே
அவர் நன் நெடுங்குன்றம் பாடிய பாட்டே”⁷⁹

தலைமகள், வாட்டங்கண்ட தாயர், கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கட்டுக்காணாநிற்குமிடுத்து, தோழி, கட்டுவிச்சியை நோக்கி, நரைத்த கூந்தலையுடைய அகவன் மகளே நீ பாடிய அவர் குன்றத்தைக் குறித்த பாட்டைப் பாடுக பாடுக என்று குறிப்பினாற் குறித்துணருமாறு வெளியாட்டு நடைபெற்றதும் வெறியாட்டின் சிறப்பும் அறியப்படுகிறது.

நம்பிக்கைகள்

தெய்வ நம்பிக்கை

மலை மக்கள் தெய்வ நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர். குறிஞ்சிப் பாட்டில் அக்கால மக்கள் கொண்டிருந்த தெய்வ நம்பிக்கை விளங்குகிறது. நோய் நீங்கத் தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்வதும், வேண்டுதலை நிறைவேற்ற ஆணையிடுவதும், மலர்களையும் வாசனைப் பொருட்களையும் கொண்டு கடவுளை வணங்கியதை,

*“பரவியும், தொழுதும் விரவு மலர்தூயும்
வேறுபல் உருவின் கடவுள் பேணி
நரையும் விரையும் ஒச்சியும், அலவுற்று
எய்யா மய்யலை நீயும் வருந்துதி”⁸⁰*

என்ற அடிகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

காதல் கொண்ட தலைவன், தலைவியரிடம் “நான் உன்னை மணந்து இல்லறம் நடத்துவேன்” என்று கடவுளின் முன்பு சத்தியம் செய்கிறான். இதனை,

*“மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்திக் கைதொழுது,
ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையின் தேற்றி,
அம்தீம் தண்ணீர் குடித்தலின்”⁸¹*

என்ற அடிகளின் மூலம் நோய்க்கும், காதலுக்கும் தெய்வத்தின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையானப் பண்பினை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

விரைவிலே திருமணம் நிகழ்ந்து இருவரும் கூடும் பொருட்டு, தெய்வத்தை வணங்கினர் தோழியும் தலைவியும் இத்தகைய வேண்டுதலை செய்தனர் என்பதனை,

*“தெரியிழாய் நீயும் நின்கேளும் புணர
வரை உறை தெய்வம் உவப்ப, உவந்து*

**குழைவ தமீஇ யாம் ஆட, குரவையுள்
கொண்டு நிலை பாடிக்காண்” 82**

தெய்வ வழிபாடு தொன்று தொட்டு இருந்து வருகின்றது. விரைவில் திருமணம் நிகழ வேண்டி, தெய்வத்தை வேண்டுவர். மலை நிலப் பகுதியில் குரவைக் கூத்தும் நிகழ்த்துவர்.

நல்ல நிகழ்ச்சி நடத்துவதற்கு நல்ல நாள் நல்ல நேரம் பார்க்கும் பழக்கமும் மக்களிடத்தே தொன்று தொட்டு இருந்து வருகின்றது என்ற நம்பிக்கையை உணரமுடிகின்றது.

மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை

மனிதன் இறந்துப் போனால் மீண்டும் அடுத்தப் பிறப்பு உண்டு என்று நம்பும் வழக்கம் அக்கால மலை மக்களிடம் இருந்தது.

காதலன் தனக்கு வாக்களித்தபடி மணந்து கொள்ள வராததைக் கண்ட காதலி “இப்போது என்னை மணந்து கொள்ளா விட்டாலும் மறு பிறப்பிலாவது அவனுடன்கூடி இன்புறும் வாழ்வு கிடைக்கட்டும்” என்று கூறி வருந்துகிறாள். இதனை

**“ஆற்றின் வாரார் ஆயினும், ஆற்ற
ஏனை உலகத்தும் இயைவதால் நமக்கு என,
மான் அமர் நோக்கம் கலங்கிக் கையற்று,
ஆனாச் சிறுமையள் இவளும் தேம்பும்” 83**

என்ற அடிகள் மறுபிறப்பில் உள்ள நம்பிக்கையினை உணர்த்துகின்றன.

பழக்க வழக்கங்கள்

மலையும் மலை சார்ந்த நிலமான குறிஞ்சித் திணையில் வாழும் மலை மக்கள் பலத் திறத்தினராகக் கூறப்படுகின்றனர். குறவர், கானக நாடன்,

சோனோன், காணவன், இனையர், மறவர், வெற்பன் என ஆடவரையும், கொடிச்சி, குறமகள் எனப் பெண்களையும் அழைப்பர். அத்தகைய மக்களின் தொழில்களும், பழக்க வழக்கங்களும் எவ்வாறு இருந்தன என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உணர்த்துகிறது.

தழையணி அணிதல், சந்தனம் பூசுதல், அகிற்புகையைக் கூந்தலுக்கு ஊட்டுதல், தொடியணிதல், சுனையாடுதல், புதல்வர் கழுத்தில் புலிப்பல் தாலி அணிதல் போன்றவை மலை நில மக்களின் வழக்கமாகும். மேலும் வெறியாட்டு, வள்ளைப்பாட்டு, மடலேறுதல், குறி சொல்லுதல், உயிர்ப்பலி கொடுத்தல் முதலில் விளைந்த தினையை கடவுளுக்கு படைத்தல் போன்ற செயல்கள் குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழ்க்கையில் காணப்பட்டது.

நற்சொல் கேட்டல்

மலை நிலத்தைச் சார்ந்த குறமகளிர்களைக் கட்டுவிச்சியர் என்று அழைப்பர். இவர்கள் தெய்வத்தை நினைத்து குறிசொல்லும் பழகத்தைப் பின்பற்றியவர்கள். தலைவியின் உடல் மெலிவிற்குக் காரணம் தலைவன் என்பதை அறியாத கட்டுவிச்சிகுறி கூறுவாள்.

கட்டுவிச்சியை செவிலித்தாய் அழைத்து வந்து தலைவியின் உடல் மாற்றத்தைக் கேட்பாள். அவற்றை அறியாத குறத்தி முறத்தில் நெல்லை வைத்து மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து ஒற்றை இரட்டை பார்த்துக் குறி சொல்வது கட்டு பார்த்தல் என்பர். நல்ல நிமித்தங்களைக் கூறுபவள் கட்டுவிச்சி, குறி சொல்லுபவள் தெய்வங்களை வேண்டிக் கூறுவதால் அகவன் மகள் என்றும் கூறுவர்.

கட்டுவிச்சி ஒவ்வொரு மலையாகப் பாடித் தலைவன் குடியிருக்கும் மலையைப் பாடும் பொழுது தலைவி மகிழ்ச்சிக் கொள்வதை அறிந்த தோழி, கட்டுவிச்சியை மீண்டும் தலைவனுடைய மலையைத் திரும்பத் திரும்பப்

பாடும் படி குறத்தியிடம் கூறுகிறாள். அவ்வாறுக் கூறினால் செவிலித்தாய் அறிவாள் என்பது தோழியின் குறிப்புரையாகும். அதனை,

**“அகவன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
..... அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”** ⁸⁴

என்ற அடிகளால் தலைவியின் மகிழ்வும் அவர் குன்றம் என்றுக் குறிப்பாக உணர்த்துவதால் செவிலித்தாயின் இடம் அறத்தோடு நிற்பதும் தோழியின் அறிவுக் கூர்மையை வெளிப்படுத்துகிறது,

நன்னிமித்தம்

திருமணத்திற்கு நன்னிமித்தம் பார்க்கும் பழக்கம் மலை மக்களிடையே இருந்துள்ளது என்பதனை,

**“..... வரைந்தனை சென்மோ
கண்முகை வேங்கை மலரும்
நன்மலை நாடன் பெண்டெனப்படுத்தே”** ⁸⁵

வேங்கை மலர்கள் நன்னிமித்தம் பார்க்கும் பூவாகவும் அமைகிறது. தலைவன் தலைவியின் திருமணத்திற்குரிய நன்னாளாக வேங்கைப்பூ மலரும் நாள் குறிப்புப் பொருளாகக் காணும் பழக்கம் இருந்தமையை அறியமுடிகின்றது.

கடியுண் கடவுள்

மலை நில மக்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதிதாக விளையும் திணையைக் கடவுளுக்குப் படைத்து விட்டு பின்பு உண்டர். அந்நிலக் கடவுளான முருகனுக்கு வழிபாடு செய்வதும் படையலாகப் படைப்பதும், வழக்கமாகக் கொண்டனர். “புனத்தினைக் கிள்ளிப் புதுவளக் காட்டி நின்

பொன்னடி வாழ்க வென்றினக் குறவர் புதிய துண்ணும்
திருமாலிருஞ்சோலை”⁸⁵

“சிறுதினை முள்துவினை யாணர் நாட் புதுண்மார்”⁸⁶

என்ற அடியால் அறியலாம். மலை நில மக்கள் முதல் தினையைக் கடவுளுக்குப் படைப்பது இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளது. அந்தந்த நிலங்களில் விளையும் பொருள்களை கடவுளுக்குப் படைத்தப் பின்னரே உண்ணுவர். இச்செயல் எல்லா நில மக்களும் பின்பற்றுவதை அறியலாம்.

மலைநில மக்கள் தினையைக் கடவுளுக்கு முதல் படையலாகப் படைப்பதால், பிற உயிர்கள் ஏதேனும் உண்ணாமல் பாதுகாத்தனர். மயில்கள் அத்தினையை உண்டதால், அவை அணங்குற்றி ஆடின என்ற செய்தியும் குறுந்தொகை வழியாக அறியமுடிகின்றது.

**“புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதினைக்
கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல்
அறியாதுண்ட மஞ்ஞை ஆடுமகள்
வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்
நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பாகின்றே”⁸⁷**

என்ற அடிகளால் அம்மக்களின் பழக்க வழக்கத்தினை அறிய முடிகிறது. மேலும், அந்நில மக்கள் குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகிய முருகனை வழிபடும் முறையும் இதன் மூலம் அறியலாம். நிலங்களில் புதிதாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் விளையும் பொருளைக் கடவுளுக்குப் படைப்பதை இன்றும் காண்கிறோம்.

தழையணி உடுத்தல்

மலை நிலப் பெண்கள் தழை உடையணிதலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். குடும்பப் பெண்களும், குடிப் பெண்களும் தழைகளையும், பட்டைகளையும் ஆடையாக அணிந்தனர்.

“தழையணி அல்குல் தாங்கள் செல்லா

நுழைசிறு நுகப்பிற் கெவ்வமாக” 88

“சாரல் தழையணி அல்குல் மகளிருள்ளும்” 89

என்ற அடிகளில் அந்நிலப் பெண்கள் குளிர்ச்சிப் பொருந்தியத் தழையாடைகளை அணிந்தனர் என்ற செய்தி பெறப்படுகின்றது. அவ்வாடைகள் பெண்களுக்கு மேலும் அழகு சேர்ப்பதாகவும், இடை தளர தழையாடையை அணிந்தனர் என்பதும் தெரிய வருகின்றது. இவ்வாறு தலைவன் ஆவலோடு தரும் தழையணியை அணிதலும், தலைவனின் பிரிவால் தழையாடை இடையில் நிற்காமல் கழறுவதுமாகக் கூறப்படுவதை நோக்கும் போது தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வு வெளிப்படுகின்றது.

மலை வாழ் குறவர்கள் மரப்பட்டையினாலே பின்னிய உடையினை அணிந்தடுத்ததை உலோச்சனார்,

“மரனா ருடுககெ மலையுறை குறவர்” 90

மரப்பட்டைகளைப் பெயர்த்தெடுத்து அவைகளைச் சீர்செய்து பின்னி ஆடையாக அணிந்த வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளதை அறியலாம்.

நற்சொல் கேட்டல்

தலைவன் பொருளீட்டச் சென்றுள்ளான். தலைவியின் துயரம் மிகுகின்றது. பக்கத்து வீட்டுப் பெண் ‘கணவர் வருவார்’ என்று அசரீரியாகக் கூறினாள். அத்தகையவரைக்குத் தேவர்கள் உண்ணும் அமிழ்தமே உண்பாளாக என்று வாழ்த்துகிறாள். நற்சொல் கேட்கும் வழக்கம் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தது.

“அமிழ்தமுண்களம் அயலிலாட்டி”

மலை செழு நாடனை வரமென் றோளே” 91

“அரும் பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பதம் ஆகப்

பெரும் பெயர் உலகம் பெறீ இயரோ அன்னை

தம்மில் தமதுண்டன்ன சினைதொடும்

தீம் பழந்தூங்கும் பலவின்

ஓங்கு மலை நாடனை வரும் என்றோளே” 92

என்ற அடிகளால் நற்சொற்கேட்டு வாழ்த்துதலும் நற்சொற் கூறி அமிழ்தம் உண்பாராக எனப் புகழ்வதும் சங்ககாலத்தில் இருந்தது என்பது தெரிகின்றது. அமிழ்தம் கிடைப்பதற்கரிய தேவர்களின் உணவினை நீ பெறுவாயாக என்று கூறும் பாங்கை இவற்றால் அறியும் போது தலைவியின் மன மகிழ்ச்சி வெளிப்படுகிறது.

புலிப்பல் தாலி

பெண்கள் தம் பிள்ளைகளுக்குக் கழுத்தில் புலிப் பல்லைப் பதித்தத் தாலியை அணிவிக்கின்றனர். அம்மக்களின் வீர உணர்வைத் தூண்டும் வண்ணமும் இப்பல்லை அணிகின்றனர் எனலாம். அதனை

“பொழுதும் எல்லின்று பெயலும் ஓவாது

கழுதுகண் பணிப்ப வீசும் அதன்றலைப்

புலிப்பல் தாலிப் புதல்வற்புல்லி” 93

இதனையே புறத்தில்

“புலிப்பல் தாலிப் புன்றலைச் சிறாஅர்” 94

என்ற அடிகளால் அறியலாம். தம் பிள்ளைகளின் கழுத்தில் புலிப்பல் தாலியை அணிந்த இரவுக் காலத்திலும் மழை, காற்று வீசும் காலத்தும் தம் பிள்ளைகளைத் தேற்று முகமாகக் கூறினர். தம் பிள்ளைகளுக்குப் பயம் ஏற்படாமல் இருக்கவும், அச்சத்தை நீக்கவும், வீர உணர்வைத் தூண்டவும், புலிப்பல் தாலியை அணிவித்தனர். இத்தகைய வழக்கம் மக்களிடையேக் காணப்படுகின்றது,

நாழிகைக் கணக்கர்

சங்க கால மக்கள் அரண்மனையில் வாயில்கள் அமைத்து வாழ்ந்தமையைச் சங்க நூல்கள் மூலமாக அறியலாம். அரண்மனையில் வாயில்காப்போர் இருந்தனர். அவர்கள் காலத்தை அறிய விண்மீன்களை எண்ணினர். மேலும் முல்லை மலர்களின் முகைகளைப் பரப்பி மாலை நேரத்தை அறிவதை நெடுநல்வாடை, முல்லைப்பாட்டு போன்ற பத்துப்பாட்டு நூல்களில் அறியலாம்.

“..... காவலர்

கணக்காய் வகையின் வருந்தியென்” ⁹⁵

என்ற அடிகளில் காவலர் நாழிகையை அறிய விண்மீன்களை எண்ணிக் கூறினர். அவ்வழக்கம் இன்றும் நாட்டுப்புறங்களிலே காணப்படுகிறது.

உடன்கட்டை ஏறுதல்

சங்க காலத்தில் பெண்கள் கணவனைத் தெய்வமாக நினைத்தனர். தமிழ்ப் பெண்கள் நாணத்தைக் காட்டிலும் கற்பு நெறிக்கு முதன்மை கொடுத்தனர். பூதப்பாண்டியன் இறந்தமையால், அவனது மனைவி உடன்கட்டை ஏறி உயிரை மாய்த்துக் கொண்டதை புறநானூறு கூறுகின்றது.

சங்க காலத்தில் பெண்கள் மட்டுமின்றி, அஃறிணையாகிய குரங்கும் இவ்வுணர்வோடு வாழ்ந்தது என்பதை சங்ககாலப் பாடல்கள் உணர்த்தும். ஆண் குரங்கு இறந்தமையால் தம் குட்டியைச் சுற்றத்தாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மலைமேலிருந்து விழுந்து பெண் குரங்கு இறந்தது.

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும் பிறிதுற்றெனக்

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லாவன் பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி

ஒங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயர் செகுக்கும்” ⁹⁶

இதனை,

**“இன்புறு கணவர் இடரெரியக மூழ்கத்
துன்புறுவன நோற்றத் துயருறு மகளிர்”⁹⁷**

என்ற அடிகளால் அறியலாம். மேலும், பெண்கள் தம் கணவனைத் தெய்வமாக மதித்ததோடு, கணவன் இறந்தால் மறுமணம் செய்யும் வழக்கம் இல்லாதவர்களாக இருந்தனர்.

மடலேறுதல்

தலைவி, தலைவன் மேற் விருப்பம் கொள்ளாவிட்டால், தோழியின் உதவியோடு தலைவியை அடைய விரும்புவான். இறுதியில் தோழியின் உதவியின்றி, மடலேறி இன்னார் பெண்ணை இன்னார் விரும்புகிறேன் என்று ஊரறிய மடலேறுதலும், மணங்கொள்ளுதலும் சங்க கால ஆடவர்களின் பழக்கமாகும். இதனைக் ‘கைக்கிளை’ என்ற திணையில் தொல்காப்பியர் அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

தலைவன், தலைவியின் மீது கொண்ட ஒரு தலை அன்பால், பனை ஓலையில் குதிரை செய்து அக்குதிரைக்கு ஆவாரம் பூவை அணிவித்து, அக்குதிரை மீது அமர்ந்து எருக்க மாலை சூடி ஊரறிய மடலேறுவான். அதன்பின், மணம் செய்து வைப்பார். இம்முறை சங்க காலத்தில் வழக்கமாக இருந்தது.

**“மாவெனமடலும் ஊர்ப் பூவெனக்
குவிமுகிழ் எடுக்கள் கண்ணியும் சூடுப
மறுகினார்க்கவும் படுப
பிறிதுமாகுப காமங்கால் கொளினே”⁹⁸**

என்ற அடிகளால் பழந்தமிழர் மடலேறினர் என்ற செய்தியை அறிய முடிகிறது.

உயிர்ப்பலிக் கொடுத்தல்

நல்வினை செய்யும் கடவுளையும், தீவினை செய்யும் கடவுளையும் பழந்தமிழர்கள் வழிபட்டனர். தீவினை செய்யும் கடவுளுக்கு உயிர்ப்பலிக் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. தலைவி தலைவனின் பிரிவுத் துயரால் உடல் மெலிவுற்றிருப்பதை, உணர்ந்த செவிலித்தாய், இது வேலனால் வந்தது என நம்பி வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்தி உயிர்ப்பலி கொடுத்தாக சங்கப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. இளைய சூட்டினைக் கொண்டு அதன் குருதி படிந்த மண்ணைத் தலைவியின் நெற்றியில் பூசுவது வழக்கமாக இருந்தது.

**“பல்வேறு ருவற் சிசல்லவழி மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவள் நறுநுதல் நீவி”⁹⁹**

என்ற அடிகளால் நோயுற்ற பெண்ணின் நெற்றியை, பல வண்ணச் சோற்றைப் பரப்பி, குருதிக் கரை படிந்த மண்ணை நெற்றியில் பூசுவது அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கமும், நம்பிக்கையுமாக இருந்தது என்பதுப் பெறப்படுகின்றது. மேலும் துன்பத்தோடு இருப்பவர்களின் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்து ஆறுதல் தெரிவிப்பதும், உயிர்ப்பலி கொடுப்பதும், அக்கால மரபாக விளங்கியது.

இதனையே,

**“வானுதலின் மன்றிலரிந்த மறியின் குடுதியின் மண்ணும் அள்ளிச்
சென்றொரு வேலர் கை நீண்ட என் செய்தது தீ வினையே”¹⁰⁰**

சடங்குகள்

மலை மக்கள் திருமணம் ஏற்பாடுகள் செய்த பிறகு திருமணம் நடைபெறும் நாட்கள் வரையிலும் பல்வேறு சடங்குகளை செய்து வந்துள்ளனர். இச்சடங்குகளை அறிய நமக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் துணை நிற்கின்றன.

திருமணச் சடங்கு

தலைவியின் பெற்றோர்கள் சம்மத்தோடு, தலைவனின் சுற்றத்தார் தலைவியின் இல்லத்திற்கு வந்தனர். தலைவி மகிழ்ச்சியோடு தயக்கமும் கொள்கிறாள். அதனை உணர்ந்த தோழி வினவ, பெற்றோர்களிடத்தில் தலைவனின் சுற்றத்தார் நம்மை மறுத்து விடுவாரோ என்ற எண்ணத்தை கூறுகிறாள். தலைவியின் தயக்கம் நீங்க நன்று என கேட்டதற்கெல்லாம் கூறும் பதிலை அறிந்து தோழி தலைவியின் மனதை உறுதிப்படுத்துகிறாள். அதனை,

“அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
பிரிந்தோர் புணர்வோர் இருந்தனர் கொல்லோ
தண்டுடைக் கையர் வெண்மலைச் சிதலவர்
நன்று நன்றென்று மாக்களோ
இன்று பெரிதென்னும் ஆங்கண தலையே” 101

என்றப் பாடலால் அறியலாம். சேரும் பொழுதும் களவுக் காலத்தில் அலர் தூற்றி மக்கள் நரைத்த தலையுடைய பெரியவர்களும் தடியை கையில் ஊன்றி நடக்கும் முதியோரும் பிரிந்தாரைச் சேர்க்கும் பெரியவர்களும் நன்று நன்று எனக் கூறினர் என்று கேட்ட தோழி தம் மகிழ்ச்சியைத் தலைவியிடம் கூறிய நிலை அறியத் தகும் பெரியவர்கள் சம்மத்தோடும், உடன் போக்காலும் நடைபெற்றது என்பது இதனால் பெறப்படுகிறது.

கீழ்க் குறிக்கப் பெற்ற சடங்குகள் திருமணத்தில் இடம் பெற்றதாகச் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறியலாம்.

- 1) வீட்டை அழுகுபடுத்திக் கடவுளை வழிபடுவர்
- 2) மண முழுவும் முரசும் முழங்கும்
- 3) புத்தாடை உடுத்திக் கொள்வர்
- 4) மனையில் விளக்கேற்றுவர்

- 5) மாலை தொங்க விடுவர்
- 6) முது பெண்டிரும் மக்களைப் பெற்ற நால்வரும் முன்னின்று முறையே வாழ்த்துடன் சடங்குகளைச் செய்விப்பர்,
- 7) பூக்களையும், நெல்லையும் சொரிந்து பெற்றோர் விரும்பும் பிணையைச் சூடுக என வாழ்த்துவர்.
- 8) மலை மக்கள் திருமணத்தைக் குறிப்பிட்ட நாளில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நடத்தினர். திருமணத்தில் பெண்ணுக்குப் பிறருக்குக் கொடுக்கவியலாத ஓரரிய அணியை அணிவித்துள்ளனர். ஆயின், அது தாலிதான் என்பதற்கான சரியான ஆதாரமில்லை.
- 9) திருமணத்தை தங்கள் இல்லங்களிலேயே நடத்தினர்.
- 10) எனினும், பலரை அழைத்து உணவிட்டு மகிழ்ந்தனர்.
- 11) திருமணத்தில் கடவுளை வழிபட்டனர், ஆயின், இன்ன கடவுள் என்ற வரையறை இல்லை.
- 12) திருமணத்தின் போது மணப்பெண்ணை மங்கல நீராட்டினர் இதற்கும் வயதில் முதிர்ந்த புதல்வரைப் பெற்ற இல்லத்தரசிகளே உரியவராய் கருதப்பட்டனர்.
- 13) நீராட்டலின் போது கணவனால் என்றும் விரும்பப்படுபவளாய் மனைவி இருக்க வேண்டும் என வாழ்த்தினர்.
- 14) நெல்லும் மலரும் கலந்த நீரைக் குடங்களில் சுமந்து வந்தனர்.

இவைகள் நம்பிக்கையடிப்படையில் தோன்றி வளர்ந்திருக்க வேண்டும் இச்சடங்குகள்.

பூவும் மணமும் போன்று பொலந்து வாழ வேண்டுமென்பதும் நெல்லை போற்று பெருக்கி குடும்பத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்பதும் வாழ்த்துவோரது விழைவாக இருக்கலாம் என எண்ண முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டக்கூடிய திருமணச் சடங்குகள் பெண்ணுக்கு, அதாவது, மணமகளுக்கு மட்டுமே உரியனவாய் இருந்தன. இதிலிருந்து, திருமணம் என்பது சங்க காலத்தில் பெண்ணுக்காகவே நிகழ்த்தப்பட்ட சடங்கு என்பது பெறப்படுகிறது.

ஒப்பனைகள்

மலை மக்களிடத்து ஒப்பனை உணர்வு மிகுந்திருந்தது அவர்கள் மலர்களாலும், ஆடை அணிகலன்களாலும் மணப் பொருட்களாலும் தங்களைப் பல வகையில் அழகு படுத்திக் கொண்டனர். ஒப்பனை செய்துக் கொண்டனர். இதை சங்க இலக்கியங்கள் நமக்கு காட்டுகின்றன.

மலர் ஒப்பனை

தமிழர்களின் மணப்பொருள்களில் முதன்மையான இடமாக இருப்பது மலர்கள், நிறத்தால், மணத்தால், அழகு போன்றவற்றால் இயல்பாகவே மனிதனைக் கவர்வன மலர்கள்.

அன்றை தமிழர்களுக்கு எளிதாக கிடைத்த மணப்பொருள் மலர்கள், மலை, காடு, வயல், போன்ற இடங்களில், கிடைத்தன. அதனால் மலர்களை அவர்கள் எளிதில் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

“தொல்காப்பியம் அன்று தமிழர் மலரைப் பூவாக, தாராக, மாலையாக, தண்ணியாகப் பயன்படுத்தியதைச் சுட்டுகிறது,”¹⁰²

சங்க கால மக்கள் மலர்களால் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டுள்ளனர். மலர்களை மாலையாகவும் கட்டி அணிந்துள்ளனர். கண்ணி என்றும் கோதை என்றும் அணிகின்ற இடத்திற்கேற்ப மலைகளை அவர்கள் பகுத்துப் பெயரிட்டது குறிக்கத்தக்கது. சங்க காலத்தில் ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலரும் மலர் அணிந்துள்ளனர். வெட்சி, கரந்தை

முதலானப் புறத்திணைப் பாகுபாட்டிற்கு வீரர்கள் அணிந்து சென்ற மலர்கள் அடையாளமாக இருந்தன. இது, ஆண்களின் மலரணியும் பழக்கத்திற்குச் சான்றாகும். மலர்களோடு தளர்களையும் அவர்கள் அணிந்திருந்தனர். குறிஞ்சிப் பாட்டு ஒரு தலைவனின் மலர், தளிர் அலங்காரத்தைக் காட்டுகிறது.

**“மணிநிறங் கொண்ட மாயிருங் குஞ்சியின்
மலையவும் நிலத்தவும் சினையவும் சுனையவும்
வண்ணவண் ணத்த மலராய்பு விரைஇய
தண்ணறுந் தொடையல் வெண்போழ்க் கண்ணி
நலம்பெறு சென்னி நாமுற மிலைச்சி”¹⁰³**

என்னும் வரிகளால் ஒரு தலைவன் மலை, நிலம், கொடி சுனை ஆகிய இடங்களில் பூத்தப் பல வண்ண மலர்களைத் தொடுத்து தலையிலும் கழுத்திலும் மாலையாக அணிந்து கொண்டது பெறப்படுகிறது. பெண்களும் மலர்களால் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொண்டதைப் பல பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 99-2003 மலர்களால் ஆன மலையைக் கட்டி இளம் பெண்கள் தங்கள் தலையில் சூடி மகிழ்ந்ததைச் சுட்டும்.

**“ஒண்ணெங் காந்தள் ஆம்பல் அணிச்சம்
பல்வேறு றுருவிந் வனப்பமை கோதையெம்
மெல்லிரு முச்சிக் கவின் பெறக்கட்டி”¹⁰⁴**

என்னும் குறிஞ்சிப் பாட்டு வரிகள் இதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். இதனையே இளங்கோவடிகளும் குறிப்பிடுகிறார்.

**“கோட்டினுங் கொடியினும் நீரினும் நிலத்தினும்
காட்டிய பூவிற் கலந்த பித்தெதயன்”¹⁰⁵**

இவ்வாறு அன்று தமிழர் பல்வேறு பிரிவுகளாக மலர்களைப் பயன்படுத்தினார்கள் என்று அறியமுடிகிறது.

தலைவன் அருகில் இருக்கும் பொழுதும் அவனை நினைத்து இன்பம் அடையும் பொழுதும் பெண்கள் மலர்களை சூடித் தங்களை அழகுறச் செய்து கொள்வர் என்றும் அதுவே தலைவன் பிரிந்து சென்ற நாட்களில் தலைவி கூந்தலில் பூக்களை சூட்டிக் கொள்ள மாட்டாள் என்பதனால்,

“எல்லாறு மௌவார் நாறும்

பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கு”¹⁰⁶

என்பதனால் அறியலாம். இவற்றின் மூலம் அன்று ஆடவரும் பெண்டிரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் நேரத்தில் மட்டும் மலர்களை அணிந்தனர் என்றும் அவர்கள் துக்கத்தில் இருக்கும் பொழுது மலர்கள் அணிய மாட்டார்கள் என்பதை இப்பண்பாடு உணர்த்துகின்றது.

திலகம்

நறுமணப் பொருட்களைக் கொண்டு திலகம் தயாரிக்கப்படுகிறது.

“யாங்கறிந் தன்றுகொல் தோழியென்

தேங்கமழ் திருநுதல் ஊர்தரும் பசப்பே”¹⁰⁷

நெற்றியில் திகழும் திலகம் நறுமணத்துடன் விளக்கும் ஊரினைக் கொண்டது என்று தலைவி தோழியிடம் கூறும் இடத்தும்,

“திலகம் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதல்”¹⁰⁸

“தேங்கமழ் திருநுதல் திலகம் தைஇயும்”¹⁰⁹

மேலும்,

“திலகம் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதல்”¹¹⁰

எனும் போதும் மகளிர் நறுமணம் மிக்க திலகத்தினை தங்கள் நெற்றியில் இட்டனர். இவை உத்தம மகளிரின் நெற்றி இயற்கை மணமுடையது என்பதை ‘நறுநுதல்’ என இலக்கியங்கள் கூறும். திலகம் முதலியவற்றால்

மணம் செறிந்த நுதல் என்றும் கூறலாம். மேலும் தலைவி உள்ளத்தில் இன்ப உணர்வு மிகும் பொழுது நெற்றியில் திலகமிட்டு நறிய மணத்துடன் இருப்பாள் என்றும் அவை பார்ப்பதற்கு முழு நிலவைப் போன்று தோன்றமளிக்கும் என்று இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

ஆடைகள்

அழகாகவும் நறுமணத்துடனும் ஆடைகளை அணிந்தனர் தமிழர்கள். தமிழகத்தில் தலைசிறந்த தொழில்களில் நெய்தல் தொழில் சிறப்பான ஒரு இடத்தினைப் பெறுகிறது. பருத்தி நூலாலும் பட்டு நூலாலும் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. அவை கோசிகம், பீதகம், நுண் நுகில், சித்தரக்கம்மி, பொன்னெழுத்து முதலிய பலத்தற்பட்டன.

சங்க மக்கள் முதன் முதலில் தழைகளை ஆடையாக உடுத்தினர். ஆடை அணிதல் என்பது நாகரிகத்தின் முதல் அடையாளம். எனவே, பலவகையான ஆடைகளை அணிந்தது இங்கே ஒப்பனையாகக் குறிக்கத் தக்கது.

“தாரும் தழையும் தந்தனென் இவனென்” ¹¹¹

என வரும் பாடல் வரியால் தழையை உடுத்துகின்ற வழக்கம் மலை மக்களிடம் இருந்தது தெரியவருகிறது.

அம்மக்கள் நூல் நூற்றும் ஆடை அணிந்துள்ளனர். அதற்கு, அறிவை என்று பெயரிட்டிருந்தனர்.

**“நோக்கு நுழை கல்லா நுண்மைய
அரவுரி யன்ன அறிவை நல்கி” ¹¹²**

என வரும் வரிகள் கண்ணால் பார்த்துக் சொல்ல முடியாத அளவு நுண்மையும் பூத்தொழிலும் பாம்பின் தோல் போன்ற தன்மையும் கொண்ட ஆடையைக் கரிகாற் பெருவளத்தான் பொருநார்க்குத் தந்ததைக்

குறிப்பிடுகின்றன. இதன் மூல நுண்மையும் பளபளப்பும் வாய்ந்த ஆடையை அம்மக்கள் அணிந்ததை அறிய முடிகிறது.

மேலும், “மலையில் வாழும் குறமகள் மராமரக் கொத்துகளை நடுவே வைத்து இலையையுடைய நறுமணம் மிக்க பூங்கொத்துகளைச் சுற்றிலும் வைத்து தொடுத்த பெரிய அழகிய தழையாடையை உடுத்தினாள்” மேலும் ஆடைகளுக்கு நறும் மணம் புகட்டுதலும் அக்கால முதல் இன்று வரையிலும் வழக்கத்தில் உள்ளன.

அணிகலன்கள்

அணிகலன்கள் அணிவதிலும் இரு பாலரும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். அணி, பூண், இழை, கலன் எனப்பட பெயர்களால் அவற்றை வழங்கினர். இதில் இருந்து அணிகளை அணிவதில் அவர்களுக்கிருந்த ஆர்வம் புலப்படுகிறது.

அணியிழை, ஆயிழை, கோழை, ஒளியிழை என்ற பல அடைமொழிகள் பெண்களைச் சுட்டியது இங்குக் குறிக்கத்தக்கது.

சங்க மக்கள் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை அணிகளால் தங்களை அழகு படுத்திக் கொண்டனர். ஆண்களைவிட பெண்களின் அலங்காரம் அதிகமாய் இருந்தது.

கடந்தலணி

இல்லோதி, மெல்லோதி, ஐம்பால் ஒதி என்றெல்லாம் பெண்கள் விளிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதிலிருந்து அவர்களின் அலங்காரம் கூந்தலிலேயே தொடங்குதல் பெறப்படுகிறது.

சங்க மகளிர் பொன் மாலையில் தங்கள் கூந்தலை அலங்கரித்தனர்.

*“புனையிருள் கதுப்பகம் பொலியப்
பொன்னின் தொடை மலை” 113*

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை, தொண்டைமான் இளந்திரையன் விறலியர்க்குக் கரிய கூந்தலில் சூடப் பொன்மாலையை வழங்கினான் என்று விளக்குவதில் தெரிவாகிறது.

நுதலணி

அடுத்து, அவர்கள் அணிந்திருந்த நெற்றியணி விளக்கப்படுகிறது. இன்றைக்கு நாம் அணியும் நெற்றி சுட்டி எனச் சொல்லப்படும் அணியை அவர்களும் அணிந்திருந்தனர்.

அதை

“மகரப் பகுவாய் தாழ மண்ணுறித்து” 114

எனத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. எனவே, நெற்றியாலே மகர மீனின் வாய் போன்ற அணியை அவர்கள் அணிந்திருந்தது தெரிகிறது.

காதணி

காதில் குழையணியும் பழக்கம் சங்க மகளிரிடம் இருந்திருக்கிறது. பூங்குழை, வார்குழை, பொங்குழை, கனங்குழை எனப் பலப் பெயர்களில் சங்க இலக்கியம் அவர்கள் அணிந்திருந்த குழைகளைச் சுட்டுகிறது.

பூங்குழை

பூங்குழை என்ற பெயருக்கேற்ப மலர்களைக் குழையாக அணிந்திருந்தனர். அவற்றோடு தளிர்களையும் அதற்கு பயன்படுத்தினர்.

இதனை,

“..... செந்தீ

ஒண்பூம் பிண்டி யொருகாது செரீஇ” ¹¹⁵

எனவும்,

“சாயிழப் பிண்டித்தளிர் காதிற் றையினாள்

பாய்குழை நீலம் பகலாகத் தையினாள்” ¹¹⁶

எனவும் வரும் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

கால் சிலம்பு

காலில் சிலம்பணியும் பழக்கம் அக்காலத்திலும் இருந்துள்ளது.

“நாள் மகிழ் இருக்க காண்மார் பூணொடு

தெள்ளரிப் பொற்சிலம் பொலிப்ப” ¹¹⁷

எனச் செல்வந்தர் வீட்டு மகளிர் நிலா முற்றத்தின்று தெருவில் நடக்கும் விழாவை காலில் அணிந்திருந்த பொற்சிலம்பு ஒலிக்கக் கண்டது சொல்லப்படுகிறது. அச்சிலம்பின் உள்ளீடு முத்தாகவோ மாணிக்கமாகவோ இருந்தது.

“..... தெந்தீர்

முத்தரிப் பொன் சிலம்பு ஒலிப்ப” ¹¹⁸

எனப் பொன்னாலான சிலம்பில் முத்துகளைப் பரலாகக் கொண்டு அணிந்தது. பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு பெண்கள் பலவகை அணிகலன்களால் தங்களை அலங்கரித்து கொண்டனர்.

மெய்பாடுகள்

உணர்ச்சி என்பது வாழ்வின் இலக்கியமாகவும், இலக்கியத்தின் உயிர்நாடியாகவும் விளங்குகின்றது. உணர்ச்சிகளும் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளும்

மனித வாழ்க்கையில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்துவதும் குறிக்கோளுடன் செயல்படுத்துவதும் உணர்ச்சியின் வழிச் செயல்களாகும். அது மனித வாழ்வின் ஒழுக்கத்தை முறைப்படுத்துகின்றது. உள்ளக் கிளர்ச்சியைப் பொறுத்தே மனித நடத்தைகள் வெளிப்படுகின்றன. அதாவது, உள்ளக் கிளர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகிய மெய்ப்பாடுகள் நடத்தைகள் உருவாக்க காரணமாகின்றது. மனித வாழ்வின் மிக உன்னதமான நடத்தைப் பண்புகளும், தாழ்வான பண்புகளும் உணர்ச்சி உள்ளக்கிளர்ச்சி மெய்ப்பாடு என்னும் இவற்றைப் பொறுத்தே அமைகின்றன. மகிழ்ச்சி, அன்பு, இரக்கம் போன்றவை இழிவான நடத்தையை உருவாக்குகின்றன.

உணர்வு பெறுதல், உள்ளக் கிளர்ச்சி மெய்ப்பாடு என்னும் இவற்றைப் பொறுத்து மனித சிந்தனையும் அமைகின்றது. உணர்ச்சிகளும் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளும் வெளித் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளோடும், அவற்றால் உருவாகும் நடத்தைப் பண்புகளோடும் இயைபு பெற்றிருக்கும். அன்றாட மனித வாழ்வில் இத்தகைய உன்னதமான இயைபினை மலை மக்களின் வாழ்விலும் காண முடிகின்றது.

மெய்ப்பாடுகளின் வகைகள்

தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள 'மெய்ப்பாட்டியல்' என்ற இயலை அணுகி நோக்கும் போது அதில் மெய்ப்பாடுகள் மொத்தம் எட்டாகக் கூறுகின்றார். அவர்

“நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடென்ப” ¹¹⁹

இம்மெய்ப்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும், நான்கு நான்கு உணர்ச்சிகளால் தோன்றுமெனக் கூறுகின்றார். அவை அகத்திற்கும், புறத்திற்கும் பொதுவானவை,

அழுகை

“நாள் மழை தலைஇய நல்நெடும் குன்றத்து
மால்கடல் திரையின் இழிதரும் அருவி
அகல் இருங்கானத்து அல்கு அணி நோக்கித்
தாங்கவும் தலைவரை நில்லா நீர்க்குழம்பு
ஏழ்து எழில் மழைக்கண் கலுல்தலின் அன்னை
எவன் செய் தனையோ? நின் இலங்கு எயிறு உண்டு என
மெல்லிய இனிய கூறலின், வல்விரைந்துங்
உயிரினும் சிறந்த நானும் நனிமறந்து
உரைக்கல் உயர்ந்தனனே” ¹²⁰

தலைவியின் அழுகைக்குக் காரணம் ஓங்கிய மலையினையுடைய தலைவனது மார்பைச் சேராமையால் வந்தது என்று கூற நினைத்த தோழி அதனைக் கூறாது மறைக்கிறாள். தோழி கூறிவிட்டால் தலைவியை வீட்டில் அடைத்து விடுவார்கள். எனவே விரைவில் திருமணம் செய்க என்று சொல்லாமல் உணர்த்துகிறாள் தோழி.

இப்பாடலில் தலைவியின் அழுகையின் ஊடே விளக்குவதால் இதில் ‘அழுகை’ என்னும் மெய்ப்பாடு விளக்கி காண முடிகின்றது.

அச்சம்

“பூம்பொறி உழுவைப் பேழ்வாய் ஏற்றை
தேம்கமழ் சிலம்பின் காலத்தொடு பொரினே
துறுகல் மீவிசை உறுகண் அஞ்சாக்
குறுக்குறு மாக்கன் புகற்சியின் எறிந்த
தொண்டகச் சிறுபறைப் பாணி யயலது

பைந்தாள் செந்தினைப் படுகிளி யோப்பும்
ஆர்கலி வெற்பன் மார்பு நயந்து உறையும்
யானே அன்றியும்”¹²¹

தலைமகன் இடையீடின்றிக் கொடிய காட்டு வழியே இரவுக்குறி வந்தொழுகக் கண்டு அஞ்சியதை மகள் இங்ஙனமன்றி வரைந்தொய்தின் இவ்வச்சம் இல்லை ஆகுமெனக் கருதி அதனைத் தோழி கேட்டுத் தலை மகனுக்கு அறிவுறுத்தும் வண்ணம் தலைவனது மார்பை விரும்பி உறையும் யானே யல்லது அவன் வருகின்ற கொடி நெறியைக் கருதுவார். பிறர் யாவருளரென வருந்திக் கூறா நிற்பது.

தலைவன் காட்டு வழியே வரக்கண்ட தலைவி அது குறித்து அச்சமடைவதால் இப்பாடலில் ‘அச்சம்’ என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றக் காணலாம்.

பெருமிதம்

தலைவனின் பயணத்தைத் தெரிந்து கொண்ட தோழி அதனை தலைவியிடம் கூறும் போது, தலைவனைப் பற்றி பெருமைபடக் கூறுகிறாள். என்பதை,

“நிலம் நீர் சூரக்குன்றம் குழைப்ப
அகல்வாய்ப் பைஞ்சுனைப் பயிர்கால் யாப்பக்
குறவர் கொன்ற குறைக்கொடி நறைப்பவர்
நறுங்காழ் ஆரம் சுற்றுவன வகைப்பப்
பெரும்பெயல் பொழிந்த தொழில் எழில்
தெற்கேற்பு இரங்கும் அற்சிரக் காலையும்
அரிதே, காதலர்ப் பிரிதல் இன்று செல்
இருளையர்த் தருஉம் வாயையோடு
மயங்கிதழ் மழைக்கண் பயற் தூதே”¹²²

தலைவி பிரிவினால் படும் துன்பங்களை உன் கண்கள் தெரிவிக்கிறது. எனவே தலைவன் முன் பனிக் காலத்தும் கூட உன்னைப் பிரியமாட்டான். நீ சந்தோஷமாகவே இரு' என்று கூறுகிறார்.

தலைவியின் மனதிற்குந்த செய்தி கேட்டு தலைவி 'பெருமிதம்' கொள்வதால் இப்பாடலில் "பெருமிதம்" என்னும் மெய்ப்பாடு அமைந்திருப்பதை காணலாம்.

வெகுளி

இயற்கைப் புணர்ச்சியால் மறுநாள் தலைவியின் வேறுபாடு கண்ட தோழி தலைவியிடம் கூறுவதை,

*“ஏழா அ ஆகலின் எழில்நலம் தொலைய
அழா அதீமோ நொதுமலர் தலையே
ஏனல் காவலர் மாவீழ்த்துப் பறித்த
பகழி அன்ன சேயரி மழைக்கண்
நல்ல பெருந்தோளோயே கொல்லன்
எறிபொன் வீட்கும் ஒங்குமலைக் காட்சி
மயில் அறிபு, அறியா மன்னோ
பயில் குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே”¹²³*

தலைவியே! தினைப் புனத்தின் கண் மேயும் கிளியை நீ ஒட்டவுமில்லை பிறரறியுமாறு அழவும் செய்கின்றாய். இயற்கைப் புணர்ச்சியால் உனக்கு ஏற்பட்ட வேறுபாட்டை நீ கூறாது மறைத்தாலும் உன் வெகுளித்தனமான செயல்களால் நானே உணர்ந்து கொண்டேன்' என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

அணிந்தவை திருத்தல்

*‘கூட்டெதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிநிலி
புள்ளிற்கு ஏமம் ஆகிய பெரும் பயர்*

*வெள்ளத் தாளை அதிகற்கொன்று உலந்து
ஒள்வாள் அமலை ஞாட்பிற்
பலர் அறி அறுதல் அஞ்சில் பைப்பய
நீர்த்திரள் கடுக்கும் மாசில் வெள்ளிச்”* ¹²⁴

நீரின் திரட்சியைப் போன்றிருக்கும் குற்றமற்ற சொக்க வெள்ளியினாலாகிய, வளைவு பொருந்திய கோற்றெழிலமைந்த வகைகள் நிறைந்த முன்கையை உடையவள் பிடரியிலே குறைந்து வருகின்ற கருமணல் போன்ற கூந்தலை உடையவள்.

தலைவி தான் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களை தலைவனைக் காணும் போது சரி செய்து கொள்ளும் இப்பாடலில் “அணிந்தவை திருத்தல்” என்னும் மெய்பாடு அமைய பெற்றுள்ளது.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல்

வரைவு நீட்டிக்கும் தலைவனுக்கத் தலைவி தன் உள்ளத்து வெறுப்பை மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்பால் உணர்த்துவது ‘முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாட்டினை,

*“உலந்த வள்ளி மரன் ஒங்கு சாரல்
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேண்நெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமகள்
இன்னா இசைய பூசல் பயிற்றலின்
ஏகல் அடுக்கத்து”* ¹²⁵

தன் காதலுடன் கூதுக்களித்த ஒரு கன்னி தான் இற்செறிக்கப்பட்டதும், அவனையடைய வழியின்றி மிகவும் நொந்தாள். அவள் வாட்டம் மிகுதியாயிற்று என்னும், தான் உற்ற வருத்தம் காம நோயுனால் வந்தது எனக் கூற வேண்டாம் என்று கூறுகிறாள்.

வேங்கைப் பூக்கொய்பவனின் ‘புலிபுலி’ என்ற ஆரவாரம், ஊரனைத்தும் அறியக் காரணமாயிற்று. அதே போல் அவனை அவள்

நேசிக்கத் தொடங்கியதுமே ஊரில் அலர் உண்டாயிற்று என்று குறிப்பால் கூறுவதால் இப்பாடலில் 'முனிவு மெய்ள் நிறுத்தல்' என்ற மெய்ப்பாட்டினைக் கொண்டமைகின்றது.

பாராட்டெடுத்தல்

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்றி

நீரினு மாரளவின்றே சாரற்

கருங் கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேனிறைக்கும் நாடனொடு நட்பே” ¹²⁶

இயற்கைப் புணர்ச்சியினின்று நீங்கும் தலைமகள், தன்னோடு காதல் கொண்ட தலைவனது அன்பினைப் பெருமையை இப்பாடலில் பாராட்டுகின்றாள்.

தலைவனோடு தலைவி கொண்ட அன்பானது வானை விட உயர்ந்தது. நிலத்தை விடப் பெரியது. கடலினும் ஆழமானது, அகலம், உயரம், ஆழம் என்னும் மூ வழிப் பெருகி நிற்பதாகும். அவனோடு நான் கொண்ட இந்த அன்பு எனத் தலைவி பாராட்டி சிறப்பிக்கிறாள்.

தலைவனின் அன்பு இத்தகையது என்று தலைவி வியந்து பாராட்டுவதால் இப்பாடலில் 'பாராட்டெடுத்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடு காண முடிகின்றது.

மலை நில மக்கள் தங்கள் வாழ்வியல் உணவு முறையிலும், உண்ணும் முறையிலும் சிறந்துள்ளனர் என்றும் கலையின் மூலம் இசையையும் இசையின் மூலம் மனமகிழ்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பதையும், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்களின் மூலம் அணிகலன்களை எவ்வாறு பயன்படுத்தினர் அம்மக்களின் மெய்ப்பாடுகள் ஆகியவை அவர்களின் பண்பாட்டையும் பண்பட்ட மனதையும், நாகரீக வாழ்க்கையும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறள் 996
2. புறம். 18-20.
3. மேலது 18-21.
4. மேலது 18, 19.
5. தமிழர் உணவு, ப.1.
6. புறம். 370:2-4.
7. பதிற்று. 66-7,9.
8. குறுந். 83:1-2.
9. குறுந். 389:1-2.
10. நற்றி. 102:1-4.
11. பதிற்று. 55:10-11.
12. புறம். 173:11.
13. தமிழர் உணவு, ப.23.
14. புறம். 18-20.
15. நற்றி. 153:7-10.
16. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.93.
17. மணிமேகலை 1.
18. மணிமேகலை 4.
19. கலி. 22:1-4.
20. மதுரை. 272-273.

21. பதிற்று. 42:10.
22. மதுரை. 289-290.
23. குறுந். 196:1-2.
24. மலைபடு. 337-339.
25. நற்றி. 116:6-8.
26. நற்றி. 122:1-2.
27. ஐங். 260:3-4.
28. மலைபடு. 425-426.
29. நற்றி 206:7.
30. மலைபடு. 168-169.
31. மேலது 174-185.
32. மேலது 243-49.
33. தமிழர் உணவு, ப.10.
34. நற்றி. 88:3-4.
35. புறம். 188:5-6.
36. மேலது 250:1-2.
37. மேலது 168:2.
38. மேலது 343:3-4.
39. அகம். 149:9-10.
40. நற்றி. 57:2-3.
41. மேலது 165:1-5.
42. புறம். 348:1-3.
43. நற்றி. 110:2-5.

44. மலைபடு. 512-515.
45. குறுந். 201:2-5.
46. நற்றி. 188:1-2.
47. மேலது 232:3-6.
48. மேலது 358:1.
49. மேலது 257:2.
50. புறம். 33:1-6.
51. மேலது 119:3-4.
52. மலைபடு. 120-1.
53. நற்றி. 83:5-7.
54. பதிற்று. 12:145-48.
55. தமிழர் ஆடை, ப.162.
56. நற்றி. 359:3-5.
57. குறுந். 125:2.
58. தென்னக இடையியல், ப.1.
59. தமிழர் வளர்த்த அழகு கலைகள், ப.105.
60. தென்னக இசையியல், ப.129.
61. நற்றி. 335:9.
62. மேலது 139-4.
63. மேலது 18:8-10.
64. மேலது 199:1-12.
65. அகம். 102:5-9.
66. மலைபடு. 358-359.

67. பெரும். 182.
68. குறிஞ்சி. 118.69.
69. மேலது 102-103.
70. பெரும். 185.
71. மலைபடு. 360-61.
72. குறிஞ்சிப்பாட்டு 13-18.
73. கோ.ம.நல்லசிவம், ஆய்வுக் கோவை, ப.53.
74. குறிஞ்சிப்பாட்டு 5-7.
75. பரி. பா.8.
76. குறுந். 362.
77. அகம். 22, 8-11.
78. குறுந். 23.
79. குறிஞ்சிப்பாட்டு 5-8.
80. மேலது 209-211.
81. கலி. 26-29.
82. குறிஞ்சிப்பாட்டு 23-26.
83. குறுந். 23.
84. ஐங். 276:4-6.
85. பெரிய திருமொழி 5-ம் பத்து 4.
86. புறம். 16.
87. குறுந். 105.
88. மேலது 159.
89. மேலது 125.

90. நற்றி. 64 :4.
91. குறுந். 125.
92. மேலது 83.
93. மேலது 161.
94. புறம். 374.
95. குறுந். 241.
96. மேலது 69.
97. சிலம்பு. 3 துன்பமான நெறி 34-35.
98. குறுந். 17.
99. குறுந். 362.
100. அம்பிகா மதுகோவை, 267.
101. நற்றி. 146.
102. மணப்பொருட்கள் சிலம்பு, ப.20.
103. குறிஞ்சிப்பாட்டு 112.
104. மேலது 62.
105. சிலம்பு. 22:93-94.
106. குறுந். 19:4-5.
107. மேலது 109:3-4.
108. நற்றி. 61:6.
109. அகம். 389:3.
110. திருமுரு. 24.
111. நற்றி. 80.
112. பொரும். 83-4.

113. பெரும். 485-86.
114. திருமுரு. 25.
115. குறிஞ்சிப்பாட்டு 18-9.
116. பரி. 95-96.
117. மேலது 98-100
118. மேலது 121-122
119. தொல்.மெய். நூ.29.
120. நற்றி. 17.
121. மேலது 104.
122. மேலது 5.
123. மேலது 13.
124. அகம். 142.
125. மேலது 52.
126. குறுந். 3.

கியல் - நான்கு

**மலை நீல மக்களின்
தொழிலியல்**

இயல் - நான்கு

மலை மக்களின் தொழிலியல்

சங்க காலத்தில் பொருளாதார வாழ்க்கை தன்னிறைவுடையதாகவும் நாடா வளத்தனதாகவும், நாட வளம் தரும் வளத்தனவாகவும் இருந்தது. வாழ்க்கை என்பது பணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. சங்க காலப் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையே விவசாயம் ஆகும். விவசாயத்தினை அடிப்படையாகவும் அதற்கு உதவி செய்யும் வகையிலும் பிறத் தொழில்கள் அமைந்திருந்தன. பொருளாதார நிலையை அயல் நாட்டுடனும் கொண்ட வாணிபத் தொடர்பும் முன்னிறுத்தும் காரணியாகவும் விளங்கின.

சங்க கால சமுதாயத்தில் தொழில்கள்

சங்க காலத்தில் விவசாயம் முதன்மைத் தன்மை பெற்றத் தொழிலாகும். சங்க இலக்கியத்தில் இதற்கு அளவற்ற சிறப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. விவசாயம் செய்யும் நிலங்கள் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு காரணமாக அமைந்திருந்தன. காவிரி, வைகை போன்ற ஆறுகள் சங்க காலத்தினை வளமுடையதாக ஆக்கின. உழவு நிலங்கள் மிகவும் செழிப்பாக இருந்ததால் உணவுப் பண்டங்களின் விளைச்சல் வரப்பின்றிக் காணப்பட்டது. நெல்முதன்மையான பயிராகும். அதற்கடுத்தபடியாக வரகு, தினை பயிரிடப்பட்டன.

புதுநெல், செந்நெல், தோரை போன்ற பலவிதமான நெல் ரகங்கள் பயிராயின. இவை தவிர கரும்பு, தென்னை, வாழை, மஞ்சள், இஞ்சி, பருத்தி ஆகியவையும் பயிர் செய்யப்பட்டன. நிலத்தை உழுவதும், எரு விடுவதும், நாற்று நடுவது, பயிரைக் காவல் காப்பதும் உழவுப் பணிகளாகும்.

சங்க காலத்தில் விவசாயத்திற்கு இணையாக கால்நடை வளர்ப்புத் தொழில் கருதப்பட்டு வந்தது. கால்நடை வளர்ப்பவர்கள் ஆயர், இடையர், இடை மகள், பொதுவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

உழவுத் தொழிலைப் போன்றே பண்டையத் தமிழர் வாணிபத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். மக்களுள் பெரும்பாலோர் வாணிபத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். “சிலர் தலைமுறை தலைமுறையாக செய்து வந்த தொழிலை மாற்றி, வாணிபத்தில் ஈடுபட்டனர். முக்கியமாகப் பல புலவர்கள் வாணிபம் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

மதுரைப் பண்ட வாணிகன் இளந்தேவனார், மது அறுவை வணிகர் இளவேட்டனார், கணியன் பூங்குன்றனார், தங்கால் பொற்கொல்லன், வெண்ணாகனார், மதுரைக் கொல்லன் புல்லன் ஆகிய புலவர்களின் பெயரிலிருந்தே அவர்கள் செய்த தொழில்கள் தெரிய வருகிறது.”¹

சங்க காலச் சமுதாயம் நிலத்தின் இயற்கை அமைப்புகளின் அடிப்படையில் ஐந்து வகையாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த இயற்கை அமைப்புகளோடு ஏற்பட்ட சமூகம் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தகுந்த வித்தியாசமான குண இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தது.

மலை மக்களின் தொழில்

மலையும் மலைச் சார்ந்த பகுதியினை குறிஞ்சி நிலம் என்று அழைத்தனர். குறிஞ்சி நிலத்து மண் சிறு சிறு குன்றுகளும் மண்ணும் கலந்த பகுதியாக இருக்கும். இங்கு வாழ்ந்து வந்த மக்கள் குறவர்கள் அல்லது வேட்டுவர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் வெற்பன், பொருப்பன், சிலம்பன், நாடன் என்றும் தலைவி ‘கொடிச்சி’ என்றும் அழைக்கப்பட்டாள். இந்நிலைக் குடிமக்கள் கானவர், வேட்டுவர், குன்றுவர், புனவன், வேட்டுவித்தியர், குறத்தி, குன்றுவித்தியார் எனப் பெறுவர்.

தொழில்கள்

வேட்டை

மலை மக்களின் முதன்மையான தொழில் வேட்டையாடுதல், இதனை திருமுருகாற்றுப்படையில்

**“கொடுந்தொழில் வல்வில் கொலைஇயகானவர்
நீடு அமை விளைந்த தேக்கன் தேறல்
குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து”²**

கொடிய தொழிலைச் செய்யும் வலிய வில்லால் வேட்டை காரணமாகக் கொலைத் தொழிலைச் செய்பவருமான குறவர்கள் நீண்ட மூங்கில் குழாய்களில் ஊற்றி நெடுநாள் வைத்து விளைந்த தேனால் ஆன கள்ளின் தெளிவை தங்கள் மலையிடத்துள்ள சுற்றத்தாருடன் உண்டு மகிழ்வார்கள்.

“..... சாரல்

**கொடுவிற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
பச்சூன் பெய்த பகழி போல,”³**

மலைச் சாரலிடத்துக் கொடியவில்லை உடைய வேட்டுவன் பன்றியை எய்து கொன்று அதன் செழுமையான தசையிடத்து பாய்ச்சியதால் அம்பானது சிவந்து காணப்பட்டது என்று சொல்லும் இடத்திலும் மலையிடத்து வாழும் கானவன் தொழில் விலங்குகளை வேட்டையாடுதல் முதன்மை தொழிலாக இருந்தது.

குறவர்கள், குறவர், குன்றவர் என்று அழைக்கப்படுவர். இவர்கள் மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த வீரப் பெருமக்களாவர். மலை வாழ்க்கைக் கேற்ற திண்ணிய உடல் வலிமையும் வாய்ந்தவர்கள். இதனை

“நறை அகில் வயங்கிய நளிபுன நறும்புகை
உறை அறு மையின்போகி, சாரல்
குறவர் பாக்கத்து இழிதரும் நாடன்”⁴

என்ற குறுந்தொகை பாடலடியாலும்,

“கடுஞ்சூல் மடப்பிடி நடுங்கும் சாரல்
தேம்பிழி நறவின் குறவர் முன்றில்”⁵

என்ற அகநானூறு பாடலடியாலும் குறிஞ்சி நில மக்களை குறவர் குன்றவர்
என்று அழைக்கப் படுவார்கள்.

மலை பகுதிகளில் வாழ்ந்த குறவர்களை மறம் பூண் வாழ்க்கையர்
என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையில்

“யானை தாக்கினும், அரவுமேல் செலினும்,
நீர்நில விசம்பின் வல்ஏறு கிலைப்பினும்,
சூல்மகள் மாறா மறம் பூண் வாழ்க்கை”⁶

யானை தன்னைத் தாக்க வந்தாலும் தன் மேலே பாம்பு ஊர்ந்து
சென்றாலும் இடி இடித்தாலும் சூல் கொண்ட குறமகள் கூட அஞ்சாத
வீரத்தன்மை மிக்க வாழ்க்கையினை மலை நில மக்களின் வாழ்க்கை என்று
பெரும்பாணாற்றுப் படை பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் வாள் தொழிலைத் தம் தொழிலாகக்
கொண்டவன் தனது வலிமையால் பகைவரைக் கொள்ளையடித்து உண்ணும்
உணவினை உடையவன் என்பதை

“வலிக்கூட்டு உணவின் வாட்குடிப்பிறந்த,
புலிப்போத்து அன்ன, புல்அணற் காளை,”⁷

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

விலங்கோடு போருக்குச் சென்றதை புறநானூற்றுப் பாடலில்,

“கான் உரை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்”⁸

காட்டில் வாழும் விலங்குகளோடு போரிட்டு வெல்லும் வில்லாற்றல் உடையராய் வாழ்க்கை நடத்தும் இயல்புடையவர்கள். இவர்கள் வில் பயிற்சி பெற்றதலினாலே இவர்களின் தோள் வலிமை உடையதாக இருந்தன. இதனால் இவர்களை

“சிவில் நவில் எறுழ்த் தோள்ஒக்கி...”⁹

உடையவர் என்றும்,

“வன்கைக் கானவன் வெஞ்சிலை வணக்கி,”¹⁰ -

வலிய கையை உடைய கானவன் கொடுமை மிக்க அம்பை எய்து பாய்ச்சிக் கொன்ற பன்றியினை எடுத்துக் கொண்டு வரும் பொழுது கானவன் மனையிடத்து உள்ள நாய்கள் எல்லாம் ஒரு சேரப் பக்கத்திலே குரைத்து விளையாடி வர வேட்டையிலே வெற்றியடைந்த மகிழ்ச்சியிலேயே இருப்பான் இதனையே

“கொடுத்தொழில் வல்வில் இலைஇய கானவர்”¹¹

கொடிய தொழிலைச் செய்யும் வலிய வில்லால் வேட்டை காரணமாகக் கொலைத் தொழிலைச் செய்பவர்கள் என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

வேட்டையாடுதல் இவர்களுடைய முக்கிய தொழில், வில்லும் அம்பும் இவர்தம் ஆயுதங்கள் வேட்டைக்கு உதவியாக நாயும் உடன் கொண்டு செல்வர். இதனை,

“செல்நாய் அன்ன கருவில் சுற்றமொடு”¹²

என்பதன் மூலம் தன் குறிஞ்சி தலைவன் வேட்டைக்குச் செல்லும் பொழுது அவனைத் தொடர்ந்து நாயும் செல்லும், இந்நாய்களும் மிருகங்களைக் கொன்று அவர்களின் வேட்டைக்கு உதவுகின்றன.

மலை நிலத்தில் வாழும் கானவர் விளைச்சல் இல்லாத கால கட்டங்களில் வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாக கொண்டிருந்ததை மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனார்.

**“இரவின் வருதல் அன்றியும் உரவுக்களை
வன்கைக் கானவன் வெஞ்சிலை வணங்கி
உளமிசைத் தவிர்த்த முறவுமான் எற்றையொடு
வளைவாய் குமலி ஒடுங்குயுடை யாட
வேட்டுவலம் படுத்த உவகையான்”⁷³**

எனக் குறிப்பிடுவர். அவர்கள் காட்டுப் பன்றியினை வில்லால் எறிந்து கொன்று தன் இல்லிற்குக் கொண்டு வந்துள்ளமையை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

மலை நிலத் தலைவன் பகைமன்னர்களுடைய பசுக்களைக் கவர்ந்து வருதலும் உண்டு. இதனை

**“புலிப்போத்து அன்ன, புல் அனற்காளை,
செல்நாய் அன்ன கருவில் சுற்றமொடு.
கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு”⁷⁴**

என்ற பாடலடியாலும் அறியலாம்.

குறிஞ்சி நிலத்தவர்கள் உழுதொழிலும் செய்வர். அகில், சந்தனம் முதலிய மரங்களை அழித்து நிலத்தைத் திருந்தித் தினை பயிரிடுவர் என்பதை

**“கிளவின் தணியின், நன்றுமன் - சாரல்
அகில் சுடு கானவன் உவல் சுடு கமழ்புகை”⁷⁵**

தினையுடன் அவரை முதலியனவும் பயிரிடுவதும் உண்டு. தினை அறுத்தபின் அவரைகள் பூத்துப் பயன் தருகின்றனவாம். இதனை

“..... சாரல்

பெரும்புகை குறவன் சிறுதினை மறுகால்
கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும்”¹⁶

தினைக்கதிர் முற்றும் பருவத்து அதனைக்கவர வரும் கிளி முதலிய பறவைகளைக் குறவர் மகளிர் பரண் மேலிருந்து கவண் எறிந்து ஒட்டிக் காவல் புரிவர். இரவில் யானைகள் வந்து புனத்தை அழித்து விடாதபடி பரணிலிருந்து குறவர் காவல் புரிவர். இரவில் தீக்கொள்ளிகளை எறிந்து யானைகள் ஒட்டுவர். இதனை

“கானவன் எறிந்த கடுஞ்செயல் ஞெகிழி
வேய் பயில் அடுக்கட் சுடரமின்னி”¹⁷

பலர் கூடி அம்பு எய்து, திணைப்பறை முழக்கி, கவண் எறிந்து அவற்றை ஒட்டுதலும் உண்டு. இதனை,

“துணையின் தீர்ந்த கருங்கண் யானை
அணையக் கண்ட அம்குடிக் குறவர்
கணையர் தினையர் கைபுனை கவணர்
விளியர் புறக்குடி ஆர்க்கும் நாட”¹⁸

எனவரும் இப்பகுதி குறவர்கள் யானையை ஒட்டிய வகையைத் தெரிவிக்கிறது.

தேன் எடுத்தல்

“குறவர் முசுக்கலை ஏற முடியாத மலை உச்சியின் கண்ணும் கண்ணேனியை வைத்து அதன் வழியே ஏறுவர். தேனீக்கள் ஈட்டி வைத்த தேனை எடுப்பர்”¹⁹ கண்ணேனி என்பது கணுக்களில் அடிவைத்து ஏறியிறங்கும்படி அமைந்துள்ள மூங்கிலாகும். இதனை “மால்பு”²⁰ எனவும் கூறுவர். குறவர் உச்சிப் பாறையில் உள்ள தேனை அறுத்தெடுக்க முயல்வதை,

“அறையறு தீந்தேன் குறவர் அறுப்ப”²¹

என்பர் பரணர் மலையிடத்துள்ள தேன் அடைகளை எடுத்து வந்து தேன் சேகரித்தலும் செய்வர்.

**“கடுஞ்சூல் மடப்பிடி நடுங்கும் சாரல்
தேம்பிழி நறவின் குறவன் முன்றில்”²²**

குறை ஆர் கொடுவரி குழமும் சாரல்,

“அரை உறு தீந்தேன் குறவர் அறுப்ப”²³

பொதிய மலையில் உள்ள அருவிகள் காட்டினையில் உள்ள மரங்களில் விழும் உச்சிப் பாறையின்கண் உள்ள இனிய தேனை எடுக்க முயலுவர் குறவர்கள்.

விவசாயம்

மலை நில மக்கள் மலை நெல் விதைத்தல், தினை காத்தல், தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், வேட்டையாடுதல் போன்றவற்றைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பர் இரா.குமார் நில மக்கள் தினையினை உழுது விதைத்தல், அறுவடை செய்தல், அதனைத் துவைத்தல், இரும்பு வேலை செய்தல் ஆகிய தொழில்களைக் கை கொண்டிருந்ததை நற்றிணைக் குறிஞ்சிப் புலவர்களது தம் பாடல்கள் புலப்படுத்தும்.

மலைவாழ் குறவர்கள் தினையினை மலையின் பக்கத்தில் உழுது விதைத்துள்ளனர். தினை குற்றியவுடன் அதன் கதிரையெல்லாம் கொய்துள்ளனர். அதனை செங்கண்ணனார்,

**“இருங்கல் அடுக்கத்து என்னையந் உழுத
கருங்காள் செந்தினை கடியும் உண்டன”²⁴**

என்று கூறுவர். மலைச் சாரலிடத்துள்ள தம் கொல்லையாகிய காட்டை உழுது விதைகளைக் கலப்பாக குறவர்கள் விதைத்துள்ளனர். இதனை நொச்சி நியமங்கிழார்.

“மலையிடம் படுத்துக் கோட்டிய கொல்லைத்
தனிமதம் பெற்ற தானுழ குறவர்
சிலவித்து அகல விட்டுடன் மலவினைந்து
இறங்குரல் பிறங்கிய ஏனல்”²⁵

என சுட்டுவர். குறவர்கள் தினையினை விதைத்து அதைப் பேணி காத்து கதிர் முற்றச் செய்து அறுவடை செய்து இனிதே வாழ்ந்து உள்ளனர் என்பது இதனால் புலனாகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப் பயிரே அதிகமாகப் பயிரிடப்பட்டிருந்தது என்பதை அறியலாம்.

தினைப்புலம் காத்தல்

முற்றிய நிலையிலுள்ள தினையினைக் கிளிகள் கவர்ந்து செல்லாமல் பெண்களும், ஆண்களும் காத்தனர். தினைப் புனம் வரும் கிளிகளை ஒட்டுவதற்காக கொடிச்சியர் கையில் தட்டையை வைத்திருந்தனர். அத்தமட்டை மூங்கில் தட்டையாகும். மூங்கிலைப் பிளந்து அதனுள் சிறுகல்லை வைத்து சுற்றி கிளியை ஒட்டினர் இக்கருத்தினை,

“வருகுறி செய்த வரையக்ச் சிறுதினைச்
செவ்வாய்ப் பாசினங் கடிஇயர் கொடிச்சி
அவ்வாய்த் தட்டையொடு”²⁶

“யரங்கு ஆகுவமோ அணிநுதற் குறுமகள்!
தேம்படுசாரல் சிறுதினை பெருங்குரல்
செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவர”²⁷

என்ற பாடல்கள் மெய்படுத்தும்.

தினையைக் கவர்வதற்காக வரும் கிளியைக் குடியினப் பெண்கள் கவண்கள் கொண்டும் விரட்டியுள்ளனர். இக்கருத்தை

“ஆணையக் கண்ட அருங்குடிக் குறவர்
கணையர் இணையர் கையுனை கவணர்”²⁸

என்ற அடிகள் உணர்த்தும். குறவர்களின் இளமைந்தர்கள் தமது கையிலுள்ள கொண்டகப் பறையை ஒலித்தனர். இவ்வொலியானது திளைக் கதிர்களைக் கவரவரும் கிளிகளை ஓடச் செய்தது. இதனை பேரிசாத்தனார்,

**“குறக்குறு மாக்கள் புகற்சியின் எறிந்த
தொண்டகச் சிறுபறைப் பாணி அயலது
பைந்தாள் செந்தினைப் படுகிளி ஒப்பும்”²⁹**

இரும்புத் தொழில்

மலை நிலத்தில் இரும்பு பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் கொல்லர்கள் இருந்ததை நற்றாமனார்.

**“இரும்புசெய் கொல்லன் வெவ்வுலைத் தெளிந்த
தோய் மடற் சின்னீர் போல”³⁰**

என்ற அடிகளால் விளக்குவர். உலை நெருப்பை சிறிது அவிப்பதற்காக இரும்புத் தொழில் செய்யும் கொல்லர்கள் பனை மடலை – பனைமட்டக் கம்பை வைத்திருந்தது இதனால் புலனாகும்.

மலை மக்களின் உணவுப் பொருட்கள்

இந்நில மக்களின் உணவு ஐவன நெல், தினை, மூங்கிலரிசி, கிழங்கு, தேன் முதலியன. இவர்கள் தொழில் தினை முதலியன விளைவித்தலும், தினைக்காவலும், தெனழித்தலும், கிழங்கு அகழ்தலும், வேட்டையாடுதலும்

**“சாரல்
கடுங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும்....”³¹**

குறிஞ்சி நிலத்தவர் மரங்களை வெட்டி அவற்றைச் சுட்ட பின்னர் அந்நிலத்தில் தினை, ஐவனம் முதலியவற்றை விதைத்து அருவி நீர்ப்பாய்ச்சி

விளைவிப்பார்கள், தினையோடு பருத்தி, அவரை போன்றவற்றையும் இடையிட்டு விளைவிப்பதும் உண்டு தாம் விளைவிக்கும் பயிர்களை மகளிரும், ஆடவரும் காவல் காப்பர். மகளிர் தினைப்புனத்தைக் கிளி, குருவி ஆகிய பறவைகள் அழித்தலினின்றுங் காவல் காப்பர்.

குறவன் தினையை உண்ணவரும் யானையைக் கவண் எறிந்து விரட்டுவான். இரவுக் காலங்களில் கொள்கிக் கட்டையை அருகில் வைத்துக் கொண்டிருப்பான். பலாப்பழங்களை குரங்குகள் கவராமல் மரந்தோறும் வலைகள் மாட்டிக் காவல் காப்பர்.

குறிஞ்சி நிலத்து வேட்டுவர் மான் முதலியவற்றை வேட்டையாடுவர். கற்களை வீசியும், சீழ்க்கை அடித்தும், புதர்களில் மறைந்துள்ள விலங்கினங்களை எழுப்பி அலைத்து வேட்டையாடுவர்.

மாலை நிலத்தவர் கவலைக் கிழங்கை அகழ்ந்துண்பர். அங்ஙனம் அகழ்ந்த குழியில் ஒரு கானவன் மணியைப் பெற்ற செய்தி ஒரு பாடலில் காணப் பெறுகிறது.

“கவலைக் கெண்டிய அகல்வாய்ச் சிறுகுழி”³²

“மலைச்சாரல்களில் தேன் மிகுதியாகக் காணப்படும். உயர்ந்த இடங்களிலும் தேனை ஒன்றை மூங்கிலையே ஏணியாகக் கொண்டு ஏறி எடுப்பர். அந்த ஏணியைக் ‘கண்ணேணி’ என்பர் இது ‘மால்பு’ என்ற சொல்லால் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.”³³

“மூங்கிலின் கணுவைக் கழியாமல் கால் வைக்கும்படி செழுமைச் செய்து அக்கணுவையே படியாகக் கொண்டு ஏறுவது. பக்க மலைகளில் தேனடை மிகுந்து காணப்பட்டது. சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.”³⁴

**“பிரசந் தூங்குமலை
தேன் தூங்கு உயர்சிமைய மலை”³⁵**

மாப்பில் ஏறித்தேன் எடுத்தலை

**“கலைகை யற்ற காண்பி ணெடுவரை
நிலைபெய் திட்ட மால்புநெறி யாகப்
பெரும்பயன் தொகுத்த தேங்கொள் கொள்ளை”³⁶**

என்ற பாடலடியாலும் மலைத்தேனைப் பெருந்தேன் என்றும் வழங்குவர். யானைத் தந்தத்தை விற்று அதற்கு ஈடாக உணவுப் பொருளைப் பெற்று மலைவாழ் மக்கள் உண்பர். குறவர்களின் தெய்வமாகிய முருகனை வழிப்படுவதற்கு தம்முடைய புனத்தில் விளைந்த முதற்கதிரைக் கடவுளுக்கு இட்ட பின்னரே உண்பர். இதற்கு ‘கடியுண்கடவுள்’ இதனை

**“புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதினைக்
கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங் குரல்
அறியா துண்ட மஞ்ஞை ஆடுமகள்
வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்”³⁷**

என்று குறிப்பிடுகிறது.

இந்நிலமக்கள் மலையில் விளையும் தினையே அவர்களின் முதன்மைத் தானியம் ஆகும். குறவர் தம் உழைப்பின் பயனை முதிர்ந்த தினையை உயர்ந்த பரணி ஏறிக் காவல் செய்தனர். குறுந்தளிரை உடைய அவரையும் இவர்களுக்கு உணவாகப் பயன்பட்டது. இதனை

**“மணிப்பூ வைரைக்குரு உந்தளிர் மேயும்
ஆமாக் கடியும் கானவர் பூசல்”³⁸**

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. ‘பெண் நாய் பிடித்த உடும்பின் இறைச்சியையும், ஓடிவரும் விசையைக் கெடுத்துக் கொன்ற கடமானின் பசிய கொழுப்பையுடைய பன்றியின் தசையையும் உண்டு அதன் பின்னர் முற்றிய தேனாற் செய்யப்பட்ட தெளிந்த கள்ளை மூங்கிற் குழாயுள்ளே விட்டு

அருந்துவீராக அடுத்து, நெல்லாற் சமைத்த கள்ளையும் உண்ணுவீராக. கடைசியாக அருவிதந்த செவ்வியழிந்து உதிர்ந்த பலாவின் விதையாகிய மாவையும், ஒட்டையுடைய புளியம் பழத்தையும் மோருக்கு அளவாகக் கலந்து குறமகள் மூங்கிலரிசியாலாகிய சோற்றைத் தருவாள். அதனை உண்பீராக' எனக் குறிஞ்சி நிலத்து உணவு பற்றி மலை படுகடாம் கூறுகிறது.

**“தடியும் கிழங்கும் தண்டினர் தரீஇ
ஓம்பநர் அல்லது கூடற்றுநர் இல்லை”³⁹**

என்ற கூற்றின் மூலமாக மலைநாட்டைக் காவல் புரிந்த வீரர் இறைச்சியையும் கிழங்கையும் உற்பத்தி செய்து உண்டவர் என்பது தெரிகிறது.

‘நன்னனுக்குரிய சவ்வாது மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த சிற்றூர்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தினைச் சோறும், நெய்யில் வெந்த இறைச்சியும் உண்டனர் என்ற செய்தியும் மலைபடுகடாம் மூலம் பெறப்படுகிறது.

**“பகுஉக் குறை பொழந்த நெய்க்கண் வேவையோடு
குருஉக் கண் இறடிப் பொம்மல் பெருகுவீர்”⁴⁰**

சிறப்பு நாட்களில் மலை நில மக்கள் நெய் மிக்க உணவு உண்ட செய்தியை,

**“வெந்நிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில்
வசைஇல் வான்தினைப் புரையோர் கடும்பொடு
விருள்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில்”⁴¹**

என்ற குறிஞ்சிப் பாட்டின் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“தேனையும் கிழங்கினையும் பிற நிலத்தார்க்கு விற்று, மீன் நெய்யையும் நறவையும் வாங்கிச் சென்றும் அதனை உணவாகக் குறிஞ்சி நில மக்கள் பயன்படுத்தினர். முதன் முதலாக மக்கள் தோன்றிய இடம் மலைப் பகுதியாகிய குறிஞ்சி நிலம் என்பர். ஆகவே இங்கு மக்கள்

விலங்குகளோடு விலங்குகளாக வாழ்ந்து நாளடைவில் விலங்கு வாழ்வின்னிறும் வேறுபட்ட நாகரிக வாழ்வைத் தொடங்கிய இடமும் இது தான் என்பர். மூங்கில்கள் உரசுவதால் நெருப்பு உண்டாவதைக் கண்டே, நெருப்பை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்குத் தீக்கடைச்சோலைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டதும் இங்கே தான். விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றைக் கொன்று, உணவாக்கி, உண்ண தொடங்கியதிலிருந்து உணவுப் பொருட்கள் பற்றிய இவர்களது அறிவு விரிவுபட ஆரம்பித்தது, சிறுமியர் தினைப் புனங் காத்தலும், ஆடவர் வேட்டையாடுதலும், பொழுது போக்கோடு உணவுக்கான தொழிலாகவும் அமைந்தது.”⁴²

**“அவரை பொருந்திய பைங்குரல் ஏனல்,
கவரி மடமா கதூஉம் படர்சாரல்
கானக நாட! மறவில் வயங் கிழுங்கு
யான், இடை நின்ற புனை”⁴³**

ஒரு தினைப்புனத்திலே பசுமையான கதிர்கள் செழுமையாகத் தோன்றியுள்ளன. அவரைக் கொடிகள் அத்தினைப் பயிரின்பால் படர்ந்து விளங்குகின்றன. பசுமையோடு விளங்கும் அந்தத் தினைப்புனத்தைக் கண்டது கவரிமான். அது இளமையின் முறுக்குடன் விளங்கிய மலைமானும் ஆகும். அதன் கண்கள் அப்போது ஆசையினாலே மலர்ந்தன. மெள்ளக் காவலர் அறியாத புனத்தில் புகுந்து தினைப்பயிரை அது மேயத் தொடங்கிற்று. இப்படி கவரிமான் மேய்கின்ற அழகிய மலைவளம் மிக்கது குறிஞ்சிமலை,

ஊர் மன்றத்துப் பலா மரத்தின், சுளை முதிர்ந்த தித்திப்பான பழத்தினை உண்டு, நீர்வேட்கையுடன் கூடிய மந்தியானது வந்து, காட்டுப் பசுவினது பால் மடியை வருடும், அப்போது அந்தப் பசுவும், தன் கன்று தான் என்று நினைத்துப் பாலைச் சுரக்கும். அதனைக் குடித்து அந்த மந்தியும் தன் வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் என்ற கருத்தினைக் கொண்ட பாடல்.

“மன்றப் பலவின் சுளைவினை தீம்பழம்
 உண்டு வந்து மந்தி மலை வருடக் - கன்றமர்ந்து
 ஆமா காக்கும் அணிமலை நாடனை
 யாமாப் பிரிவ திலம்”⁴⁴

இப்படி அழகிய மலை வளத்தைக் கொண்டது.

“காய்ந்தீயல் அன்னை! இவளோ தவறிலள்
 துங்கிய செந்நீர் இழிதரும் கான்யாற்றுள்
 தேங்கலந்து வந்த அருவி குடைந்தாடத்
 தாஞ்சிவப் புற்றன கண்”⁴⁵

சிறந்த மிகுந்த சிவந்தநீர் வழிந்தோடுகின்ற காட்டாற்றிலே, தேன் கலந்து வீழ்கின்ற அருவியிலே, மூழ்கித் திளைத்து விளையாடினோம். அதனால் கண்கள் சிவந்தன என்று தோழி கூறுமிடத்தில் உயர்ந்த மலையிலிருந்து அருவி நீரானது தேன் கலந்து வந்தது. இதன் வழி குறிஞ்சி நில மக்களின் சிறப்புறு உணவில் தேனும் போற்றப்படுவதைக் காணலாம்.

திருமுருகாற்றுப் படையில் நக்கீரர் பேரருவி ஒன்றினை வருணிக்கும் போது மலை நில மக்களுடைய உணவுப் பொருள்களைப் பற்றி பதிவு செய்கிறார். “மலை யுச்சியில் பல இடங்களில் தோன்றும் அருவிகள் கீழ் நோக்கிப் பாய்கையில், தன் போக்கில், சிறு மூங்கிலின் வேரைப் பிளக்கிறது. தேனீக்கள் அமைந்ததேன் கூடுகளைக் கடுக்கிறது. நன்கு முற்றின ஆசினிப் பலாப் பழங்கள் வெடித்துச் சிதறிய சுளைகளைக் கொண்டு செல்கிறது. மலையுச்சியில் வாழையின் பெரிய குலை துணியும் படியும் தெங்கின் இளநீர்க் குலை உதிரும் படியும் அவ்விரண்டையும் மோதுகிறது. இங்ஙனம் தேனருவி பாய்கின்ற பெரிய மலையில் பழம் முற்றின சோலைகள் பல இருக்கின்றன.”⁴⁶ எனச் சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் மலை மக்கள் செய்த தொழிலின் மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற உணவுப் பொருள்களைப் பற்றிய செய்திகளை தருகின்றன.

“பழுத்த மிளகு பாறைகளின் மீது சிந்திக் கிடத்தலும், பெரிய சுனைகளில் மாம்பழங்கள் முதலிய பழங்கள் உதிர்ந்திருத்தலும், சுனைகளின் அருகே பலாமரத்து முற்றிய பழம் வெடித்துச் சிதறுதலும் இயல்பு.”⁴⁷ இவை குறிஞ்சி நிலத்தின் செல்வ செழிப்பினைக் காட்டுகிறது. பலா, மா, மிளகு ஆகியன குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவு வகைகளில் சில வகையாகும்.

மாலை மக்கள் தோரை நெல் முதலியவற்றைப் பயிரிட நிலமில்லாத போது நறிய அகில் மரங்களையும், சந்தன மரங்களையும் வெட்டி அவை இருந்த நிலத்தைப் பதம்படுத்துவர். பின்னர் அதில் தோரை நெல், வெண்சிறுகடுகு, ஐவனநெல், இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகு, அவரை இவற்றைப் பயிராக்குவர். இதனை,

**“குறிங்கதிர்த் தோரை நெடுங்கால் ஐயவி
ஐவன வெண்ணெலொடு அரில் கொள்பு நீடி
இஞ்சி மஞ்சள், பைங்கறி பிறவும்”⁴⁸**

என்ற மதுரைக் காஞ்சி வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. “மாலை நாட்டில் கானவர் உழைப்பினால் எள், தினை, அவரை, வரகு, மூங்கில், நெல், வெண்சிறுகடுகு, இஞ்சி, மஞ்சள், வாழை, கூவைக் கிழங்கு, வள்ளிக் கிழங்கு, ஆசினிப் பலா, கரும்பு, ஐவனநெல், வெண்ணெல் போன்றவற்றைப் பயிர் செய்தனர் என மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.”⁴⁹ இவ்வாறு மாலை வாழ் மக்கள் உணவுப் பொருட்களை விளைவித்து உண்டு களித்த திறம் இலக்கியங்கள் பலவும் விரவிக் கிடப்பதைக் காணலாம். முதன் முதலில் பயிர்த் தொழிலைக் கண்டுபிடித்தவர்களும் இந்நில மக்களே என்பர். குறிஞ்சி நில மக்கள் பெரும்பாலும் தொடக்கக் காலத்தில் காய், கனி, கிழங்கு வகைகளே அதிகம் உண்டனர் என்பது அறியப்பட்டுள்ளது.

பல தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர். தொழில் முறையில் உயர்வு தாழ்வு என்ற வேறுபாடு அக்காலத்தில்

தமிழரிடையே காணப்படவில்லை. நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் மக்களின் நல்வாழ்க்கைக்கும், தொழிலாளர்களில் உழைப்பு இன்றியாமையாதது என்ற உணர்வு அவர்களிடம் காணப்பட்டது.

தமிழர்களிடையே பல வகுப்புப் பிரிவுகள் காணப்பட்டன. அப்பிரிவுகள் அவர்கள் செய்யும் தொழில் பற்றியும், வாழும் இடம் பற்றியும் அமைந்திருந்தன. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் போன்றவர்களாய் மக்கள் உட்பிரிவுகளைப் பெற்றிருந்தனர்.

பொருநர், பாணர், கூத்தர் முதலியவர்களும் இருந்தனர். இவர்கள் செல்வர்களிடம் சென்று பாடி அவர்கள் கொடுக்கும் பரிசுகளைப் பெற்று தங்கள் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். “இத்தனைச் சிறப்புகளையும் பெற்ற மக்கள் உள்நாட்டு வணிகத்திலும், வெளிநாட்டு வணிகத்திலும் சிறப்புற்று விளங்கினர். இந்நாட்டுப் பண்டங்கள் சில அந்நிய நாடுகளுக்குக் கடல் வழியாகச் சென்றன. அந்நியநாட்டுப் பண்டங்களும் இங்கு இறக்குமதியாயின.”⁵⁰

சங்க கால மக்கள் வாணிகத்தில் அறநெறியைக் கடைப்பிடித்தனர்,

**“கொள்வதூஉம் யிகைகொளாது, கொடுப்பதூஉம்
குறைபடாது பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசி”⁵¹**

வாணிகம் செய்தனர்.

**“வாணிகம் செய்வர்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோற் செயின்”⁵²**

என வணிகத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டனர். பிறர் பொருளையும் ஒரு படியாகவே கருதினர். தம்முடைய பொருளானால் குறைத்துக் கொடுத்துப் பிறர் பொருளானால் நிறையக் கொள்வோம் என்று திட்டமிட்டு ஏமாற்ற எண்ணினர்.

பண்டமாற்று முறை

தொடக்க காலத்தில் வாணிகம் பண்ட மாற்று முறையாகவே இருந்தது. பண்டமாற்று என்பது ஒரு பொருளைக் கொடுத்து இன்னொரு பொருளைப் பெறுவதாகும். ஆதலின் பொருள்களை மிகுதியாக உண்டாக்கும் நாடே வாணிகத்தில் சிறக்க முடியும். அயராது உழைக்கும் மக்களை அக்காலத் தமிழகம் பெற்றிருந்தமையால் விளை பொருள்களும் செய்பொருள்களும் தேவைக்கு மேல் குவிந்தன.

பொதுவாக பண்டங்கள் உற்பத்தியான இடத்திலேயே விற்கப்பட்டன. மேலும் பண்டங்களை கழுதையின்மீது ஏற்றி ஊர் ஊராகச் சென்று விற்கப்படுவதுண்டு. “வாணிகர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகவே பல ஊர்களுக்கும் சென்று விற்பனை செய்வர் இக்குழுக்களுக்கு வாணிகச் சாத்துக்கள் என்று பெயர்.”⁵³

ஓரியின் கொல்லி மலையில் வாழும் மக்கள் உணவு கிடைக்காமல் பசியால் வாடும் போது தங்களிடமுள்ள விலையுயர்ந்த யானைத் தந்தத்தை விலைக்கு விற்பார்கள். அத்தந்தத்தை விற்றுக் கிடைத்த விலையைக் கொண்டு உணவுப் பொருள்களை வாங்கி உண்டார்கள் என்பதை,

“காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசிப்பிற்

கடுங்கண் வேடித்துக் கோடு நொடுந்துண்ணும்”⁵⁴

என்னும் பாடல் வழியாக அறியலாம். விலையுயர்ந்த யானைத் தந்தத்தை விற்று உணவுப் பொருள்கள் பெரும் அளவிற்கு வளம் மிக்கவர்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. இத்துடன் பண்டமாற்று வழக்கம் இருந்துள்ளதை இப்பாடல் விளக்குகின்றது.

பெரும்பாலும் பண்டமாற்று முறையிலேயே வாணிபம் நடைபெற்று வந்தது. தேன், நெய், கிழங்கு ஆகிய பண்டங்கள் மீனுக்கு மாற்றப்பட்டன.

கரும்பும் அவலும் மான் கரிக்கும், கள்ளுக்கும் மாற்றப்பட்டன. நெய்யை விற்று எருமை வாங்கினர். உப்புக்கு நெல் மாற்றப்பட்டது.

உள்நாட்டு வாணிபம்

நானிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தம் நிலங்களில் கிடைத்த பொருள்களைக் கொண்டு சென்று மற்ற நிலங்களிலுள்ள உணவுப் பொருள் முதலியவற்றை பண்டமாற்று முறையில் பெற்று வந்தமை சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

உள்நாட்டு வாணிகத்தைப் பற்றி அறியும் பொழுது மக்கள் நிலத்திற்கு நிலம் மாறுபட்டதால் போக்குவரத்திற்குச் சாதனங்கள் தேவைப்பட்டன. பொருள்களை ஏற்றிச் செல்ல வண்டிகள், எருதுகள், கழுதைகள் நிலத்தில் செல்லும் பொழுது பயன்பட்டன. உள்நாட்டு வாணிகத்திற்குத் தோணி அம்பி, பஃறு எனக் கூறப்பட்ட படகுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நெய்தல் நிலத்திலிருந்து உப்பு மூட்டைகளை எடுத்துச் செல்ல எருது பூட்டிய வண்டிகள் பயன்பட்டதை,

“நோள்பகட்டு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த”⁵⁵

என்ற பாடலடியால் அறியலாம். அவ்வண்டிகளை உமணப் பெண்டிர் ஒட்டிச் செல்வர். “அவ்வண்டிகளின் அச்ச முறியாமல் உப்பு வணிகர் இருபுறமும் பார்த்து நடப்பர்.”⁵⁶ என்ற பாடலடியால் அறியலாம்

எருதுகளைப் போன்று கோவேறு கழுதைகளையும் கொண்டு வண்டிகளை இழுக்கப் பயன்படுத்தினர். அவை அத்திரி என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டன. அதனைப் பூட்டி இழுத்துச் சென்ற செய்தியினை

“கொடிநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி”⁵⁷

என்ற பாடலடியாலும், மேலும் நீண்ட காதுகளையுடைய கழுதைகளைப் பயன்படுத்திய செய்தியை

**“நெடுஞ்செயிக் கழுதை குறுங்கால் ஏற்றை
புறநிறைப் பண்டத்துப் பொறை”⁵⁸**

என்பதாலும் அறியலாம்.

“மிளகு மூட்டைகளைக் கழுதையின் மீது ஏற்றிச் செல்லும் பொழுது அவை களைகளை உடைய பலாப்பழ அளவிற்கு இருந்ததாகவும், கழுதைகள் நேரான காதினையும், குறிசட்ட உரமான முதுகுகையும் உடையனவாக இருந்தன என்று”⁵⁹ பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

உள்நாட்டு வாணிகத்திற்கும் படகை பயன்படுத்தினர் என்பதை

**“வெள்ளை உப்பின் கொன்றை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி”⁶⁰**

என்ற பாடலடியால் அறியலாம்.

பண்டமாற்று முறையில் நெல் முக்கிய தானியமாகக் கருதப்பட்டது. உப்பின் மதிப்பு நெல்லின் மதிப்பிற்கு ஈடாக இருந்திருக்கலாம் என்பதை

**“நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர் கொள்ளீரோ”⁶¹
“நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு”⁶²**

என்ற அடிகளாலும் அறியலாம்.

குறிஞ்சி நிலத்தோர் தேனும் கிழங்குக் கொடுத்து மீன் நெய்யும் நறவும் பெறுதலை,

**“தேனெய்யொடு கிழங்குமாரியோர்
மீகெய்யொடு நறவு மறுகவும்”⁶³**

இனிய கரும்பையும் அவலையும் விற்று அவற்றிற்கு மாறாக மானினது தசையும் கள்ளும் பண்டமாற்றாகப் பெறுதலை,

**“தீங்கரும் போடவல் வகுத்தோர்
மான்சுறையொடு மதுமறுகவும்”⁴**

என்ற பாடலடியாலும் அறியலாம்.

வேடன் தான் வேட்டையாடிக் கொணர்ந்த மான் இறைச்சியை உழவனிடத்தில் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக நெல்லை மாற்றிக் கொண்டதைக் கோவூர்கிழார் கூறுகின்றார். இடைச்சியாரும் உழவனுக்குத் தயிரைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றுக் கொண்டன என்பதை

**“கானுறை வாழ்க்கை கதநாய் வேட்டுவன்
மான் தசை சொரிந்த வட்டியும் ஆய்மகற்
தயிர் கொடு வந்த தகம்பும் நிறைய
ஏரி வாழ்நர் பேரில் அரிவையர்
குளக்கீழ் விளைந்த களக்கோள் வெண்ணெல்
முனைந்தவர் கொடுப்ப உவந்தனர் பெயரும்
தென்னம் பொருப்பன் நன்னாடு”⁵**

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியச் சான்றுகளினின்றும் பண்டமாற்று முறையால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தங்களுக்கு தேவையான பொருள்களைப் பெற்று வாழ்ந்ததை உணரலாம்.

வெளிநாட்டு வாணிபம்

உள்நாட்டு வாணிகத்தைப் பொறுத்த வரையில் பண்டமாற்று முறையே பின்பற்றப்பட்டதை அறியலாம். மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் படிப்படியே வளர்ச்சியடைய அதற்கேற்பத் தேவைகளும் பெருகின. தேவைகளை நிறைவு செய்யப் பிறநாட்டினரோடும் பழகி வாணிபம் செய்ய வேண்டிய சூழல் உருவாயிற்று. அதன் விளைவாக வெளி நாட்டு வாணிகம் என்னும் முறை பெருமளவில் தோன்றியது.

தமிழர்கள் அனைத்துத் துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாய் விளங்கி வந்தனர். திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடும் முயற்சியில் தொய்வுபடாமல் விளங்கினர். உழைத்து உழைத்து வாழ்க்கையில் பொருள் சேர்ப்பதிலேயே இன்பம் கண்டனர். மலைகளோடும், கடல்களோடும் கலந்து உறவாடினர்.

பல நாடுகளோடும் வணிகத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். “தமிழர் தம் கலங்களில் மலைபடு பொருள்களாகிய மிளகு, ஏலம், இலவங்கம், இஞ்சி, அகில், சந்தனம், தந்தம், கருங்காலி, தேக்கு முதலியவற்றையும், முத்து, பூனக்கண் முதலான மணிகளையும், நூலும், பட்டும் கலந்து நெய்யப் பெற்ற சோழ நாட்டு உறையூர் பூந்துகிலகளையும் நிரப்பிக்கொண்டு, வடகிழக்குப் பருவக்காற்று வீசும் காலத்தே புறப்பட்டு செங்கடல் நுழைவாயிற் கண் உள்ள ஏடன் சென்றடைவர்.”⁶⁶

தமிழர்கள் பல நாடுகளோடும் வணிகத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். மேற்கே கீரிஸ், ரோம், எகிப்து முதல் கிழக்கே சீனம் வரையிலும், பாலஸ்தீனம், மெசபடோமியா பாபிலோனியா ஆகிய நாடுகளுடன் பண்டைத் தமிழர்கள் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள்.

“தமிழகத்தில் விளை பொருட்களாகிய ஏலம், இலவங்கம், இஞ்சி, மிளகு ஆகியவற்றில் மேலை நாடுகளில் கவனம் மிகுந்திருந்தது. யூதர்களின் ஆதி சமயத் தலைவரான மோசஸ் என்பவர் தாம் நிகழ்த்தி வந்த இறை வழிபாட்டில் ஏலக்காயை பயன்படுத்தினர் எனப் பழைய ஏற்பாடு கூறுவதாக கே.கே.பிள்ளை எடுத்துரைக்கின்றார்.”⁶⁷

தென் அராபிய நாட்டு அரசி ஷாபா என்பவர் இஸ்ரேல் மன்னன் காலமனைக் காணச் சென்ற போது ஏலம், இலவங்கம் போன்ற நறுமணப் பொருட்களைக் கையுறையாகக் கொண்டு போனார் என்ற குறிப்பும் அப்பழைய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகிறது என்கிறார் கே.கே.பிள்ளை.

பொன், வெள்ளி, தந்தம், துகிழ் (தோகை) அகில் மரங்கள், விலையுயர்ந்த இரத்தினங்கள் ஆகிய சரக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு மரங்கலங்களுடன் வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றனர்.

பண்டைத் தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதியான பண்டங்களுள் சிறப்பானது மஸ்லின் துணியும், ஏலம், இலவங்கம் போன்ற நறுமணப் பண்டங்களும் முக்கியமானவைகளாகும்.

“தமிழக வணிகர்கள் இச்சரக்குகளை மரக்கலங்களில் ஏற்றிச் சென்று ஏடன் வளைகுடாவிற்கு இருபுறமும் உள்ள துறைமுகங்களில் இறக்கினர். பின்னியர் அல்லது அராபியர் அச்சரக்குகளை அவ்விடத்திலிருந்து எகிப்துக்கு எடுத்துச் சென்றனர். எகிப்தின் பதினோராம் அரசு பரம்பரையினர் காலத்தில் (கி.மு.1500-1350) அந்நாட்டில் இறக்குமதியான சரக்குகள் பல தந்தத்தினால் கடையப்பட்டவை”⁶⁸ என்ற குறிப்பும் காணப்படுகிறது.

அக்காலத்தில் மிக நுண்ணிய துணி வகைகள் தமிழகத்தில் நெய்யப்பட்டன. இவை தமிழகத்திலிருந்து பாபிலோனியாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. தென் இந்தியாவிற்கும் மடகாஸ்கருக்கும் இடையே நெருங்கிய வணிகத் தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது. தென்னிந்தியர் பலர் வாணிகத்திற்காகவே மடகாஸ்கருக்கும் சென்று குடியேறியுள்ளனர்.

பண்டைய காலந்தொட்டே மேலை நாடுகளுடன் தமிழ் மக்கள் மிகவும் விரிவான கடல் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அயல் நாட்டு வாணிகம் கி.மு.ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. தமிழகத்து ஏற்றுமதிச் சரக்குகளை அராபியரும், பின்னியரும் எகிப்தியரும் தந்தம் மரங்கலங்களில் ஏற்றிச் சென்றார்கள்.

கிரேக்கர்கள் தமிழகத்துடன் வாணிகத்தில் இறங்கியது. கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலமாகும். இவ்வாணிகத்தின் மூலம் தமிழ்ச்சொற்கள் பல கிரேக்க மொழியில் நுழைந்து இடம் பெற்றன. சொபோகிளீஸ், அரிஸ்டோபேனிஸ் முதலிய கிரேக்க அறிஞர்களின் நூல்களில் இவற்றைக் காணலாம்.

அரிசி என்னும் தமிழ்ச் சொல் கிரேக்க மொழியில் நுழைந்து 'அரிசா' என்று உருக்குலைந்து அம்மொழியில் கருவம் (இலவங்கம்) என்னும் தமிழ்ச் சொல் கார்ப்பியன் என்னும் இஞ்சி வேர் 'சி'ன்குபேராஸ் என்றும் பிப்பாலி 'பெர்ப்பெரி' என்றும் உருமாற்றம் அடைந்தன. இரு நாடுகள் ஒன்றோடொன்று வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் இத்தகைய சொற்கள் பரிமாற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று அறியலாம்.

கடல் வாணிகம்

முதன் முதலில் தமிழர்களின் வாணிபத் தொடர்பு நெய்தல் நிலத்தில் தொடங்கியதாக, இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

கடலில் சென்று வலை வீசி மீன் பிடிப்பதற்குப் பெருந்துணையாயுள்ளவை கட்டுமரங்களும், படகுகளுமே, இப்போது எங்கும் வழக்கிலுள்ள சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் எங்குமே காணப்படவில்லை.

சங்க இலக்கியங்களில்

“தீமில் நாவாய், வங்கம் அம்பி”⁶⁹

‘தோணி’⁷⁰ ‘கலம்’⁷¹ ‘ஓடம், பஃறி என்ற சொற்களே வழங்கியுள்ளன.

கலங்கள் கொணர்ந்த பொன்னையும் பொருளையும் தோணிகள் கரைக்கு ஏற்றிக் கொணர்ந்து சேர்க்கும் என்ற செய்திகள் அம்பியும், தோணியும் ஆட்களைக் கரைகடத்தற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று கூறுகின்றன. எனவே தோணி அம்பி என்பன பொதுவாக மரக்கலம் என்ற பொருளையுடையது என்று தோன்றுகிறது.

தமிழ்நாடு கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு பதினாறு ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே கிரேக்கம், உரோமம் முதலிய மேலை நாடுகளோடு வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது என்பது வரலாறும் இலக்கியங்களும் கண்ட உண்மை தமிழ் இலக்கியங்களில் இதற்குச் சிறந்த சான்றுகள் பல்கிக் கிடக்கின்றன.

கடல் வாணிகத்திலும், கப்பல் கட்டும் திறமையிலும் இந்தியர் ஒப்பற்று விளங்கினர். வாணிகப் பெருமக்களின் நுண்ணறிவும், ஆற்றலும், ஊக்கமும், உணர்ச்சியும், கடலோடிகளின் அஞ்சா நெஞ்சமும், ஆண்மையும் குடியேறியோர்களின் குன்றாத ஆர்வமும் இந்தியா நாடு பன்னூறாண்டுகளாகக் கடலாதிக்கம் பெற்றுத் திகழக் காரணமாய் நின்றன. இந்தியா கீழ்த்திசைக் கடலரசியாகக் கிளர்ந்தெழும் கீர்த்தியினையும், பெயரினையும், புகழினையும், பெற்றுத் தந்தன.

கடற்கரையோரங்களில் சில இடங்களில் துறைமுகங்கள் இருந்தன. துறைமுகங்களிலே வாணிகக் கப்பல் வந்து இறக்குமதி ஏற்றுமதி செய்த படியால் துறைமுகப்பட்டினங்களில் வாணிகமும் செல்வமும் பெருகின. ஆகவே துறைமுகப் பட்டினங்கள் நாகரிகமும் செல்வமும் பெற்று விளங்கின.

ஏறத்தாழக் கி.மு. ஆயிரத்தில் வாழ்ந்த சாலமன் அரசர் காலத்திலிருந்தே தமிழர் கடல் வாணிகம் செய்து வந்தனர் என்பது ஆராய்ச்சியால் அறியப்படுகிறது. கடல் வாணிகத்திற்குக் கப்பல்கள் தேவை.

கப்பல் பயணிகள் தங்கள் பொருள்களை ஏற்றவும் இறக்கவும் வசதியான துறைமுகங்கள் தேவை. சங்க காலத் தமிழகத்தில் இத்தகைய துறைமுகங்கள் பற்பல இருந்தன என்பதைப் பொரிப்புளூஸ் ஆசிரியர், பினைனி, தாலமி போன்ற மேனாட்டு யாத்திரிகர் எழுதியுள்ள குறிப்புகளிலிருந்து அறியலாம்.

பத்துப்பாட்டுள் சில துறைமுக நகரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை எயிற்பட்டினம், பட்டினம் (மாமல்லபுரம்) கொற்கை, காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பன. எயிற்பட்டினம், ஓய்மானாட்டு, துறைமுக நகரம், பட்டினம் என்பது தொண்டை நாட்டுத் துறைமுக நகரம் கொற்கை என்பது பாண்டி நாட்டுத் துறைமுக நகரம், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பது சோழ நாட்டுத் துறைமுக நகரம்.

“அகில் முதலிய பொருள்கள் வந்தன. தொண்டை நாட்டுப் பட்டினம் என்ற துறைமுகத்தில் வடநாட்டு பொருட்களும் மேலை நாட்டுத் திரவியங்களும், குதிரைகளும், பிறவும் இறக்குமதியாயின”⁷²

அங்கு வாழ்ந்த பரதவர் செல்வ வளம் பெற்று திகழ்ந்தனர். வணிகர்கள் பெரிய வளமனையில் வாழ்ந்தவர். மகளிர் மெல்லிய தூரிகலையும், பசிய வடங்கள் கோத்த மணிகளையும் பிற அணிகளை அணிந்து செல்வ செழிப்போடு காணப்பட்டனர்.

“சேரநாட்டில் இருந்து கடல் வழியே மிளகுப் பொதிகள் வந்தன. குடகு மலைச் சந்தனக் கட்டைகளும் அகிற் கட்டைகளும் சீனம் முதலிய நாடுகளிலிருந்து வந்த கருப்பூரம், பனிநீர், குங்குமம் முதலியனவும் இறக்குமதியாயின.”⁷³ என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது.

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தோடு வாணிகம் செய்து வந்த ஐரோப்பியர் யவனர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் கண்ணாடிப் பொருட்கள்,

மணப்பொருள்கள், இயந்திரப் பொருட்கள், மதுபான வகைகள் முதலியவற்றை தமிழ் நாட்டில் இறக்குமதி செய்தனர்.

தமிழகத்தில் தொண்டிப் பட்டினத்து வாணிகர்கள் கீழ்த்திசை நாடுகளில் சென்று, அகில், பட்டு, சந்தனம், நறுமணப் பொருள், கருப்பூரம் முதலிய பொருட்களைத் தொகுத்து வாங்கி வந்தனர் இச்செய்தியினை இளங்கோவடிகள்

**“ஆங்க தன்றியு மோங்கிரும் பரப்பின்
வங்க வீட்டத்துத் தொண்டி யோளிட்ட
அகிலும் துகிலு மாரமும் வாசமும்
தொடுகரும் பூரமுஞ் சுமந்துடன் வந்த
கொண்டலொடு புகுந்து கோமகன் கடல்”⁷⁴**

“செங்கம் என்னும் ஊரில் (தொண்டை நாடு) ஈயக் காசுகள் வழங்கி வந்ததை அங்கிருந்து கிடைத்த பழங்காசுகளிலிருந்து அறிகிறோம். அந்த ஈயக் காசுகள் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனால் அவை கடைச்சங்க காலத்தில் கி.பி.2 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வழங்கி வந்தவை என்று தெரிகிறது. அந்த காசுகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் தேய்ந்து உருத் தெரியாமல் மழுங்கிப் போனமையால் அவ்வெழுத்துக்களின் வாசகத்தை அறிய முடியவில்லை. அந்த சான்றுகள் எல்லாம் அக்காலத்தில் காசு வழங்கி வந்தது என்பதைச் சந்தேகம் இல்லாமல் தெரிவிக்கின்றன.”⁷⁵

தமிழகத்து நறுமணப் பொருள்களின் சுவையையும் ஏனைய ஏற்றுமதிப் பண்டங்களின் பெருமைகளையும் கிரேக்கர்களின் மூலமே ரோமபுரி மக்கள் அறிந்து கொண்டனர். கிறித்துவ ஆண்டு தொடங்கிய பிறகு முதல் சில நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்துக்கும், ரோமபுரிக்கும் இடையே கடல் வாணிகம் பெருமளவிற்கு வளர்ந்திருக்க வேண்டும்.

தமிழகத்துடன் ரோமர்கள் மேற்கொண்டிருந்த வணிகம் அவர்களுடைய பேரரசின் ஆட்சியில் கீழ் செழிப்புடன் வளர்ந்து வந்தது. இவ்வணிக வளர்ச்சியில் பேரரசர் அகஸ்டஸ் பெரும் ஊக்கம் காட்டினார். பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் தன் தூதுவர் இருவரைத் தன் அரசவைக்கு அனுப்பி வைத்ததாக அகஸ்டஸ் என்ற பேரரசே குறிப்பிடுவதாகவும் கே.கே.பிள்ளை தன் நூலில் விவரிக்கிறார்.

“சேரக்குரிய சுள்ளி அம்பேரியாறு நுரைகலங்குமாறு யவனர் தம் கலங்கள், பொன் கொண்டு வந்து பண்டமாற்றாகக் கொடுத்து மிளகு பெற்றுச் செல்லும் வளமல்கு பட்டினமாய் இருந்தது முசிறி”⁷⁶

யவனர் தம் நாட்டிலிருந்து கொணர்ந்த தன்னிய மணம் கமழ் மதுவினை ஒன்டொடி மகளிர் பொற்புர வளைந்த பொற்கலத்தே பெய்து இன்புற ஊட்ட இனிதருந்திக் களித்தான் ஒரு பாண்டிய மன்னன்.

*“யவனர், நன்கலம் தந்த தண்கமழ தேறல்
பொன்செய் புனைகலந்து ஏந்தி, நாளும்
ஒண்தொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து
ஆங்கினிது ஒழுகுமதி ஒங்குவாள் மாற”⁷⁷*

என அறியப்படுகிறது.

யவனர் நாட்டிலிருந்து அன்ன வடிவாகச் செய்த அரிய வேலைப்பாடமைந்த விளக்குகளும், பாங்குடி வடித்த பாலை விளக்குகளும், தமிழ் வேந்தர்களின் அரண்மனையை அலங்கரித்தன.⁷⁸

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

“அச்சந்தகும் உடையும், உடற்கட்டும் அமைந்த மேலை நாட்டு மிலேச்சரும் யவனரும் பண்டைய தமிழ் மன்னரின் அரண்மனைக் காவலாளரும் அரும் பணியாளருமாக இருந்துள்ளனர் என்பதையும் இது

போன்ற பிற செய்திகளும் பழங்காலத்திலிருந்தே கிரேக்க, உரோமானிய நாடுகளோடு தமிழ்நாடு தொடர்பு கொண்டிருந்தது என்பதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டு உள்ளது.”⁷⁹

ரோமர்கள் மட்டுமின்றி கிரேக்கமும், சீரியரும், யூதரும் தமிழகத்துடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். தமிழகத்தில் ரோமபுரி மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்து வந்த இடங்களில் எல்லாம் அவர்களும் இணைந்து வாழலானார்கள்.

அவர்களுள் பலர் தமிழகத்திலேயே நீண்டகாலம் தங்கி விட்டார்கள். அப்படி தங்கியிருந்தவர்களிடமிருந்தே தமிழகத்தைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டறிந்ததாகவும் பிளினி குறிப்பிடுவதனை ஆராய்ச்சி வல்லுனர்கள் சான்றுகளாக்குகின்றனர்.

ரோமரியினர் வர்த்தகம் ஓங்கியிருந்த காலத்தே அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தில் அவர்களுடைய பண்டக சாலையென்றும், விற்பனை சாலையொன்றும் நடைபெற்று வந்தன என்ற தகவல்களும் நம்முடைய உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வணிகம் பற்றிய சான்றுகளாக அமைகின்றன.

தமிழகம் ஏற்றுமதி செய்த சரக்குகளில் சாலச் சிறந்தவை இலவங்கம், மிளகு, இஞ்சி, ஏலம், அரிசி, நுண்வகை ஆடைகள், கருங்காலி, நூக்கு, சந்தனம், அகில் ஆகியவை முக்கியமானவைகளாகும். மிளகும், இஞ்சியும் மருந்துகள் பயன்பட்டன.

ஹிப்பா கிரேட்டஸ் என்ற புகழ்பெற்ற கிரேக்க மருத்துவர் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். அவர் இந்திய மருத்துவக் குணங்களையும் மருத்துவ முறைகளையும், மருந்து வகைகளையும் கையாண்டு வந்தார். அவர் மிளகை “இந்திய மருந்து என்றே குறிக்கின்றார்.

“யவனர் நன்கலத் தந்த தண்கமழ்தேறல்
எயின்செய் புனைகலத் தேற்றி
நாளுந் ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப”⁸⁰

யவனர்கள் நல்ல குப்பிகளில் கொணர்ந்து தந்த நறுமணம் கமழும் மதுவை பொன் வளையல்கள் அணிந்த இளம் பெண்கள் பூவேலைகள் செய்யப்பட்ட பொற்கிண்ணங்களில் ‘ஊட்டுவித்தனர்’ என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

“அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் ‘ஏவிந்தமரச் சுள்ளிகளை ஏந்தி வரம் பேரியாற்றில் குமழ்த்தெழும் வெள்ளை வெளேரென்று மின்னிய நுரைகள் கலங்கும்படி யவனர் செய்து முற்றிய அழகிய வேலைப்பாடமைந்த உறுதியான மரக்கலங்கள் பொன்னைக் கொண்டு வந்து கொட்டிவிட்டு மிளகு முட்டைகளை ஏத்திக் கொண்டு சென்றதைக் குறிப்பிடுகின்றது.”⁸¹

வணிகத்தில் தமிழர்கள்

“பழந்தமிழர்கள் தொலைதூர நாடுகளுக்குக் கப்பலில் சென்றனர். அக்கப்பல் இரவு பகல் எங்கும் நில்லாது காற்றின் மூலம் விரைவாக செல்லும் வகையில் மாலுமிகள் ஒட்டிச் சென்றனர். காற்றின் போக்கிற்கேற்ப திட்டமிட்டுப் பயணம் மேற்கொண்டார்கள் என்று அகநானூறு பாடல் விளக்குகின்றது.”⁸²

பழங்காலத்திலேயே புகழ்பெற்ற துறைமுகங்களாக கொற்கை, புகார், முசிறி, தொண்டி ஆகிய துறைமுகங்கள் சிறப்புற்று விளங்கியமையால் கடல் வணிகத்தில் தமிழர்கள் சீரிய தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள் என்பதைக் காண முடிகிறது.

“சங்க காலத்தில் மயில் இறகு, யானைத்தந்தம், மிளகு, மணப் பொருட்கள் முதலியன வட நாட்டுக்கும், அயல் நாட்டுக்கும் அனுப்பப்பட்டன.

கண்ணாடிப் பொருள்கள், பட்டாடைகள், இயந்திரக் கருவிகள், உயர்தர மதுவகைகள் மேலை நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது போலவே நல்ல ஆடைகள் பல தமிழ் நாட்டிலிருந்து நெய்யப்பட்டு ஏற்றுமதியாயின என்பதும் அறியப்படும் செய்தியாகும்.”⁸³

தமிழ்நாட்டு மலைகளில் இயற்கையாகவே நறுமணம் மிக்க மரங்கள் பல காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க மரங்கள் அகில், சந்தனம், சந்தனத்தை உடலில் பூசிக் கொண்டால் உடலானது குளிர்ச்சியடையும், சந்தனம் உடலில் படுதலால் நல்ல செரிமானம் ஏற்படும். இதனை உடலில் பூசிக் கொள்வதால் பக்க விளைவுகள் எதுவும் ஏற்படாது என்பது நம் முன்னோரின் அனுபவமாகும்.

அரைத்த சந்தனத்தோடு பன்னீரையும், கற்பூரத்தையும் சேர்ப்பதாலும் கஸ்தூரி மானின் சாந்து தோய்ந்த கலவையை ஒப்பனைக்குப் பயன்படுத்தினர். நறுமணம் மிக்க குங்குமத்தையும் நறுமணத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

சங்க காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய துறைமுகங்களிலிருந்து கடல் வழியாக வந்த பண்டங்களோடு பிற நாடுகளுக்கு அனுப்புவதற்கு வந்திருக்கும் பண்டங்களும் சேர்ந்து மலையெனக் குவிந்து கிடந்தன. கட்டுக்காவல் மிகுந்த சுங்க சாவடியில் அப்பண்டங்களின் மீது புலிச்சின்னங்கள் இடுக்கின்றனர். அவ்வாறு இடப்பட்ட மூட்டைகள் குவியலாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வான் மீது நீர் மழை பொழியவும்

மலைப் பொழிந்த நீர் கடற்பரப்பவும்

மாரி பெய்யும் பருவம் போல

நீரினிற்று நிலத்தேற்றவும்

நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்

அளந்தறியாப் பல பண்டம்
 வரம் பறியாமை வந்தீண்டி
 அருங்கழப் பெருங்காப்பின்
 வலியுடை வல் அணங்கினோன்
 புலிப்பொறித்துப் புறம்போக்கு
 மதி நிறைந்த மலிபண்டம்
 பொதி மூடைப் போர் ஏறி
 மழையாடு சிமைய மால்வரைக் கவர அன்
 வரையாருவருடைத் தோற்றம் போலக்
 கூர் உகிர் சூமலிக்கொடுத்தார் ஏற்றை
 ஏழுகத் தகரோடு உகளுப் மூன்றில் ⁸⁴

என்கிறது பட்டினப்பாலை.

பிற நாடுகளிலிருந்து கடல் வழியாய் வந்த குதிரைகளும், நிலத்தின்
 வழியே வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு வரப்பட்ட மிளகு மூட்டைகளும்
 இமயமலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட மாணிக்கக்கற்களும், குடகு
 மலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சந்தனமும், அகிற் கட்டைகளும்,
 தென்கடலில் பிறந்த முத்துக்களும், கீழ்த் திசைக் கடலிற் பிறந்த பல
 வளங்களும், கங்கையாறு பாயும் பகுதிகளில் விளைந்த பொருள்களும்,
 ஈழத்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருள்களும் அத்தெருக்களில்
 குவிக்கப்பட்டிருந்தன.

“நீரின் வந்த நிமிர் பரிப்புரவியும்
 காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
 வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
 குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
 தெண்கடல் முத்தும், குணகடல் துகிரும்
 கங்கை வாலியும் காலிரிப் பயனும்
 ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்
 அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
 வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு”⁸⁵

இத்தகைய வளமான கடற்கரைப் பகுதியை கொண்டதான காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்கரையில் ஏற்றுமதியும், இறக்குமதியும், மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றிருந்தது என்பது பட்டினப்பாலை வழியே அறியப்படும் செய்தியாகும்.

“காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் திருவிழா நடக்கும் நாட்களில் பல மக்கள் கூடியிருந்தனர். அவர்கள் பல மொழியினர், பல நாட்டினர், தமிழ் நாட்டோடு நட்புக் கொண்ட வெளிநாட்டினர். இந்த வெளிநாட்டினரும், வேற்று மொழியினரும் சிறிதும் வேற்றுமையின்றித் தமிழ் நாட்டினருடன் கலந்திருந்தனர்.”

**“மொழி பல பெருகி பழிதீர்தே எத்துப்
புலம்பெயர்மாக்கள், கலந்து இனிது உறையும்
முட்டாச்சிறப்பின் பட்டினம்”⁸⁶**

என்கிறார் பட்டினப்பாலை ஆசிரியர்.

“சங்க கால மக்கள் வணிகத்தில் சிறந்த தேர்ச்சியினைப் பெற்றிருந்தார்கள். கடற்கரையோரங்களில் சில இடங்களில் துறைமுகங்கள் இருந்தன. அத்துறைமுகங்களில் வணிகக் கப்பல்கள் வந்து இறக்குமதி, ஏற்றுமதி செய்தமையால் துறைமுகப் பட்டினங்களில் வணிகமும் செல்வமும் பெருகின. அதனால் துறைமுகப் பட்டினங்கள் நாகரிகமும், பொருட் செல்வமும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கின.”⁸⁷

நாகரிகம் துறைமுகப்பட்டின அளவில் சிறந்து விளங்கியது. பழங்காலத்தில் சிறிய பொருளாக இருந்தாலும், விலையுயர்ந்த பொருளை வாங்க வேண்டுமென்றாலும் இக்காலத்தைப் போன்று நாணங்கள் வழக்கத்தில் இல்லாமையால் பண்டமாற்று முறையிலேயே பொருள் விற்பதும், வாங்குவதும் பெரிதும் கையாளப்பட்டது.

சங்கத் தமிழர்கள் அன்றாடத் தேவையான அரிசி, பருப்பு, உப்பு, பால், தயிர், மோர், இறைச்சி முதலான பொருளைக் காசு கொடுத்து வாங்காமல், பண்டமாற்று முறையிலேயே ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக மற்ற பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டனர்.

தேன், கிழங்கு, மான் தசை முதலியவற்றை பிற நிலப்பகுதி மக்களிடம் கொடுத்து தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

நாட்டுக்கு வேண்டிய விலையுயர்ந்த பண்டங்கள் பெரிய கப்பல்களும் வந்து இறங்கி மலைபோல் குவிந்து கிடந்தன என்பதையும், கப்பல்கள் அஞ்சத்தகும் கடலில் அலைகளைப் பிளந்து கொண்டு கருங்காத்தோடு கரை சேர்த்தலும் இன்னிசை முழங்க அவை வரவேற்கப்படுதலும் உண்டு என்பதையும்

“வானியைந்த இருமுந்நீர்ம்
 பேர நிலைஇய இரும் பெளவத்துக்
 கொடும்புணரி விலங்கு போழக்
 கடுங்காலொடு கரை சேர
 நெடுங்கொடு மிசை இதை எடுத்து
 இன்னிசை முரசு முழங்கப்
 பொன் மலிந்த விழுப்பண்டம்
 நாடார நன்கு இழிதரும்
 அடியற் பெரு நாவாய்
 மழை முற்றிய மலைபுரையத்
 துறை முற்றிய துளங்கிருக்கைத்
 தென்கடல்”⁸⁸

என்று கூறுவதனால் அறியலாம்.

அண்மைக் காலத்தேயும், நம் நாட்டிலிருந்து மலைப் பொருள்கள், மற்றும் நறுமணப் பொருட்கள் பலவும், ஏலம், இலவங்கம், சந்தனம், மஞ்சள், மிளகாய் போன்ற பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதையும், மலைவாழ் மக்களில் முக்கிய விவசாயமான, வரகு, தினை போன்ற உணவுப் பொருட்களை அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்வதற்கு அவர்களின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதற்கும் தமிழக அரசு தக்க உதவிகளைச் செய்து வருகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தமிழக வரலாறு, ப.37-38.
2. திருமுரு. 194-196.
3. நற்றி. 75:5-7.
4. குறுந். 239:1-3.
5. அகம். 78:6-7.
6. பெரும். 134-136.
7. பெரும். 137-138.
8. புறம். 33:1.
9. பெரும். 145.
10. நற்றி. 285 அடி 3.
11. திருமுரு. 194.
12. பெரும். 139.
13. நற்றி. 285:2-5.
14. பெரும். 138-140.
15. நற்றி. 282-287.
16. குறுந். 82:3-5.
17. நற்றி. 393:5-6.
18. மேலது 108.
19. நற்றி. 303.
20. குறுந். 201.

21. அகம். 322:12.
22. மேலது 78:5-7.
23. மேலது 322:1-12.
24. நற்றி. 122:1-2.
25. மேலது 209:1-4.
26. மேலது 134:3-5.
27. மேலது 147:1-3.
28. நற்றி. 108:3-4.
29. மேலது 104:4-6.
30. மேலது 133:9-10.
31. குறுந். 3-1-3.
32. மேலது 233:1.
33. பண்டைய தமிழர் தொழில், ப.20.
34. குறுந். 392:8.
35. மதுரைகாஞ்சி 3:4.
36. மலைபடு. 315-17.
37. குறுந். 105-1-4.
38. மதுரைகாஞ்சி 292-293.
39. மலைபடு. 425-426.
40. மேலது 168-169.
41. குறிஞ்சிப்பாட்டு 204-206.
42. இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.26.
43. குறிஞ்சி வளம், ப.30.

44. ஐந்து. எழு. 4.
45. மேலது 7.
46. திருமுரு. 297-316.
47. குறிஞ்சிப்பாட்டு 186-194.
48. மதுரைக்காஞ்சி 287-289.
49. மலைபடு. 102-117.
50. பத்துப்பாட்டும் பண்டைய தமிழரும், ப.5.
51. பட்டின. 75-76.
52. குறள் 120.
53. தமிழக வரலாறு, ப.40.
54. குறுந். 100.
55. சிறு. 55.
56. பெரும். 64-65.
57. அகம். 350.
58. மேலது 343.
59. பெரும். 71-31.
60. பட்டின. 28-30.
61. அகம். 390.
62. மேலது 140.
63. பெரும். 214-15.
64. மேலது 216-17.
65. புறம். 33:1-8.
66. பண்டை தமிழர் தொழில்கள், ப.217.

67. தமிழக வரலாறும் மக்கள் பண்பாடும், ப.50.
68. மேலது ப.50.
69. மதுரைக்காஞ்சி 116.
70. அகம். 87:21-23.
71. புறம். 20-23.
72. சிறு. 1-5.
73. பட்டின. 118, 125, 185, 192.
74. சிலம்பு. 14 : 106 : 110.
75. பழந்தமிழர் வாணிபம், பக்.23-24.
76. அகம். 149:7-11.
77. புறம். 56:18-21.
78. பெரும். 316-317.
79. முல்லை. 60-62.
80. புறம். 56.
81. அகம்.149.
82. அகம்.225.
83. வாணிபம், ப.53.
84. பாட்டும் தொகையும், ப.64.
85. மேலது, ப.65.
86. பட்டின. 216-218.
87. பழந்தமிழர் வாணிபம், ப.11.
88. மதுரைக்காஞ்சி 75-86.

இயல் - ஐந்து

**மலை நில மக்களின்
விளையாட்டுகள்**

இயல் - ஐந்து

மலை மக்களின் விளையாட்டுக்கள்

விளையாட்டுக்கள், ஒரு சமுதாயத்தின் நாகரீக - பண்பாட்டு வரலாற்றோடு இணைந்ததாக அமைகிறது. சமுதாயத்தின் விளையாட்டுக்கள் என்பது வெளித்தூண்டல்கள் இன்றி மன இயல்புக்கத்தின் அடிப்படையில் மகிழ்ச்சியூட்டும் நிலையில் அமைவதாகும். பொழுது போக்கிற்காக மட்டுமின்றி உடல்நலம், மனநலம், பேணுபவையாகவும் அமைந்துள்ளன. விளையாட்டால் உடல் உரம் பெறுவதோடு மனமகிழ்ச்சி, மறப்பண்பு, அறிவாற்றல், கூட்டுறவு, நல்வாழ்வு, நீளாயுள், நின்ற செல்வம், நலவாழ்வு முதலியன உண்டாகின்றன.

விளையாட்டு ஒரு சமூகத்தின் தொன்மையை, பண்பாட்டு மூலங்களை, நாகரீகத்தை, பாரம்பரியத்தைத் தன்னுள் சேகரித்து வைத்திருக்கின்றது. ஆதலின் இன்று விளையாட்டுகள் அனைத்துத் துறைகளிலும் நமது தனித்தன்மைகளையும், சிறப்புகளையும், அடையாளங்களையும் அழித்தும் இழந்தும் சிதைத்தும் வணிகமயப்படுத்தியும் வருகின்றோம். உலகமயமாக்கல், புதுமையாக்கல், இயந்திரமயமாக்கல், சமூக மாற்றங்கள் முதலியன நுகர்வு கலாச்சாரம் மாறி வரும் விளையாட்டையும் வணிகப்படுத்தப்பட்டு விட்டார்.

இன்றையச் சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் முதியவர்களும் பெண்களும் விளையாட்டில் பங்கேற்பவர்களாக இருப்பதை விட பார்வையாளர்களாக ஊகங்களின் அடிமைகளாகத் தேங்கி விட்டார்கள். மனம், மெய், மொழி, செயல் ஆகிய நிலைகளில் நம்மை உற்சாகப்படுத்தி வளர்க்கும் நமது மரபு சார்ந்த தொன்மையான விளையாட்டுகளில்

பெரும்பாலானவை நம் வாழ்வியலிருந்து அழிந்த நிலையில் மட்டைப்பந்து, வலைகோல் பந்து, கால்பந்து போன்ற மேட்டுக்குடி மக்களின் விளையாட்டுகளே இன்று ஊடகங்களிலும், திடல்களிலும், தெருக்களிலும், பெருவழக்காயுள்ள நிலைகளாகப் படுகின்றது. பழந்தமிழர் ஆடிய விளையாட்டுகள், சங்க கால மக்களான மலைமக்கள், விளையாடும் விளையாட்டுகள் பற்றியும், விளையாட்டின் சிறப்புகள் பற்றியும், இன்று காணப்படுகின்றதா என்பதையும், அவ்விளையாட்டுகள் இன்று அழிந்து வருகின்ற சூழலையும் அவற்றை இனம் கண்டு பாதுகாப்பதும் ஒவ்வொரு தமிழனின் கடமையாகும்.

விளையாட்டின் வரையறைகள்

“விளையாட்டு என்ற சொல்லானது என்ன பொருளைத் தரும் என்று பகுத்துப் பார்க்கக்கூடிய அக்கணத்திலேயே அதை விளக்குவதும், நிகழ்த்துவதும் எவ்வளவு கடினமானது”¹ என்ற கூற்றை நோக்குகையில் விளையாட்டிற்கு இலக்கணம் வரைவது என்பது எளிதன்று என்பது புலனாகும்.

விளையாட்டு என்பதற்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி (Tamil Lexicon) ஐந்து பொருளைத் தந்துள்ளது. அவை “பொழுது போக்கிற்குரிய மகிழ்ச்சிச் செயல், சிரமமின்றி எளிதாகச் செய்யும் செயல், வேடிக்கை, கமலீலை, கலைத்தொழில் எட்டனுள் பாட நினைத்த வண்ணத்தில் சத்தத்தை விடுகை என்பனவாகும்”² விளையாட்டெனில் ஆட்டம் (Play), போட்டி விளையாட்டு (Games) வன்மை விளையாட்டு (Sports), இன்பப்பொழுது போக்கு (Recreation) என்பனவற்றைச் சொற்களஞ்சியம் தருகிறது”³

கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் திவாகர முனிவரால் இயற்றப்பட்ட சேந்தன் திவாகரம் பல விளையாட்டுகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

“ஓரை, பண்ணை, கெடவரல், பொய்தல்
 உண்டாட்டு, கிரீடை, உப்பு, கேளி,
 வண்டல், தொடலை, மகளிர், விளையாட்டு
 விலாசனை என்பதும், அவர் விளையாட்டே” ⁴

கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் பிங்கலரால் இயற்றப்பட்ட பிங்கலம்
 வேறு சில விளையாட்டுகளையும் குறிப்பிடுகின்றது.

“ஓரை, பண்ணை, கெடவரல், பொய்தல்,
 உண்டாட்டு, கிரீடை, உப்பு, கேளி,
 வண்டலங்கோதை, மகளிர், விளையாட்டே
 தொலையுந்தளமும், அவர் விளையாட்டே” ⁵

கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டில் காங்கேயரால் இயற்றப்பட்ட உரிச்சொல்
 நிகண்டும் சில பெண்கள் விளையாட்டுகளைப் பட்டியலிடுகின்றது.

“பண்ணை, கெடவரல், ஓரை, பொய்தல் இவை
 வெண்ணகை யார் விளையாட்டாம்” ⁶

எனக் கூறுகின்றது.

கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டில் மிண்டல புருடரால் இயற்றப்பட்ட
 சூடாமணி நிகண்டு.

“தொடலை, உண்டாட்டு, பொய்தல், சூழ்,
 விலாசனையே வண்டல்,
 கெடவரல், பண்ணை, உப்பு, கிரீடையே
 கேளி ஓரை
 புடை முலையார் ஆடற்பேர்
 பொழுது போக்கே வினோதம்” ⁷

என விளையாட்டுச் சொற்களைத் தருகிறது. தமிழிலுள்ள விளையாட்டுச்
 சொற்கள் பலவற்றிற்கு அடிப்படைப் பொருள் இன்னும் புலப்படவில்லை.
 இவற்றில், ‘கெடவரல்’, ‘பண்ணை’ என்பவை விளையாட்டைக் குறிப்பவை.

ஆனால் 'பண்ணையின் கண் காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழும் என்றும், எள்ளல் முதலாக விளையாட்டு ஈறாக முப்பத்திரண்டு பொருள்கள் அங்கு தோன்றும்"⁸ என்றும் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார்.

விளையாட்டைக் குறிக்கும் சில சொற்கள் முதலில் சில விளையாட்டு வகைகளைக் குறிப்பிட அறிமுகமாகிக் காலப்போக்கில் சிறப்புப் பொருளை இழந்து, பின்னர் பொதுவான விளையாட்டைக் குறிக்கத் தொடங்கி யிருக்கலாம் எனக் கருதத் தோன்றுகின்றது. சில சொற்கள் இருவகைப் பொருளிலும் பயன்படுத்தப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. குறுந்தொகையில் 'ஓரை' என்ற சொல்,

'ஓரை மகளிர்க்குசியீர் ரெண்டு' ⁹

என்ற இடத்தில் பொதுவாக விளையாட்டைக் குறிப்பிடுவதாகவும் 'நற்றிணையில், விளையாட் டாயமோ டோரையாடாது"¹⁰ என்ற இடத்தில் குறிப்பிட்ட ஒருவகை விளையாட்டைக் குறிப்பிடுவதாகவும் தெரிகிறது. சில இடங்களில் விளையாட்டைப் பொதுவாகக் குறிக்கும் இரு சொற்களும், செய்யுளில் ஓர் அடியிலேயே வருகின்றன. சான்றாக,

'வண்டல் தைஇ ஓரை ஆடினும்' ¹¹

என்ற அடியில் வண்டல், ஓரை என்ற இரண்டு சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

விளையாட்டின் சொற்பொருளை நோக்குமிடத்து, "விளையாட்டு என்பது வாழ்க்கைக்குப் பயிற்சியளிக்கும் களம்"¹² 'விரும்புகின்ற ஆட்டம்'¹³ 'இன்பம் விளைவிக்கும் ஆட்டம்'¹⁴ 'விதிகளை விளைவித்துக் கொண்டு ஆடும் ஆட்டம்'¹⁵ 'விளையாட்டு மகிழ்ச்சியோ தொடங்கி நிகழ்ந்து முடிவது'¹⁶ 'இன்பம் மட்டும் விளைவிப்பது'¹⁷ 'விளையாட்டின் முதற் பயன் இன்பம்'¹⁸ 'விளையாட்டு அதன் செயற்பாட்டிலேயே அமைதி, ஆறுதல், இன்பம்

தருவது¹⁹ “விளையாட்டு என்பது ஒரு செயல் அதில் மனநிறைவு என்பது ஒரு பகுதியே விளையாட்டு²⁰ எனப் பல்வேறு விளக்கங்கள் வெளிப்படுகின்றன.

அபிதான சிந்தாமணியில் விளையாட்டைப் பற்றித் தனியாகச் செய்திகள் இடம் பெறாதிருந்தாலும், தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுகள் என ஐம்பத்துமூன்று வகையான விளையாட்டுகளைக் கூறி இன்னும் பிற என்று முடித்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

விளையாட்டின் தோற்றம்

கற்கால மனிதர்களுக்கு வாழ்க்கையே ஒரு போராட்டமாக இருந்திருக்கிறது. தங்களின் உணவுக்காகவும், உறைவிடத்திற்காகவும், இயற்கையுடன் போராட வேண்டியிருந்தது. தற்காப்புக்காகத் தாவவும், ஓடவும், நீந்தவும், மரமேறவும், தொங்கவும் மனிதன் பழகியிருந்தான். கையிலுள்ள குச்சி, கல் இவற்றின் உதவியோடு விலங்குகளை எதிர்த்துத் தாக்கவும் பழகினான்.

இதன் தொடர்ச்சியாக ‘வேட்டை’யாடும் முறை உருவானது. வேட்டையாடுதலின் வழியாகக் குறி பார்த்து எறிதல், வீழ்த்துதல், ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துதல் போன்றவற்றில் மனிதன் தேர்ச்சியும் பெற்றான். நாடோடி (Nomadic) வாழ்விலிருந்து மாறி ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்கி வாழும் (Settled) வாழ்வுத் தொடங்கிய காலத்தில், குழுக்களிடையே மூண்டப் போர்களின் விளைவாகப் போர்ப் பயிற்சி விளையாட்டு ஏற்பட்டது.

இன்றைய விளையாட்டுகள் பலவற்றில் வேட்டைத் தன்மையையும், போர்த்தன்மையையும் காண முடிகின்றது. இன்று விளையாடப்படும் பல விளையாட்டுகள் மிகவும் தொன்மையானவை என்பதற்கானத் தடங்கள்

நமது தமிழ் இலக்கியங்களில் காணக் கிடைக்கின்றன. விளையாட்டின் நோக்கம் உடற்பயிற்சியோ, கோரிக்கையோ மட்டுமன்று, உடல், உள்ளம், உயிர் இவற்றின் நிலைப்பாட்டை ஒருங்கிணைந்து மேம்படுத்துவதும் தான். இவற்றை வளர்ப்பதன் வழியாகத் தனிமனிதனிடம் குழு உணர்வை ஏற்படுத்தி அவனைச் சமூகத்தின் ஓர் உறுப்பாகச் செய்யும் கடமையைச் செய்கிறது விளையாட்டு.

தமிழர் விளையாட்டு

விளையாட்டு வாழ்க்கையின் ஓர் பகுதியாகும். தமிழர் வாழ்க்கையில் விளையாட்டுகள் ஒரு முக்கிய இடம் பெறுவதோடு சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளன. விளையாட்டுகள் தமிழ் மக்களது வாழ்வியல் கூறுகளான பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், திருமணமுறைகள், உறவுமுறைகள் போன்றவற்றை பிரதிபலிப்பதில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. “விளையாட்டுக்கள் பண்பாட்டுக்கூறுகளை வெளிப்படையாகவும் உள்ளிடையாகவும் வெளிப்படுத்துகிறது”²¹ என்கிறார் ஆ.பாப்பா.

தமிழர்கள் ஆண், பெண் வேறுபாடின்றி இருபாலரும் சேர்ந்து விளையாடியுள்ளனர். சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகள் எதுவும் இதனுள் குறுக்கிடவில்லை. விளையாட்டு எல்லாப் பிரிவு மக்களுக்கும் பொது என்ற நிலையே நிலவியுள்ளது. செல்வர்க்கோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்டத் தொழிற் பிரிவினர்க்கோ உரிமையுடையதாக விளையாட்டுக்கள் இருக்கவில்லை.

‘குன்றாக வெற்பனொடு நாம் விளையாட’²²

நேர்ந்ததை எண்ணிப்பார்க்கும் தலைவியர்க் கூட்டத்தை நோக்கினால் விளையாட்டுப் பொதுவாக அமைந்திருந்தமைப் புலனாகும். மேலும் விளையாட்டுச் சிறுவர்கள், இளைஞர்கள், பெண்கள், ஆடவர், முதியவர் என அனைத்து வயதினருக்கும் பொதுவானதாக இருந்துள்ளது.

இயற்கைச் சூழ்நிலைகளிலும், காற்றோட்டமான இடங்களிலும் விளையாடியுள்ளனர். குன்றம், நீர் நிலைகள், பொழில், மணல்வெளி என்பவை விளையாட்டுக் களங்களாக விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

விளையாட்டின் வகைகள்

ஒரே மாதிரியாக இருப்பனவற்றை இனங்கண்டு ஒன்றாக்குதலே வகைப்படுத்துதல் என்பார் தே.லுர்து. விளையாட்டுகளைப் பல்வேறு கூறுகளின் அடிப்படையில் வகைமை படுத்துகின்றனர்.

விளையாட்டினை, வீட்டிலிருந்தவாறே ஆடும் விளையாட்டுகள், வெளியிடங்களில் ஆடும் விளையாட்டுகள், வீட்டிலும் வெளியிலுமாக ஆடும் விளையாட்டுகள் இடத்தின் அடிப்படையில் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

உடல் திறன், அறிவுத்திறன், வாய்ப்புநிலை, மனமகிழ்ச்சி நிலை என திறன் அடிப்படையில் விளையாட்டுகளை நான்கு வகைப்படுத்துவர்.

ஆண்கள் விளையாட்டு, பெண்கள் விளையாட்டு, இருபாலர் விளையாட்டு என பாலின அடிப்படையில் மூன்று வகையாக பகுப்பார்கள்.

“குழந்தை விளையாட்டு (5 வயது), சிறுவர் விளையாட்டு (5-12), இளைஞர் விளையாட்டு (13-25), முதியோர் விளையாட்டு (25க்கு மேல்) என நான்காக வகைப்படுத்தலாம்”²³ என்கிறார் இரத்தின புகழேந்தி.

பருவ அடிப்படையிலான விளையாட்டை. ஆடவர் விளையாட்டில் சல்லிக்கட்டு, பகுஞ்சி, பரிவேட்டை, சடுகுடு, இளவட்டக்கல், ஒட்டம், உரிமரம் ஏறுதல், இரட்டை மாட்டுப் பந்தையம், மோதி விளையாடு, பாணை உடைத்தல், உரிப்பாணை விளையாட்டு, சூது, தாயம் எனச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பெண்டிர் விளையாட்டில் தொடு விளையாட்டு, குரங்கு விளையாட்டு, கண்ணாமூச்சி, கொட்டான் கொட்டான், பூப்பறிக்க வருகிறோம், உருண்டை தரண்டை, ஏன் விளையாட்டு, நொண்டி, கோழிக்கால், நான்கு மூலைக்கால், எலியும் பூனையும், சோளக்கதிர், சிறுவீடு, பூப்பூலியம்பூ, குலைகுலையா முந்திரிக்கா, கொப்பரை, ஈசல் பிடித்தல் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது.

சிறுமியருக்கான விளையாட்டில் பருப்புசட்டி, கண்கட்டி விளையாடுதல், கில்லி, அக்கக்கா கிளிசெத்துப் போச்சு, மெச்சிலே யாரு? கிழவி விளையாட்டு, மோர் விளையாட்டு, சோரு பண்ணை, கும்மி, பூசணி விளையாட்டு, கரகர வண்டி முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது.

குழந்தைகள் விளையாட்டாகத் தென்னை மரத்து விளையாட்டு, பருப்பு கடைதல், அத்தலி பித்தலி, உச்சரிப்பு விளையாட்டு, ஐயன், கொம்பு, தட்டலங்கா, புட்டலங்கா, சீப்பு விக்குது முதலியவை பருவ அடிப்படையிலான விளையாட்டாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வகையாக விளையாட்டுக்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் வளர்ந்தும், சிறந்து வகைப்படுத்தப்பட்டும் வந்துள்ளமையை அறியலாகின்றது. விளையாட்டுகள் பாலினம் கொண்டும், பருவம் கொண்டும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இவ்விளையாட்டுகள் சங்க இலக்கியத்தில் எத்தனை வகையாக உள்ளன என்பதையும், அதில் மலை நில மக்களின் விளையாட்டுக்கள் எத்தனை, எத்தன்மையது, எவை என்பதை மேற்கொள்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாக கொண்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள ஐவகை திணைகளில் இடம் பெற்றுள்ள விளையாட்டுக்கள், பத்துப்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ள விளையாட்டுக்களின் சிறப்பும், வகை, பயன்கள் பற்றிய செய்திகளும், கருத்துக்களும் மலை மக்களின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த பண்பாட்டு உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் விளையாட்டினை புலப்படுத்துகின்றன.

சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக்கள்

சங்க கால மக்கள் பல்வேறு வகையான விளையாட்டுக்களில் ஈடுபாடுடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். அவை

1. அசதியாடல்
2. அம்புலி அழைத்தல்
3. அலவன் ஆட்டல்
4. அருவி
5. உலாவல்
6. ஊசல்
7. எண்ணி விளையாடல்
8. எதிரொலி கேட்டல்
9. ஏறுகோள்
10. ஓரை
11. கண் புதைந்து ஒளிந்தாடல்
12. கவண்
13. கழங்கு
14. குதிரை ஏற்றமும் யானை ஏற்றமும்
15. குரவை
16. குறும்பு விளையாட்டு
17. கூடலிழைத்தல்
18. சாம விளையாட்டு
19. சிறு சோறு

20. சிறு தேர்
21. சிறு பறை
22. சிற்றில் செய்தல்
23. சுண்ண விளையாட்டு
24. சுனை விளையாட்டு
25. செடி, கொடி வளர்ப்பு
26. நீர் விளையாட்டு
27. பண்ணை விளையாட்டு
28. பந்து விளையாட்டு
29. பறவைகளைக் காணலும் அவற்றின் செயல்கள் போல் செய்தலும்
30. பறவை வளர்ப்பு விலங்கு வளர்ப்பு
31. பறவை விலங்குகளுடன் விளையாடல்
32. பறவை, விலங்குப் போர்
33. பாவை விளையாட்டு
34. பாண்டில் விளையாட்டு
35. பிசி விளையாட்டு
36. புள் ஓட்டல் (அ) ஆய லோட்டல்
37. மலர் கொய்தலும், மாலை தொடுத்தலும்
38. மல் விளையாட்டு
39. முரண் களரி
40. வண்டலிழைத்தல்
41. வட்டாடல்
42. வள்ளை

43. வில் விளையாட்டு

44. வேட்டை

45. ரூது

இவ்விளையாட்டுக்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் மலை மக்களின் விளையாட்டுகளாக 20 வகையான விளையாட்டுக்கள் காணப்பட்டுள்ளன.

அவைகள்,

1. அருவி
2. ஊசல்
3. எதிரொலி கேட்டல்
4. ஓரை
5. கண் புதைந்து ஒளிந்தாடல்
6. கவண்
7. கழங்கு
8. குரவை
9. சிறுபறை
10. சுனைவிளையாட்டு
11. நீர் விளையாட்டு
12. பந்து விளையாட்டு
13. பறவை வளர்ப்பு விலங்கு வளர்ப்பும்
14. பாவை விளையாட்டு
15. புள் ஓட்டல் (அ) ஆயலோட்டல்

16. மலர் கொய்தலும், மாலை தொடுத்தலும்
17. வட்டாடல்
18. வள்ளை
19. வில் விளையாட்டு
20. வேட்டை

இத்தகைய விளையாட்டுக்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் மலைமக்கள் விளையாட்டுக்களாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

1. அருவி

மலையிலிருந்து விழும் நீர் அருவிகளில், மகளிர் மட்டுமல்லாது ஆடவரும், சேர்ந்தே விளையாடியுள்ளனர். இவ்விளையாட்டு ஆண், பெண் இருவருக்கும் பொதுவாகவும் இருக்கிறது. இத்தகைய அருவியின் கண் சென்று விளையாடுவது அருவி விளையாட்டாகும். தலைவனும், தலைவியும் அருவியில் விளையாடி மகிழ்ந்தனர் என்பதை,

**“ஆர்கலி வெற்பன் மார்பு புனையாகக்
கோடுயர் நெடுவரை கால அற் பகலே
பாடின னருவி யாடுத வினிதே”²⁴**

எனும் சங்க இலக்கிய பாடல் வழி மலை நிலத்து தலைவனும் தலைவியும் அருவி விளையாட்டினை விரும்பி விளையாண்டுள்ளனர் என்பது அறியப்படுகின்றது.

2. ஊசல்

இது ஒரு மகளிர் விளையாட்டாகும். மரக்கிளைகளில் கயிற்றைக் கட்டி, அதில் அமர்ந்து கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு வேகமாக ஆடுவது ஊசல். இவ்விளையாட்டு மகளிர் விளையாட்டாக இருந்தபோதிலும்

ஆண்களும் பங்கேற்பதாக அமைந்துள்ளது. வீட்டிலும் வெளியிலுமாக சிற்றூசல் அமைத்து விளையாடியுள்ளனர். நெய்தல் நிலச் சிறுமியர் சுறாமீன் கொம்பால் செய்த பலவகையினைத் தாழையின் விழுதால் திரித்த கயிற்றினைக் கட்டி ஊசல் அமைத்து, அதில் அமர்ந்தாடி மகிழ்ந்தனர். மலை நில மக்கள் விழுதுகளை இணைத்தும், கொடிகளை முறுக்கிப் பிணைத்தும் ஊஞ்சல் கட்டி விளையாடியுள்ளனர் என்பதை,

‘தாழை வீழ்க்கயிற் றூசல் நூங்கி’ ²⁵

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக அறியலாம்.

‘ஊசல் ஊர்ந்து ஆட, ஒரு ஞான்று வந்தானை’ ²⁶

‘தண் தாழை வீழ் ஊசல்’ ²⁷

எனும் குறித்தும் கலித்தொகை பாடல் அடிகள் மூலம் ஊசல் விளையாடியதைப் பற்றி அறியலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் ‘ஊசல்வரி’ எனும் பகுதி ஊசல் பற்றி அறியப்படுகின்றன.

‘மடவோர்க் கியற்றிய மாமணியூசல்’ ²⁸

என்று ஊசல் ஆடிய மகளிர் குறித்த செய்தி மணிமேகலையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

கயிறுகளைப் பனை நாரினால் திரித்து, மரக்கிளைகளில் கட்டித் தொங்கவிட்டு ஊசலாடி மகிழ்ந்த சிறுவர்கள் உள்ளனர் என்ற செய்தியையும் அறியப்படுகின்றது.

சிற்றிலக்கியக் காலத்தில் பொன், மணி, மாணிக்கம், பதித்த ஊசலில் ஊஞ்சலாடியுள்ளனர். ஊசலை உதைத்து உதைத்து ஆடியுள்ளனர் என்பதை,

“சேர்க்கும் கவைப்பாடல் அமுது ஒழுக ஒழுகுபொன்
திரு ஊசல் பாடியாட்” ²⁹

“கொன் செய்த செழுமணித் திருஊசல் அரமகளிர்
கொண்டாட ஆடுந்தொறும்” ³⁰

எனும் மதுரை மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழின் பாடல்களின் மூலம் காணப்படுகின்றன.

இக்காலத்தில் ஊஞ்சல் ஆடுதல் சிறு குழந்தைகளிடையே பரவலாக விரும்பப்படும் விளையாட்டாக அமைந்துள்ளது. வீடுகளிலும், பூங்காக்களிலும், பொதுவிடங்களிலும் இவ்விளையாட்டினை அன்றாடம் நாம் காணலாம்.

3. எதிரொலி கேட்டல்

மலைகள், குகைகள், யாரும் இல்லாத இடங்களில் சென்று கூவி, ஒலி எழுப்பி எதிரொலி கேட்டு மகிழ்வது எதிரொலி கேட்டலாகும். எதிரொலி கேட்பது வியப்பினை அளிப்பதாக அமைந்துள்ளது. யாரிடமும் கூற முடியாத கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலும் இது, கையாளப்படுகின்றது. மலை மக்களிடையே அதிகமாக காணப்பட்டுள்ளது. இந்த விளையாட்டினால் மனக்கவலை குறைகிறது என்பதை,

“ஒடியா உள்ளமொடு உருத்து ஒருங்கு உடன் இயைந்து
இடி எதிர் கழறும்” ³¹

என்ற சங்க இலக்கியப் பாடல் வழி இதனை உணரலாம்.

குகைகள், மலைச்சிகரம் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று பெண்கள் ஒலி எழுப்பி, எதிரொலி கேட்டு மகிழ்ந்ததாக இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இதனை,

‘குன்றமேறிச் சிலம்பெதிர் சென்று கூவியும்’ ³²

என்று சீவகசிந்தாமணியில் காணப்படுகின்றது.

இன்றும் சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் சுற்றுலா செல்லும் மலைப்பாங்கான கொடைக்கானல், ஊட்டி போன்ற இடங்களிலும் அரண்மனைகளிலும் எதிரொலி கேட்டு மகிழ்வதைக் காணலாம்.

4. ஓரை விளையாட்டு

ஓரை விளையாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஓளவை.சு.துரைச்சாமிப்பிள்ளை அவர்கள் “ஓரை என்பது நீர் விளையாட்டு” வகைகளுள் ஒன்று. இது இக்காலத்து ஓரியாடல் என வழங்குகிறது.

ஓரை பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டாகும். ஓரை மகளிர் என ஓரை விளையாட்டு விளையாடிய பெண்களைக் குறிப்பதுண்டு.

கரிய சேற்றைக் கிளறி ஆமையின் முட்டையையும், ஆம்பலின் கிழங்கையும் மலை நிலத்து மகளிர் எடுப்பதுண்டு என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இதனைப் புறப்பாட்டு ஒன்றின் மூலம் அறியலாம்.

“ஓரை ஆயத்து ஒண்தொடி மகளிர்
கேழல் உழுத இருஞ் சேறு கிளைப்பின்
யாமை ஈன்ற புலவு நாறு குட்டையைத்
தேன் நாறு ஆம்பற் கிழங்கோடு பெறுஉம்”³³

என்று ஓரை விளையாட்டின் தன்மையையும், சிறப்பினையும் இதில் விளக்கப்படுகின்றது.

5. கண் புதைந்து ஒளிந்தாடல்

கண் புதைந்து ஒளிந்தாடல் என்பது, கண்டு பிடித்தல் விளையாட்டு என்றும், கண்பொத்தி விளையாட்டு என்றும், கண்கட்டி விளையாட்டு

என்றும், கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு என்றும் கூறப்படுகிறது. இவ்விளையாட்டினை ஒரு பெண்ணின் கண்ணை மற்றொரு பெண் கைகளால் மறைத்துக் கொள்ள, பிற பெண்களெல்லாம், ஒளிந்து கொள்வர். ஒளிந்தவர்களை கண்பொத்தப்பட்டபெண் கண்டுபிடிப்பது கண் புதைந்து ஒளிந்தாடல் என்பர். பரபரப்பு மிகுந்த விளையாட்டில் சங்க இலக்கியத்தில் புலப்படுபவை,

‘வழும்பு கண் புதைத்த நுண்ணீர்ப்பாசி’ ³⁴

‘நலம் பெறு கையின் என் கண் புதைத்தோய்’ ³⁵

என்று அறியப்படுகின்றன. இவ்விளையாட்டினை பிற இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றது என்பதை,

**“காந்தள்செம் கமலத்த கடுநீர் மணந்து எனக்
கண்பொத்தி விளையாடியும்”** ³⁶

எனும் மதுரை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல் அடிகள் வழிக் காந்தள் மலர்கள், செந்தாமரையிடத்தாகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்களைச் சேர்ந்தன போல் கண்களைக் கைகளால் மூடி விளையாடியுள்ளனர் என்பதை அறியலாம். மேலும்,

**“கண்ணா மூச்சி ரேரே
காதடைப்பான் ரேரே
கூழுட்டையை தின்னுபுட்டு
நல்ல முட்டை கொண்டுவா!”**

இவ்வாறு பாட்டை பாடிச் சிறுமியின் கண்களைத் திறந்து விடுவார். அவள் ஒளிந்து கொண்டிருப்பவர்களைத் தொட்டுவிட்டால் தொடப்பட்டவள் கண் பொத்தப்படும். யாரையும் கண் பொத்தியவள் தொடவில்லை என்றால் மீண்டும் அவள் கண்கள்பொத்தப்பட்டு ஆட்டம் தொடரும் என்று இவ்விளையாட்டின் சிறப்பினை அறியப்படுகின்றது. இவ்விளையாட்டு இக்காலத்தில் ‘கண்ணாமூச்சி’, ‘கண்டொழிந்தாடல்’ எனவும் அழைக்கப் படுகிறது.

6. கவண்

கவண் பெண்கள் விரும்பி விளையாடும் விளையாட்டு. தேனடை மீது கவண் எறிந்து மலைப்பெண்கள் விளையாடியுள்ளனர். கவணின் நடுவில் கல்லை வைத்து எறிந்து பறவைகளை விரட்டவும், போரிடவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மரத்தில் உள்ள காய்கள், பழங்கள், விலங்குகள் போன்றவற்றைக் கவண் கொண்டு வீழ்த்தி மலை மக்கள் விளையாடும் விளையாட்டு, இதன் வழி குறிப்பார்த்து எறியும் ஆற்றலை வளர்த்துள்ளனர் என்பதை,

“ஏனல் காவலர் கவண் ஒலிவெர் இக்” ³⁷

“சுடு விசைக் கவணின் எறிந்த சிறுகல்” ³⁸

“வல் வாய்க் கவணின் கடுவெடி ஒல்லென” ³⁹

என்று சங்க இலக்கியப் பாடலடிகள் கவண் விளையாட்டினை, மலைமக்கள் விளையாடியுள்ளனர் என்பதையும் விளையாட்டின் சிறப்பினையும் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்விளையாட்டினைப் பற்றி,

‘கவன்விடு புடையூக் காவல் கைவிட’ ⁴⁰

எனும் சிலப்பதிகாரத்தில் கவண் குறித்தச் செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது.

இக்காலத்தில் கிராமப்புறங்களில் சிறுவர்கள் மரத்தில் உள்ள பழங்களை உதிர்க்கவும், தேனடைகளை உடைக்கவும் பறவைகளை விரட்டவும் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்விளையாட்டு கண்களுக்கும், கைகளுக்கும் பயிற்சியாக அமைந்துள்ளது என்பது சங்க இலக்கியங்களில் மலை மக்கள் விளையாட்டின் மூலம் அறியப்படுகின்றது.

7. கழங்கு

கழங்காட்டம் முதலில் குறிஞ்சி நிலத்தில் தோன்றிப் பின்னர் பிற நிலங்களுக்கும் பரவியது எனலாம். ‘கழங்கு’ என்பது கழற்சி என்னும்

செடியினுடைய காயாகும். இஃது உருண்டை வடிவில், பழுப்பு நிறத்தில், நெல்லிக்காய் அளவில் இருக்கும். சங்க காலத்தில் கழற்சிக்காய் பொருட்களை எண்ணுவதற்குப் பயன்பட்டது. வேலன் குறி பார்த்துக் கூறுவதற்குப் பயன்பட்டது. இச்செயல்கள் 'கிழங்கு வைத்தல்' என்றும் 'கழங்கு படுத்தல்' என்றும் 'கழங்காடுதல்' என்றும் பெயர் பெற்றன.

‘மகளிர் இக்கழற்சிக்காயை ஆடு கருவியாகவும்’⁴¹

பயன்படுத்தினர். இதனால், இதற்கு 'கையாடு வட்டில்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இக்கழற்சிக்காய்களைக் கொண்டு ஆடிய ஆட்டம், 'கழங்கதட்டம்' எனப் பெயர் பெற்றது. அதுவே பின்ன மருவி, 'கழங்கு', கழற்சி, கழல் என வழங்கப்பட்டது.

சங்க காலத்தில், செல்வம் மிக்க பெண்டிர் இயற்கையான கழற்சிக் காய்களுக்குப் பதிலாகச் செயற்கையானக் கழற்சிக்காய்களையும் ஆடு கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். அவை யானைத் தந்தத்தாலும், பொன்னாலும், முத்தாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. இதனையே சிலப்பதிகாரத்தில்,

‘முத்தம் கழங்காடு மகளிர்’⁴²

‘கழங்காடு மகளிரோதை யாயத்து’⁴³

இயற்கையில் கிடைக்கும் காய்கள், பொன், மணி, முத்து, பவளம், கற்கள் போன்றவற்றைக் கழங்காகக் கொண்டு மேல் நோக்கி எரிந்தும் பிடித்தும் விளையாடியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மலை நிலத்தில் வேலன் கழங்காடிய முறையை அகநானூறு கூறுகிறது. அவன் கழங்காடியபோது முருகனைப் புகழ்ந்து பாடினான் என்ற செய்தியும், வேலனைப் போலவே, பெண்களும் கழற்சிக் காய்களைக் கையில் கொண்டு மேலே எரிந்து, அவை தரையை நோக்கி இறங்கும் போது கையில் ஏந்தியும், மீண்டும் எரிந்து ஆடினார்கள் என்று அறியலாம்.

வேலன் கழங்காடிய போது முருகனைப் புகழ்ந்து பாடினான், அவனைப் பின்பற்றிக் கழங்காடிய பெண்களும் அவனைப் போலப் பாடியிருக்க வேண்டும். வேலன் பாடிய பாடலைப் பதிவு செய்யாத சங்கப் புலவர்கள், பெண்கள், பாடிய பாடலையும் பதிவு செய்யாமல் விட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது. இவ்விளையாட்டினை மலை மக்கள் விளையாடியதை சங்க நூல்களில்,

‘கிளியும் பந்தும் கழங்கும் வெய்யோள்’ ⁴⁴

‘அணங்கு அறி கழங்கின் கோட்டம்’ ⁴⁵

எனும் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் இவ்விளையாட்டினை பிற இலக்கியங்களான, பக்தி, இக்கால இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றமையை,

“பந்தோடு கழல்மருவாள், பைங்கிளியும்

பாலூட்டாள் பாவை பேணாள்” ⁴⁶

என்று கழங்கு விளையாட்டை விளையாட மறந்த தலைவி பற்றிப் பெரிய திருமொழி குறிப்பிடுகிறது.

“அயலகத்து மயில் நிகர் அன்புத் தோழியரோ

குயில் மொழி நகைமுகத்தைக் கூடி மகிழ்ந்து

கழங்கு, பல்லாங்குழிகள் ஆடியும்” ⁴⁷

என்று ‘குடும்ப விளக்கு’ எனும் நூலில் பாரதிதாசன் தோழியரோடு தலைவி கழங்கு ஆடி மகிழ்ந்தமை பற்றி அறியப்படுகின்றது.

இவ்விளையாட்டை, இக்காலத்தில் கழங்காட்டம், சொட்டாங்கள், சொட்டாங்காய், சொக்கொட்டான் என அழைக்கப்படுகிறது. கற்களைக் கொண்டு கிராமப்புறங்களில் பெண்கள் விளையாடுவதைக் காண முடிகிறது.

8. குரவை

குரவை ஆட்டம் என்பது பெண்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டும், பாடலைப் பாடிக்கொண்டும் ஆடும் விளையாட்டாகும். நானிலங்களிலும் இவ்விளையாட்டை விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை,

‘வேங்கை முன்றில் குரவையும் கண்டே’ ⁴⁸

‘வான் நோய் மீமிசை யடபருங் குருவை’ ⁴⁹

‘தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவையயர’ ⁵⁰

‘சின மாநதர் வெறிக்குரவை’ ⁵¹

“மனை முதிர் மகளிரொடு குரவை தூங்கும்” ⁵²

‘பண் அமை இன் சீர்க் குரவையுள்’ ⁵³

எனும் சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் மலை மக்கள் குரவை விளையாட்டின் சிறப்பினை அறியப்படுகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் ஏழு மகளிர் குரவை ஆடியதை ‘ஆய்ச்சியர் குரவை’, ‘குன்றக் குரவை’ எனப் பெயரிட்டுக் காட்டுகிறது. இதில் ஆய்ச்சியர் குரவையை,

‘குரவையும் வரியும் விரவல செலுத்தி’ ⁵⁴

என்று சிலப்பதிகாரமும்,

“குறந்தரு கொடிச்சியர் பெருங்குரவை முறை-குலவு
குன்று தோ றாடலும்” ⁵⁵

எனும் திருச்செந்தூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல் குறி சொல்கின்ற குறத்தியர்கள் குரவைக் கூத்தாடும் விதம் பற்றிக் கூறுகின்றது.

குரவை விளையாடும் போது குரவையிட்டு ஒலி எழுப்பி விளையாடியுள்ளனர் என்பதனை,

“கொத்து மலர்க்குழல் தெய்வ மங்கையர்
குரவை பரவையை நெருக்கவே” ⁵⁶

எனும் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சிப் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

கிராமப்புறங்களில் இன்றும் இது சில மாற்றங்களைக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. திருவிழாக்களில் ‘குலவை’ சத்தம் எழுப்புதல் என்ற பெயரிலும், கும்மி என்ற பெயரிலும் இன்றும் இவ்விளையாட்டு நிகழ்கின்றது.

9. சிறுபறை

சிறுபறை என்பது விளையாட்டுக் கருவிகளுள் ஒன்று இப் பறையை ஒலிக்கச் செய்து சிறுவர்கள் விளையாடுவர். ஆண்களுக்கான விளையாட்டு இது. செல்வருடைய குழந்தைகள் தம் தோள்களில் சிறிய பறைகளை மாட்டிக் கொள்வர். அப்பறைகளின் கண்ணில் குருவி வடிவம் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சிறுவர்கள் சிறிய கோலைக் கொண்டு அக்குருவிகளின் படத்தின் மீது அடித்து ஒலி எழுப்பினர். இவ்விளையாட்டினையே மலை மக்கள் தினைப்புனல் காக்கும்போது பறவைகளை விரட்டவும், பொழுது போக்கவும் இவ்விளையாட்டினை விளையாடியுள்ளனர் என்பதை,

‘தொண்டகச் சிறுபரைப் பாணி’ ⁵⁷

‘இரவு அரி வாரின் தொண்டகச் சிறுபறை’ ⁵⁸

‘மான்றோற் சிறுபறை குறங்கக் கல்லென்’ ⁵⁹

என்ற சங்க இலக்கிய பாடல்கள் மூலம் அறியப்படுகின்றது. இவ்விளையாட்டினையே,

“திரளுமணி முத்தையலை எரியுநக ருக்குஅதிப?
சிறுபறை முழக்கி அருளே” ⁶⁰

என்னும் திருச்செந்தூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழின் பாடல் அடிகள் மூலம் சிறுபறை குறித்து அறியலாம்.

மலை நிலத்து வழியாக பயணத்தை மேற்கொள்ளும்போது இப்பறையை அறைந்து அதன்மூலம் ஒலி எழுப்பி விலங்குகளை நெருங்கவிடாது விரட்டச் செய்துள்ளனர். இன்றும் கிராமப்புறங்களில் சிறுவர்கள் பறை அடித்து விளையாடுவதைக் காணலாம். மூங்கில் துள்ளவும், பறை முழங்கவும் பெண்கள் கயிற்றின் மேல் நடக்கவும் கலைகள் பல நிகழ்த்தவும் செய்துள்ளனர், இதனை மக்கள் வேடிக்கைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். இன்றளவும் போகிப் பண்டிகையின் போது சிறுவர்கள் பறை அறைந்து விளையாடுவது நோக்கத்தக்கது.

10. சுனை விளையாட்டு

சுனை விளையாட்டு என்பது தினைப்புனங்காக்கச்சென்ற மகளிர்கள் தம் சுளைப்பினைப் போக்கும் பொருட்டு அருகிலிருக்கும் சுனையில் நீராடி விளையாடுவதாகும். தினைபயப் பாறையில் காயவைக்கச் சென்ற மகளிர்கள் தம் சுளைப்பினைப் போக்கும் பொருட்டு அருகிலிருக்கும் சுனையில் நீராடி விளையாடினார்கள். இதனை,

*“நிரைவளை முன்கை நேர் இழை மகளிர்
இரும்பு வியல் அறைச் செந்தினை பரப்பிச்
சுனையாய் சோர்வு இடை, நோக்கிச் சினை இழிந்து”* ⁶¹

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் வழி மலைநிலத்து தலைவனும், தலைவியும் அருவி விளையாட்டினை விரும்பி விளையாண்டுள்ளனர் என்பது அறியப்படுகின்றது.

11. நீர் விளையாட்டு

சங்க கால மக்களிடையே விழாக்காலங்களில் நீர் விளையாட்டு முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்விளையாட்டை இருபாலரும் சேர்ந்து விளையாடியுள்ளனர். ஆண்களும், பெண்களும் ஆண்டுதோறும் ஆற்றில்

புதுவெள்ளம் வரும் காலத்தில் அதில் நீந்தி விளையாடுவர். இவ்வாறு அவர்கள் விளையாடுவதைப் புனல் விளையாட்டு அல்லது புனலாட்டு என்று கூறுவர். இதற்கு நீர் விழா, நீராட்டு, நீராட்டணி, மஞ்சனம் ஆடல் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது.

பொய்கையில் நீர் விளையாட்டு, குளத்து நீரை ஒருவர் மீது ஒருவர் ஊற்றுதல், மங்கல நீராட்டு, துவர் நீர் எறிதல், குளங்களில் ஆடுதல், நுரை அள்ளி வீசுதல், அருவியாடுதல், கனை ஆடுதல் எனப் பல நிலைகளில் நீர் விளையாட்டு விளையாடப்பட்டுள்ளது என்பது அறியப்படுகின்றது.

மலையில் அருவி நீராட்டும், முல்லையில் ஆறாட்டும், நெய்தலில் கடலாட்டும், மருதத்தில் புனலாட்டும் சிறந்து விளங்கின. இவ்விளையாட்டை இருபாலர் விளையாடும் விளையாட்டு நீர் விளையாட்டு விழாக்காலங்களில் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது.

பெண்கள் மலைக் கண்ணுள்ள கனை நீரில் மலரினைக் கொட்டி திளைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை,

**“வெதிர் புனை தட்டையேன் மலர் பூக்கொய்து
கனை பாய்ந் தாடிற்றம் இலன் என நினைவிலை”** ⁶²

என்ற பாடல் வரியின் மூலம் மலைப் பெண்கள் நீரில் விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை உணர முடிகின்றது. மேலும், சங்க மருவிய காலத்திலும், நீர் விளையாட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டு அருவி நீர், குளத்து நீர், ஆற்றுநீர் முதலியவற்றில் நீந்தி விளையாடியுள்ளனர். உடலை குளிர்விக்கும் பொருட்டும் நீர் விளையாட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதை,

**“வேங்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாம் கொய்து
மாந்தளிர் மேனி வியர்ப்பமற்(று) - ஆங்கெனைத்தும்
பாய்ந்தருவி ஆடினேம்”** ⁶³

என்ற ஐந்திணை ஐம்பதின் பாடல் மலையிடத்துள்ள வேங்கை மரத்தில் மலர்ந்துள்ள நறுமணமிக்க மலர்களைக் கொய்தலால் மாந்தளிர் போன்ற தலைவியின் உடல் வியர்த்தது. அதனால் அம்மலையிடத்தேயுள்ள எல்லா அருவிகளிலும் புகுந்து நீராடினோம் என்று தோழி செவிலித்தாய்க்குக் கூறும் படியாக அமைந்துள்ளது.

இவ்விளையாட்டினையே பக்தி இலக்கியங்களில்,

“..... கயிலை

மலையின் உயர்குடுமித்

திருத்தம் பயிலும் சுனைகுடைந்(து)

ஆடச் சிலம்பெதிர்கூய்” ⁶⁴

எனும் திருக்கோவையாரின் பாடல் அடிகள் கயிலை மலையின் உச்சியிலுள்ள சுனையில் குடைந்து குடைந்து நீராடிய தலைவியைப் பற்றியும், மேலும்

“அக்குன்ற ஆ(று) அமர்ந்(து) ஆடச்சென்
றாள் அங்கம் அவ்வையே” ⁶⁵

எனும் திருக்கோவையாரின் பாடல் குறவர் மகளாகிய தலைவி மலையில் உள்ள ஆற்றில் நீராடச் சென்றதனைப் பற்றி விளக்குகின்றது.

இக்காலத்தில் நீர் விளையாட்டு அருவி, புனல், குளம், ஏரி என பலவகையான நீர் நிலைகளில் குதித்தும், கையில் ஏந்தியும், கல் எறிந்தும் விளையாடுகின்றனர்.

12. பந்து விளையாட்டு

பந்து விளையாட்டு ‘கந்து’ எனும் பெயரிலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. பண்டை நாட்களில் பந்து விளையாடுதல் பெண்களுக்கேயுரிய விளையாட்டாக இருந்தது. பெண்களை வர்ணிக்கையில் பந்தார் விரலி எனவும் பந்தனை விரலி எனவும் புலவர்கள் கூறுவர்.

மலை நிலத்துப் பெண்கள் தங்கள் வீட்டிலுள்ள முன்றிலின் கண்ணே பந்து விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை,

**“நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவு மணன் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவிலாட்டி”** ⁶⁶

‘வரிப்புனை பந்தோடு பாவை தூங்க’ ⁶⁷

‘கோதை பதிந்து, வரிப்பந்து கொண்டு ஓடி’ ⁶⁸

எனும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பந்து விளையாட்டைப் பற்றியும் மலை நில விளையாட்டையும் விளக்குகின்றது.

அக்கால மகளிர் விளையாடுவதற்கு உதவும் பந்துகளைத் தாங்களே செய்து கொண்டனர். அவை வரிப்பந்து, வரியணிப்பந்து, வரிப்புனைப்பந்து, பன்மாண் வரிப்புனைப்பந்து, கோதை வரிப்பந்து, வயலைப்பந்து, மாலைப்பந்து என பலவகைப்படும்.

இவ்விளையாட்டுக்கள் சிற்றிலக்கியங்களில் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. அவற்றில், பந்தினை அடித்தும், எறிந்தும், குதித்தும், ஓடியும் முன் பின் சென்றும், இட வலப்புறமாகச் சென்றும் பெண்கள் விளையாடியுள்ளனர்.

“முந்தடிபிந் தடியிடை போய் மூன்றடிநா

வடி நடந்து முடுகி மாதர்

சந்தடியில் திருகியிட சாரிவல

சாரி சுற்றிச் சகிமார் சூழப்

பந்தடிக்கும் பாவனையைப் பார்க்க வயன்

ஆயிரங் கண் படைத்திலானே” ⁶⁹

எனும் குற்றாலக்குறவஞ்சியின் பாடல்கள் வசந்தவல்லி பந்து பயின்ற விதம் பற்றி அறியப்படுகின்றது. இவ்விளையாட்டை இக்காலக் கையுந்துப் பந்து விளையாட்டோடு ஒப்பு நோக்கலாம்.

13. பறவை வளர்ப்பும் விலங்கு வளர்ப்பும்

சங்க காலத்தில் பொழுது போக்கிற்காகப் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் வளர்க்கும் பண்பு அக்காலம் தொட்டு இன்றும் காணப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் தலைவிகள் தனது இன்ப துன்பங்களை அவற்றிடம் பகிர்ந்து கொண்ட செய்தியைக் காணமுடிகிறது. அவற்றோடு விளையாடுவதில் மன நிறைவு அடைந்துள்ளனர். புறா, மயில், மான், கிளி, கோழி போன்றவற்றை மலை மக்கள் வளர்த்தும் விளையாடியும் உள்ள செய்தியும் இடம் பெற்றுள்ளன. பறவை, விலங்குகளுக்குப் பெயரிட்ட மரபும் காணப்படுகின்றன.

*“உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்திடை களையார்
குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல
விளிவாங்கு விளியினல்லது
களைவோ ரிலையா னுற்ற நோயே”* ⁷⁰

என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் மூலம் மலைமக்கள் பறவை, விலங்கு வளர்ப்பு குறித்து அறியப்படுகின்றது. இன்றும் நாம் நாய், பூனை, புறா, கிளி, கோழி போன்றவற்றை வளர்த்தும் விளையாடியும் மகிழ்கிறோம்.

14. பாவை விளையாட்டு

‘பாவை’ என்பது ஆண், பெண் உருவத்திலான பொம்மையைக் குறிக்கும். மலர், மணி, முத்து, பவளம், மரம், பொன், கோரை, மண் ஆகியவற்றால் பாவை செய்துள்ளனர். பறவைகள், விலங்குகளின் பொம்மைகளையும் செய்து மலை நிலத்து மக்கள் விளையாடியுள்ளனர். அவற்றை உறவாகவும் எண்ணி அவற்றிற்குப் பெயரிட்டும் விளையாடினர் என்பதை,

“பணைத்தோட் குறுமகள் பாவை தைஇயும்
பஞ்சாய்ப் பள்ளம் சூம்ந்தும்” ⁷¹

என்றும்,

“மாதர் மடநல்லார் மணலின் எழுதிய
பாவை சிதைத்தது” ⁷²

“யவன ரியற்றிய வினைமண் பாவை” ⁷³

எனும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வாயிலாக மலைமக்களின் பாவை விளையாட்டை அறியலாம். இவ்விளையாட்டை பெரும்பாலும் பெண் குழந்தைகளே அதிகமாக விளையாடியுள்ளமையை,

“பூவைதந் தாள் பொன்னம் பந்துதள்
தாள் என்னைப் புல்லிக் கொண்டு
பாவைதந் தாள்பைங் கிளியளித்
தான் இன்றென் பைந்தொடியே” ⁷⁴

என்று திருக்கோவையாரின் அடிகள் வழிப் ‘பாவை’ பற்றி பக்தி இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விளையாட்டினையே திருக்குறளில்,

“நுண்மாணுழைபுல மில்லா னெழினலம்
மண்மான் புனை பாவை யற்று” ⁷⁵

எனும் திருக்குறள் நுண்ணியதாய் மாட்சிமைப்பட்டுப் பல நூற்களையும் நுணுகிக் கற்ற அறிவு இல்லாதவனுடைய எழுச்சியும் அழகும் சுண்ணச் சாந்தினால் மாட்சியைப் படப் புனைந்தமைந்த பாவையின் தோற்றமும் அழகும் போன்றது என்கிறார்.

15. புள் ஓட்டல் (அல்லது) ஆயலோட்டம்

‘புள் ஓட்டம்’ என்பது பயிர் செய்யப்பட்ட நிலத்தில் தானியங்களை உண்ணவரும் பறவைகளை விரட்டுவது புள் ஓட்டம் எனப்படும். மலை நிலத்து மகளிர் இதனை தொழிலாகவும், விளையாட்டாகவும் செய்துள்ளனர்.

தனித்தும் சேர்ந்தும், ஒலியினை எழுப்பியும், கவண், தட்டை போன்றவற்றை பயன்படுத்தியும் மலை மக்கள் பறவைகளை விரட்டினர். இதனை,

**“பெருவரை அடுக்கத்துக் குரீஇ ஒப்பி
இன் இசை ஓரா இருந்தனமாக”⁷⁶**

என்று சங்க இலக்கிய பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியப்பட்டுள்ளது.

16. மலர் கொய்தலும், மாலை தொடுத்தலும்

பல வகையான வண்ண மலர்களைப் பறித்து மாலையாகத் தொடுத்து விளையாடும் விளையாட்டே மலர் கொய்தலும் மாலை தொடுத்தலும் எனப்படும். மலை நில மக்கள் பலர் கூடி மலர் பறிக்கும் போது பாடிக் கொண்டே பறித்துள்ளனர். மலர் தளைகளைத் தொடுத்து ஆடையாக அணிந்தும் உள்ளனர். தெய்வத்திற்குச் சூடுவதற்கும் மாலை தொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மகளிர், பிடவம், தடவம், தோன்றி, கொன்றை முதலிய பூக்களைக் கொண்டு தழையும், மாலையும் செய்தனர் என்பதை,

“கொய்தரு தளிரின் வாடி”⁷⁷

“பூக் கொய் மகளிர்”⁷⁸

எனும் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்விளையாட்டினை முத்துகளை மாலையாகத் தொகுத்துப் பரதவப் பெண்கள் தங்களை அலங்கரித்து விளையாடினர் எனத் திணை மொழி ஐம்பது குறிப்பிடுகிறது.

“கடல் கொழிந்(து) இட்ட கதிர்மணி முத்தம்

படமணி அங்குல் பரதர் மகளிர்

தொடலை சேர்த்து ஆடும் துறைவ”⁷⁹

என்று மலர் கொய்தலும், மாலை தொடுத்தலுமான விளையாட்டின் சிறப்பினை உணர்த்தப்படுகின்றது.

17. வட்டாடல்

‘வட்டாடல்’ என்பது உருண்டை வடிவிலான காய்களை உருட்டி விளையாடுவதாகும். இதனை,

“கையாடு வட்டில் தோன்றும்”⁸⁰

“வண்ணநீர் கரந்த வட்டுவிட்டு
எறிவோடும்”⁸¹

எனும் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகள் கொண்டு மலை நிலத்து மக்கள் வட்டாடல் விளையாட்டினைப் பற்றி அறியலாம். நெல்லிக்காய்களை வட்டிலாக பயன்படுத்தி விளையாடியுள்ளனர். பந்து போன்ற பைகளில் வெவ்வேறு வண்ணம் கொண்ட நீரை ஊற்றி நிரம்பிவைத்துக் கொண்டு தாம் யார் மீது விளையாட விரும்புகிறாரோ அவர் மீது வீஞ்சுவதும் உண்டு. இவ்விளையாட்டு நீர்வட்டு எனப்படும். இவ்விளையாட்டினை கம்பராமாயணத்தில்,

“பயம்கெழு குமரர் வட்டு ஆட்டு ஆடு இடம்
பலவுந் கண்டார்”⁸²

எனும் வரியில் சூது போன்று இரவு பகல் பாராது வட்டாடிய செய்தியை மிதிலைப் படலத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றது.

18. வள்ளை

வள்ளை என்பது ஒரு மகளிர் விளையாட்டாகும். பல வகையான தானியங்களான, நெல், வரகு, தினை போன்றவற்றை உரலிலிட்டுப் பாடிக் கொண்டே உலக்கையில் இடிப்பர். அக்காலப் பெண்கள் கடினமான வேலைகளையும், விளையாட்டாக மகிழ்வுடன் செய்தமையை அறிய முடிகிறது. இது பெண்களுக்கு சிறந்த உடற்பயிற்சியாகவும் உடல் நலம் பெற உதவுகின்றது.

“தினைக் குறு மகளிரிசைபடு வள்ளையும்”⁸³

“பா அடி உரல பகுவாய் வள்ளை”⁸⁴

எனும் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகள் மலை மக்கள் வள்ளை விளையாட்டுப் பற்றி விளக்குகின்றது.

உரலில் ஏதேனும் ஒன்றை இட்டுப் பாடிக் கொண்டே உலக்கையில் குற்றி மகிழும் வள்ளை விளையாட்டுக் குறித்த செய்தி காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. பவழம், தந்தம், கரும்பு என்பனவற்றை உலக்கைகளாகக் கொண்டு முத்துக்களை உரலில் இட்டு அரசர்களைப் பற்றிப் பாடியவாறு குற்றிய நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றுள்ளதை,

“தினைக்குறு வள்ளையும் புனத்தெழு விளியும்”⁸⁵

“குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும்”⁸⁶

என்ற வரிகளின் மூலம் சிலப்பதிகாரத்திலும் வள்ளை இடம் பெற்றுள்ளமையை அறியலாம். மேலும், இவ்விளையாட்டினை சிற்றிலக்கியங்களில், இதனை,

“இந்த உரற்கண் இவ் அரிசி

எல்லாம் பெய்து, கொல் யானைத்

தந்த உலக்கை தனை ஒச்சிச்

சலுக்கு மொலுக்குளனக் குற்றீரே”⁸⁷

எனும் கலிங்கத்துப் பரணியின் பாடல் அடிகளின் மூலம் வள்ளைப் பாட்டோடு கூடிய விளையாட்டினை அறிய முடிகின்றது. இவ்விளையாட்டினை நாகரீகம் வளர்ந்த இக்காலத்தில் உலக்கையில் இடிக்கும் வழக்கம் மறைந்தே போனது எனலாம். மக்கள் அரைப்பதற்கும், இடிப்பதற்கும் இன்று இயந்திரங்களையே நாடி வாழ்கின்றனர்.

19. வில் விளையாட்டு

இவ்விளையாட்டினை சிறுவர்களும், பெரியவர்களும் விளையாடும் விளையாட்டாகும். வளையும் இயல்புடைய மரக்குச்சியை அரைவட்டமாக வளைத்து, அதன் இரு முனைகளையும் வருவிக் கயிற்றால் இறுகக் கட்டி அதன் நடுவில் அம்பை வைத்துக் குறிபார்த்து எவ்வகை வில் விளையாட்டு என்பர். வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாக இது அமைந்துள்ளது. அக்காலத்தில் குரு குலத்தில் வில் வித்தை முக்கியப் பயிற்சியாக அளிக்கப்பட்டது. இளைஞர்களின் வீரத்தைப் பறைசாற்றுவதாக இவ்விளையாட்டு அமைந்துள்ளது. இது ஆண்களுக்கான விளையாட்டு சிறுவர்களும் இவ்விளையாட்டில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வில், அம்பு செய்து சிறுவர்கள் விளையாடியது சங்க காலத்தில் 'கணை' விளையாட்டு என்று சொல்லப்பட்டது. பெரியவர்களின் வில்லம்பு விளையாட்டு வல்வில் வேட்டம் எனப்படும்.

'வில்' என்பது வேட்டையாடப் பயன்படுத்தப்படும் கருவிகளுள் ஒன்றாகும். பழங்காலத்தில் இக்கருவியை மலை மக்களை குறவர், எயினர், போன்றோர் வேட்டைக்காகவும், விளையாடவும் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

**“பலவில் சேர்ந்த பழம் ஆர் இனக்கலை
இலைவில் கானவன் செம்தொடைவொர்இச்
செருவுறு குதிரையில் வொங்கி சாரல்”⁸⁸**

என்று சங்க இலக்கிய பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியலாம்.

மலை நிலத்து மக்கள் உலர்ந்த தலையுடைய அவர்தலை மரத்தின் அசைகின்ற நிழலில் மெல்லிய தலையுடைய சிறுவர்கள் அம்பு விட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர் என்கிறது. புறநானூறு,

“வில்லிசை உமிழ்ந்த வைம்முள் அம்பின்
செவ்வாய் எஃகம் வளைஇய”⁸⁹

“புற்று அடங்கு அரவின் ஒடுங்கிய அம்பின்
ஒசிவுடை வில்லின் ஒசியா”⁹⁰

என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வில் விளையாட்டுப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்விளையாட்டினை கவிஞர் அப்துல் ரகுமானும் இவ்வில் விளையாட்டைத் தமது கவிதையில்,

“வில்லில் தொடுத்த அம்பு
விசை கொடுக்கும் நானோடு
மெல்லப்பின் வாங்குவது
விரைவாகப் பாய்வதற்கே”⁹¹

என்றும்,

“கானமர் குன்றர் செவியுற
வாங்கு கணை துணையா
மானமர் நோக்கியர் நோக்கென
மான்நல் தொடை மடக்கும்”⁹²

எனும் திருக்கோவையாரின் பாடல் அடிகள் மலையிலே வாழுகின்ற குறவர்கள் மானை எய்வதற்காகத் தம்முடைய வில்லில் அம்பை வைப்பர். ஆனால் தன் மனைவியின் கண்களை ஒத்தது அம்மானின் கண்கள் என்று எண்ணியவுடன் அன்பை எய்யாது மடக்கிக் கொள்வர் எனக் கூறுகிறது. இதிலிருந்து வில் பயன் படுத்தியமையை நாம் அறியலாம்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய வில்வித்தையில் சிறந்து விளங்குபவர்கள் மலை நில மக்களான குறவர்கள், குறிப்பாக, உயிரினங்களைக் குறிவைத்து வேட்டையாடுவதில் அவர்கள் தேர்ந்தவர்கள், குறிதப்பாமல் இலக்கை நோக்கி அம்பு விடுவதில் அவர்களுக்கு நிகர் வேறு யாரும் கிடையாது. இதன் அடிப்படையில் பழமையான நூல் விளையாட்டை

மேம்படுத்த நரிக்குறவர்களைத் தேர்வு செய்து பயிற்சி அளிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளது இந்திய அரசு.

இக்காலத்தில் உலக அளவில் நடைபெறும் ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் வில், அம்பெறியும் போட்டியும் இடம் பெற்றுள்ளது. குறிக்கோளை அடைந்தே தீர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை வளர்ப்பதாக இவ்விளையாட்டு அமைந்துள்ளது.

20. வேட்டையாடதல்

ஒரு தொழிலாகவும், பொழுது போக்காகவும் வேட்டையாடுதல் நடந்துள்ளது சங்க காலத்தில் உணவிற்காகவும், பிற தேவைகளுக்காகவும் விலங்குகள் வேட்டையாடப்பட்டன. வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாகவும் செய்தனர். அரசர்களின் வீரர்களை பொழுது போக்காகவும் இது அமைந்துள்ளது. வில், அம்பு, நாய், வலை போன்றவற்றை வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தினர். வீர விளையாட்டாக இது கருதப்பட்டது. போரில்லாத நேரங்களில் வீர உணர்வை வளர்ப்பதற்கு, இவ்விளையாட்டு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆண்களே வேட்டைத் தொழிலைச் செய்தனர். குதிரையின் மீது ஏறி வேட்டைக்குச் சென்றுள்ளனர். இது பரிவேட்டை என அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

கொல்லி மலையை கண்ட அரசன் ஓரி, அவனது வில்லின் ஆற்றல் ஒரு பாடலில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஓரி அம்பு எய்தான் அது யானை புண்பட்டுக் கீழே விழும் படி சாய்த்து விட்டு மேலும் சென்றது. புலியைக் கொன்றது. மான் ஒன்றை சுருண்டு விழச் செய்தது. பன்றியை வீழ்த்தியது. கடைசியில் புற்றில் இருந்த உடம்பின் மீது பாய்ந்து நின்று விட்டது என்பதை,

“வேழம் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழி

பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறிஇப்

புகழ்தலைப் புகர்க்கலை உருட்டி, உரல் தலைக்
கேழற் பன்றி வீழ, அயலது
ஆழற் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்”⁹³

ஓரியைப் போல வல்வில் வேட்டம் புரிய வல்ல வீரர்கள் பலர் மலை
நிலத்தில் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

“வேட்டச் செற்றாய் கிளைத் தூண்மிச்சில்”⁹⁴

வேட்டைக்குச் செல்பவர் வேட்டை நாயை அழைப்பார்கள்

“வல்லில் வேட்டம் உலம்படுத் திருந்தோன்”⁹⁵

‘பானாட் கங்குல் கடுதேர் வேட்டம்’⁹⁶

எனும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் வேட்டை விளையாட்டு குறித்து
அறியப்படுகின்றது. இவ்விளையாட்டினை காப்பியத்தில் மான், புலி, பன்றி,
யானை, முயல் போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடி விளையாடினர்.
யானையை அடக்கிப் பிடித்ததைக் ‘குஞ்சர வேட்டம்’ எனப் பெருங்கதை
கூறுகிறது. உதயண குமார காவியம் வேட்டையை ‘வேழவன் வேட்டம்’
என்று குறிப்பிடுகிறது.

“வேழமு மதங்கொண்டோட வேந்தன் கேட்டினி தெழுந்து
வேழநன் வேட்டங்காண வெம்முலை மாதரோடு
ஆழிநல் விறைவன் நானும் அணி மிகு மாடமேறிச்
சூழநன் மாதர் நிற்பத் துளக்கின்ற நோக்கினாளே”⁹⁷

எனும் காப்பியம் வேட்டை விளையாட்டை சுட்டுகின்றது.

இக்காலத்தில் மான், புலி, முயல், பன்றி, சிங்கம் போன்ற அரிய
விலங்கினங்களை வேட்டையாடுவது குற்றமாகக் கருதப்படுகின்றது.

சங்க காலத்தில் காதலையும் வீரத்தையும் எவ்வாறு பிரித்துப் பார்க்க
இயலாதோ அதே போல் வீரத்தையும், வீர வேலையும் பிரிக்க இயலாது,
மலை மக்களின் வாழ்வில் விளையாட்டையும் பிரிக்க முடியாது. இவ்வியலில்

குறிஞ்சி நிலமான மலை நில மக்களின் விளையாட்டோடும் பிற நிலங்களில் உள்ள மலை விளையாட்டுகளையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இயற்கையோடு இயைந்த மலை மக்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு கூறாது விளையாட்டு இன்றியாமையாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மலை மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்கியதோடு மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள், பொழுது போக்குகள் ஆகியவற்றையும் விளையாட்டோடு பதிவு செய்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் மலை மக்கள் விளையாட்டுகளை ஆண்கள் விளையாட்டுகள், பெண்கள் விளையாட்டுகள், இருபாலர் விளையாட்டுகள் என்றும், உள் விளையாட்டுகள், வெளி விளையாட்டுகள், உள் - வெளி விளையாட்டுகள் என்றும் பல வகைகளில் பகிர்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது,

மலைமக்கள் விளையாடுவதற்கு எந்தத் தடையும் விதிக்கப்படவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. துன்புறுத்துவது விளையாட்டின் நோக்கமாக அமைந்திருக்க வில்லை விளையாட்டுகள் அனைத்து பிரிவு மக்களுக்கும் பொதுவானதாகவே அமைந்துள்ளன. சங்க கால மலை மக்கள் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் ஆண், பெண் இருபாலரும் வேறுபாடின்றி விளையாடியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சிறுபறை, வில் விளையாட்டு, வேட்டை, இவ்விளையாட்டுக்கள் ஆண்களுக்கான, விளையாட்டாக அமைந்திருந்தன. கண் புதைத்து ஒளித்தாடல், கவண், கழங்கு, குரவை, சிற்றில் செய்தல் பறவை வளர்ப்பும் விலங்கு வளர்ப்பும், புள் ஓட்டல், வள்ளை, மலர் கொய்தலும் மாலை தொடுத்தலும் ஆகியன பெண்களுக்கான விளையாட்டுகளாக அமைந்திருந்தன.

அருவி விளையாட்டு, ஊசல், நீர் விளையாட்டு, பந்து ஆகியன இருபாலாருக்கும் உரிய விளையாட்டுகளாக அமைந்திருந்தன. சங்க கால மலை மக்கள் காற்றோட்டமான இயற்கைச் சூழலில் விளையாடியுள்ளனர். நீர் நிலைகள், மலைப் பகுதிகள், சோலைகள் ஆகியவை விளையாடுவதற்கு ஏற்ற இடங்களாக அமைந்திருந்தது.

ஊசல், வில், கவண், பந்து, வட்டு, கழங்கு கழிய விளையாட்டுக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு விளையாடினர். தொல் காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியத்திலும் 'விளையாட்டு' என்ற சொல் பல இடங்களில் வந்துள்ளன. சங்க கால மலை விளையாட்டுகள் பலவும் இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளமையை அறிய முடிகின்றது. அவற்றில் சில காலத்திற்கேற்பச் சில மாற்றங்களடைந்துள்ளன.

கவண், கழங்கு, நீர் விளையாட்டு, வள்ளை ஆகியன உடல் வலிமை பெற உதவின. வில் விளையாட்டும், வேட்டையாடல் ஆகியன வீர விளையாட்டுகளாக அமைந்துள்ளன. விளையாடும் போது அவ்வவ் விளையாட்டிற்கு இயைபாக இசைப்பதும், ஒலி எழுப்புவதும், பாடுவதும் நிகழ்வதைக் காண முடிகின்றது. மகிழ்ச்சி அடைவதே விளையாட்டுகளின் முக்கிய நோக்கமாக அமைந்துகின்றது.

சங்க இலக்கிய மலை மக்களின் விளையாட்டோடு பிற இலக்கியங்களான, காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியச் சிற்றிலக்கியங்கள், இக்கால இலக்கியங்களிலும், இவ்வகையான விளையாட்டுகள் அமைந்துள்ளமை என்பது அறியப்பட்டும், ஒப்பிட்டும் அமைந்துள்ளன.

சங்க கால மக்கள் குளத்தில் நீந்திக் குளிப்பதும், நெடிய மரத்திலிருந்தும், மலை உச்சியிலிருந்தும் சொருக்கடித்துப் பாய்ந்து நீரில் விளையாடுவது துன்பம் பயக்கும், நன்னெறிப்பட்டவர். அதனை செய்ய மாட்டார்கள் என அற நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஐந்திணை ஐம்பது, திணை மாலை நூற்றைம்பது போன்ற அகநூல்கள் மூலம் மக்கள் ஆறு, குளம், அருவிகளில் குதித்தும், நீந்தியும், பாய்ந்தும் மகிழ்வோடு விளையாடியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கோ.பாலசுப்பிரமணியப்பிள்ளை, பண்டை விளையாட்டுக்கள், ப.12.
2. Tamil Lexicon, Vol.VI, Part P-3730, அகரமுதலி.
3. மேலது.
4. சேந்தன் திவாகரம், நூ.1561.
5. பிங். நூ.950.
6. உரிச்சொல் நிகண்டு, ப.187.
7. சூடாமணி நிகண்டு, ப.609.
8. தொல். பொருள், கற்பு, 10 மெய்ப்ப-1.
9. குறள் 401.
10. நற்றி. நூ.68.
11. அகம். நூ.60.
12. இரா.பாலசுப்பிரமணியம், 'பண்டைத் தமிழ்ச் சிறுவர் விளையாட்டுகள்', செந்தமிழ்ச்செல்வி, ப.448.
13. ஞா.தேவநேயன், 'தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுக்கள்' முன்னுரை, ப.
14. மு.இராகவையங்கார், 'விலங்குப் போர் விளையாட்டு', ப.297.
15. தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரம், 'தமிழும் பிறபண்பாடும்', ப.15.
16. க.பெருமாள், 'விளையாட்டுக்கலை', கலைக்கதிர், ப.9.
17. எஸ்.நவராஜி செல்லையா, விளையாட்டுக்களின் விதிகள், ப.9.
18. இராசாராம், 'சங்க இலக்கியத்தில் மகளிர் ஆட்டங்கள்', ஆய்வு மலர், ப.125.
19. சிவகுருநாதன், 'சிறு மகளிர் விளையாட்டு' செந்தமிழ்ச்செல்வி, ப.125.

20. வ.பெருமாள், 'மகளிர் விளையாட்டுக்கள்', தமிழ்ப்பொழில், ப.116.
21. ஆ.பாப்பா, செயற்பாட்டியல் நோக்கில் நாட்டுப்புற விளையாட்டு, ப.181.
22. நற்றி. நூ.194:8.
23. சீவக. நூ.1871.
24. குறுந். 353:1-3
25. அகம். நூ.20:6.
26. கலி. நூ.37:14.
27. கலி. நூ.131:11.
28. மணி. நூ.45-75.
29. பு.சி.புன்னை வனநாதர் (வரை.ஆ) மு.நூ.ப.117.
30. மேலது, ப.122.
31. பரி.2:36-37.
32. சீவக. நூ.27-14.
33. புறம். 176:1-4
34. மலைபடுகடாம், நூ.221.
35. ஐங்கு, நூ.293:2.
36. பு.சி.புன்னை வனநாதர் (உரை.ஆ), மு.நூ.ப.50.
37. குறுந். நூ.54:2.
38. அகம். நூ.292:11.
39. மேலது, நூ.392:15.
40. சிலம்பு. நூ.27:218.
41. ஐங். நூ.246:12.
42. சிலப் வஞ்சி நீர்ப். 244-245.

43. சிலப். 27:245.
44. அகம்.49:1.
45. நற்றி. 47:8.
46. ம.பெ.சீனிவாசன், ஒருநாள் ஒரு பாகரம், ப.135.
47. பாரதிதாசன், குடும்பவிளக்கு, ப.94.
48. அகம். 49:1
49. மலை. 322.
50. திருமுரு. 197.
51. புறம். 22:22
52. அகம். 392:10.
53. கலி. 102:35
54. சிலப். 3:24.
55. துரை. இராசாராம் (உரை.ஆ), மு.நூ., ப.150.
56. புலியூர்க்கேசிகன் (உரை.ஆ), திருக்குற்றாலக்குறவஞ்சி, ப.29.
57. நற்றி. 104:5.
58. குறுந்.375:4.
59. மலை:321.
60. துரை. இராசாராம் (உரை.ஆ), மு.நூ. ப.155.
61. குறுந். 335:1-3
62. நற்றி. 147:8-7.
63. ஐங். ஐ.பா.15.
64. பழ.முத்தப்பன் (உரை.ஆ), திருக்கோவையார், ப.65, பா.62.
65. மேலது, ப.71, பா.68.

66. நற்றி. 140:6-7.
67. திருமுரு.68.
68. கலி 57:3
69. புலியூர்க்கேசிகன் (உரை.ஆ), திருக்குற்றாலக்குறவஞ்சி, ப.170.
70. குறுந்.305:5-8.
71. குறுந்.276:1-2.
72. ஐங். 7:25-26.
73. நெடுநல். 101.
74. பழ.முத்தப்பன் (உரை.ஆ),திருக்கோவையார், ப.204, பா.200.
75. குறள் 407.
76. அகம். 388.
77. ஐங். 216:5.
78. குறுந். 26.3.
79. தி.மொ.ஐ.பா.45.
80. அகம். 108:17.
81. பரி. 11:55.
82. கம்பரா. பால. மிதிலைப்படலம் 19.
83. மலை. 342.
84. குறுந். 89:1.
85. சிலப். 26.
86. சிலப் 25:145.
87. புலியூர்க்கேசிகன் (உரை.ஆ), கலிங்கத்துப்பரணி, ப.256.
88. குறுந். 385:1-3.

89. பதிற்று. 33:8-9.
90. பதிற்று. 95:2-3.
91. அப்துல ரகுமான், இறந்ததால் பிறந்தவன், ப.53.
92. பழ.முத்தப்பன், (உரை.ஆ), திருக்கோவையார், ப.225, பா.221.
93. புறம். 152:1-5.
94. குறுந். 56:1.
95. புறம். 152:6.
96. அகம். 58:2-3
97. உதய. 87.

முடிவுரை

சங்க காலம் வீரம் சிறந்தக் காலம், விவேகம் நிறைந்தக் காலம், அன்பும், அறமும், காதலும் இணைந்தக் காலம். இல்லறப் பண்புகளாக விருந்தோம்பல் செழித்தக் காலம். செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்பதனை வாழ்வியல் நெறியாகக் கொண்டக் காலம். புலமைக்கு மதிப்பளித்தக் காலம், புலமையுள்ளோரைப் போற்றிய காலம்.

இத்தகு சீரும் சிறப்பும் பெற்ற சங்கத் தமிழர்கள் அரிய பண்பு நலனும், சமூக அக்கறை உணர்வும் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். தங்கள் வாழ்க்கையில் மலையினையும், மலையில் கிடைத்த பொருட்களையும் தங்கள் வாழ்க்கையில் திறம்படப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதற்கு சங்கப் பாடல்களே சான்றாக அமைகின்றன.

சங்க காலம் தமிழர்களின் வாழ்க்கை நிலையில் பொற்காலமாகும். எல்லோரும் எல்லாமும் பெற்று இன்புற அன்புடை வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். பழந்தமிழ் மக்கள் நெடுந்தொலைவில் உள்ள யவனம், கடாரம் முதலிய இடங்களோடு வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இமயமலைக்கு அப்பாலும் அவர்கள் கடந்து சென்றதுண்டு. உலகின் பிற பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களோடு தமிழ் மக்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குக் கிரேக்க நாட்டு முந்தையோர் குறிப்புகளையும், பிறநாடுகளில் காணும் சின்னங்கள் முதலியனவும் ஓரளவு இதற்குத் துணைச் சான்றாகவும் கொள்ளலாம்.

மலை மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை யுடையவர்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியின் காலங்களிலும், நோய்வாய்ப்பட்ட போதும், வெவ்வேறு வகையான உணவு வகைகளைத்

தயார் செய்து அவற்றின் தன்மைகளை அறிந்து பயன்படுத்தினார்கள். அவர்களின் இயல்பான உணவாக மலைவினைப் பொருள் அமைந்தன.

‘சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளம்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வாய்வுரையானது முன்னுரைப் பகுதி முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களைக் கொண்டதாக அமைகின்றது.

முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்புத் தேர்வு, ஆய்வின் எல்லை வரையறை, முதன்மை, துணைமை ஆதாரங்கள், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வின் அணுகுமுறை, ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியவற்றைச் சுட்டும் இயலாகும்.

‘மலைநிலம்’ இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்த மலை மக்கள், இயற்கையாக உருவெடுத்த மலைகளைத் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப மாற்றம் செய்து பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அம்மலையின் தன்மைக்கு ஏற்ப அவற்றிற்கு சங்க இலக்கியங்கள் குன்று பறம்பு சிலம்பு சாரல் ஓங்குமலை பெருவரை எனப்பெயரிட்டனர் அப்பெயர்வழிய அம்மலையின் தன்மையினை பெயர்களால் அறியப்பட்டது. அதன் வாழ்ந்த மக்களின் நிலப்பாகுபாடுகள் பற்றி சங்க இலக்கிய நூல்களிலும் தொல்காப்பியத்தாலும், புலவர்கள் இவற்றின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டியுள்ளதும், சான்றாக அமைகின்றன என்பதற்கான சான்றாதாரங்களைத் தொகுத்தும், பகுத்தும் எடுத்துரைக்கின்றது.

‘மலை மக்களின் வாழ்வியல்’ என்னும் இவ்வியலில், மலை மக்களின் காதல் வாழ்வு, கற்பு வாழ்வு, குடும்ப வாழ்வும், மலை நிலத்து தலைவன், தலைவி குறித்த உவமைகளின் மூலமும், திருமணம், உயிரினங்கள் வளர்ப்பு இவையனைத்துமே மலையோடு இயைந்த வாழ்வையே பெற்றனர். மலை மக்கள், மலை நிலத்தின் ஒப்புமையும்,

உவமையும் தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் உள்ள காதல், நட்பு, வீரம் போன்றவை அனைத்தும் மலைநிலத்தோடு இணைந்த வாழ்வினை காட்டும் போது, அவற்றின் சிறப்பினையும், அக்காட்சிகளையும் சங்கப்புலவர்கள் மனதில் நிலை நிறுத்திய காட்சிகளை சங்கப் பாக்கள் மூலம் விளக்கமாகவும், விரிவாகவும் சங்கஇலக்கிய சான்றுகளை மையப்படுத்தி ஆராய்ந்து அமைகின்றது.

“மலைமக்களின் பண்பாடு” என்னும் இவ்வியலில் மலை மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினையே மேற்கொண்டிருந்தனர் என்றாலும், வாழ்வியல் நெறியில் காலத்திற்கு காலம் மாறுபாடு கொண்டிருந்தனர். உணவு, உடை, உறையுள், பழக்கவழக்கம், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் இவற்றை எவ்வாறு உருவாக்கி பின்பற்றி வாழ்ந்து வந்தனரோ, அவற்றையே காலத்திற்கு தகுந்தாற் போல் மாற்றங்களின் அடிப்படையில் பின்பற்றி வருகின்றனர் என்பதையும் சங்கப் புலவர்கள், சங்கப்பாடல்களின் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

‘மலை மக்களின் தொழிலியல்’ இவ்வியலில் மலைமக்கள் தங்கள் நிலமான மலையினை எவ்வாறு பக்குவப்படுத்தியும், உழுதும் பயிரிட்டனர். தங்களுக்கு விவசாயம் மற்றும் அல்லாத பிற தொழிலான, வேட்டை, தேன் எடுத்தல், வாணிபம் செய்தல் போன்ற தொழில் முறையினை எவ்வாறு மலை மக்கள் கற்றுக் கொண்டனர். இக்காலத்தில் இத்தொழிலின் மேன்மையும், மேம்பாடும் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்று சங்கப்பாடல்களின் வரிகளில் எடுத்துரைத்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘மலை மக்களின் விளையாட்டுக்கள்’ என்ற இவ்வியலில் மலைநில மக்கள் தங்கள் பொழுதுபோக்கிற்காக கண்டுபிடித்த விளையாட்டு பின் நாளில் உடல் பயிற்சியாக விளையாடவும், வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் விளையாட்டாகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன. மலைமக்கள், வீரம், காதல், நட்பு

போன்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவும் விளையாட்டுகளை விளையாடியுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் மலை மக்களிடையே காணப்பட்ட இவ்விளையாட்டுக்கள் பிற்காலத்தில் பிற நில மக்களிடமும் பரவி பிற நிலம் சார்ந்த பாடல்களில் காணப்படுகின்றமையும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மலைகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்கள் நிலங்களை பிரியமுடன் பாராமரித்து வந்தனர். அதனை அழியாமல் காத்து வந்தனர். இயற்கை அழிந்தால் நாட்டு வளம் குன்றும் என்று அம்மக்கள் இயற்கையான மலையினையும், மலைசார்ந்த இயற்கை பொருளினையும் பாதுகாத்து, வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால், இன்று அவற்றை நம் மக்கள் பொருளாதாரத்தின் மோகத்தில் மரங்களை அழித்தும், நிலங்களை கூறும் போட்டும் விற்கும் முறையினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். மலையில் வாழ்ந்த மக்கள் நாகரிக வாழ்வை விரும்பும் அளவுக்கு பொருளாதார நிலையினை உருவாக்கும் சூழலை உருவாக்கி வருகின்றனர். இவ்வகையான மாறுதலை தடுத்து நிறுத்தி மேலும் இயற்கை வளத்தை மேம்படுத்துவதும், மேம்பட வைப்பதும் இவ்வாய்வின் முடிவாகத் தொகுத்துரைக்கின்றது.

மேலாய்வுக் களங்கள்

1. சங்க இலக்கியத்தில் மண்வளம்
2. சங்க இலக்கியம் காட்டும் வாணிபம்
3. பத்துப்பாட்டு காட்டும் பண்பாடுகள்

இறுதியில் மலைவளம் பற்றி மலைமக்கள் பெற்ற சிறப்புகளை ஆய்வுப்பயனாக எடுத்துரைக்கின்றது.

1. மலை நிலத்தின் தன்மையினையும், அதன் பயனையும் மலைமக்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

2. மலையில் விளைந்த உணவான தேன், பழங்கள், கிழங்கு போன்றவற்றை உண்டு ஆரோக்கியமான வாழ்வினை மேற்கொண்டிருந்தனர்.
3. வாழ்க்கை என்பது கணவன், மனைவி ஒருவர் மீது ஒருவர் அளவு கடந்த காதல், அன்பு கொண்ட வாழ்வினை வெளிப்படுத்தினர்.
4. தங்கள் நிலங்களில் விளையும் பொருட்களுக்கு தாங்களே முதலாணித்துவம் பெரும் பெருமையினைப் பெற்றிருந்தனர்.
5. எப்போதும் மனமகிழ்ச்சியுடனும், உடல் ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கும், அளவுக்கு விளையாட்டை ஒரு பகுதியாக கொண்டிருந்தனர்.
6. இயற்கையை சுவாசித்து இயற்கையான பொருட்களுடன் நீண்ட ஆயுள் பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர்.

துணைநூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

1. அச்சுதன், இரா. – குறுந்தொகை காட்டும்
வாழ்வியல்
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை-5,
டிசம்பர் 2007.
2. அப்துல் ரகுமான் – இறந்ததால் பிறந்தவன்
தொகுதி-1
நேஷனல்,
சென்னை,
2007.
3. ஆலிஸ், அ. – பதிற்றுபத்து
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்.,
சென்னை,
முதல் பதிப்பு 2004.
4. ஆலிஸ், அ. – பரிபாடல்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்.,
சென்னை,
முதல் பதிப்பு 2004.

5. ஆறுமுகம், அ. – சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்
உடைமை
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
திருச்சி,
அரசு முதல் பதிப்பு
தி.ஆ.2025 (1994).
6. இராசமாணிக்கனார், மா. – பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி
மரங்கள், செடிகள், கொடிகள்.
7. இலக்குவனார், சி. – இலக்கியம் கூறும் தமிழர்
வாழ்வியல்
வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை,
மு.ப.1962, இ.ப.1966.
8. இராதிகா, ம. – குறிஞ்சித்தேன்
குமார் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்,
2007.
9. இளங்கோவன், கு.வை. – குறுந்தொகையும்
மலை வாழ்மக்களும்
விழுப்புரம்-2,
1999.
10. உலகநாதன், செ. – மதுரை மீனாட்சியம்மை
பிள்ளைத்தமிழ்
முல்லை
சென்னை,
மறுபதிப்பு 2006.

11. கண்ணப்பன், இராம. - கவிஞர் கண்ணதாசனின்
திரையிசைப் பாடல்கள்
(தொகுதி-3)
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை,
1986.
12. கம்பராமாயணம் - பால, அயோத்தியா, ஆரணியா,
காண்டங்கள்
எஸ்.நாகம்,
வெளியீடு,
1958.
13. கமலக்கண்ணன், இரா.வ. - நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம்
9வது தொகுதி,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.
14. குருநாதன், இராம. - குறிஞ்சிவளம்
வெற்றி மங்கை வெளியீட்டகம்,
28, பங்காரு குடியிருப்பு,
கலைஞர் நகர் மேற்கு,
சென்னை.
15. சசிவல்லி, வி.சி. - தமிழர் திருமணம்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதல் பதிப்பு 1989.

16. சண்முகம் பிள்ளை, மு. - சங்கத் தமிழரின் வழிபாடும்
சடங்குகளும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2003.
17. சாமி, பி.எல். - சங்க இலக்கியத்தில் செடி,
கொடி விளக்கம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
18. சிவலிங்கனார், ஆ. - தொல்காப்பிய உரைவளம்,
பொருளதிகாரம்,
அகத்திணையியல்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
முதல் பதிப்பு 1991.
19. சுப்பிரமணியன், ச.வே. - பத்துப்பாட்டு
ஆசிரியர் குழு,
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர்,
முதல் பதிப்பு 2003.
20. செயபால், இரா. - அகநானூறு
ஆசிரியர்குழு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்,
சென்னை,
ஏப்ரல் 2004.

21. சோமசுந்தரனார் – குறுந்தொகை
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம் லிமிடெட்,
சென்னை,
பதிப்பு 1995.
22. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. – கலித்தொகை
கழகம்,
சென்னை,
1975.
23. தங்கராசு, மு. – சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்
12, ஐ.சி.எல் குடியிருப்பு,
நூம்பல், சென்னை,
(2000) தமிழ் மலர்.
24. தட்சிணாமூர்த்தி, அ. – ஐங்குறுநூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்,
சென்னை.
25. தமிழரசி, ந. – நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள்
தமிழ் மதி பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்,
2006.
26. திருமூலர் – திருமந்திரம்
மூலபாட ஆய்வுப்பதிப்பு,
இரண்டாம் பகுதி.

27. திருத்தக்க தேவர் – சீவகசிந்தாமணி
நச்சினார்க்கினியர் (உரை.ஆ)
உ.வே.சா. பதிப்பு,
சென்னை,
ஏழாம் பதிப்பு 1969.
28. துரைசாமிபிள்ளை, ஓளவை.சு.- பதிற்றுப்பத்து
கழகம்,
சென்னை.
29. திருவாசகம், சா. – பாட்டும் தொகையும்
தமிழர் வாழ்வும்
காசி பதிப்பகம்,
மயிலம் அஞ்சல்,
திண்டிவனம் வட்டம்.
30. தேவநேயன், ஞா. – தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுக்கள்
கழகம்,
சென்னை,
1962.
31. நமசிவாயம், சே. – தமிழர் உணவு
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2003.
32. நஞ்சண்டன், தொ.இரா. – காப்பியங்களில் விளையாட்டுகள்
அம்மன் புக் கம்பெனி,
கோயமுத்தூர்,
1991.

33. நாகராசன் – குறுந்தொகை-1, 2
ஆசிரியர் குழு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்,
சென்னை,
முதல் பதிப்பு 2004.
34. பகவதி, கு. – தமிழர் ஆடைகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2003.
35. பரிமணம், அ.மா. – புறநானூறு 1, 2 தொகுதிகள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்,
சென்னை,
முதல் பதிப்பு 2004.
36. பாலசுந்தரம், ச.
பாவலரேறு – தொல்காப்பியம் ஆராய்ச்சிக்
கண்டிகையுரை
அகத்திணையியல்
புறத்திணையியல்
1989.
37. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.- பத்துப்பாட்டு தொகுதி-1, 2
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்,
சென்னை.

38. பாலகப்பிரமணிய பிள்ளை, - பண்டை விளையாட்டுக்கள்
கோ. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்
விழா மலர்,
1956.
39. பாரதிதாசன் - பாரதிதாசன் கவிதைகள்
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை,
1998.
40. பாலகப்பிரமணியன், கு.வெ.- நற்றிணை
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட்,
சென்னை,
மூன்றாம் அச்சு 2007.
41. பிள்ளை, கே.கே. - தமிழக வரலாறு மக்களும்
பண்பாடும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு 2003.
42. புலியூர்க்கேசிகன் - கலிங்கத்துப்பரணி
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
2009.
43. புலியூர்க்கேசிகன் - திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி
பாரி நிலையம்,
சென்னை.

44. முத்தப்பன், பழ. - திருக்கோவையார்
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை,
2006.
45. வரதராசன், மு. - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
சாகித்திய அக்காதெமி,
புதுடெல்லி,
பதினெட்டாம் பதிப்பு 2003.
46. வேலுப்பிள்ளை, ஸி.வி. - மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள்
அமைதி அகம்,
மதுரை.
47. வேங்கடசாமி, மயிலை.சீனி - பழந்தமிழர் வாணிகம்
வர்த்தமானன் பதிப்பு,
சென்னை.
48. ஸ்ரீசந்திரன், ஜெ. - சிலப்பதிகாரம் மூலமும்
தெளிவுரையும்
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.
49. ஜீவகனி, சு. - நற்றிணைக் குறிஞ்சித்
திணைப்பாடல்கள்
இராதா பதிப்பகம்,
குறிஞ்சி நகர்,
மதுரை-14,
நவம்பர் 2007.

ஆய்வேடு

1. சிவம் சிவராசன், து. – சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்வியல்
2000.
2. குழுதினி, ஜெ. – தமிழர் வாணிகம்
1994.
3. நஞ்சுண்டன், தொ.இரா. – சங்க இலக்கியத்தில் விளையாட்டு
1980.

பின்னினைப்புகள்

100 வளக் காட்சிகள்

ஏலகிரி மலை - வேலூர்

VISIT US AT: WWW.SATHIYAM.TV | FACEBOOK.COM/SATHIYAMTV | TWITTER.COM/MYSATHIYAMTV

Loonaa vanaik kaalathin

